

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Sayı:2001-08 8 * Yıl:1 * 03-16 Ağustos 2001 * 15 Günlük Devrimci-Sosyalist Gazete * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

“ZAFERE KADAR...DAİMA”

Yeni bir dünya için emperyalizmi mezara gömelim

İşçi-köylü Den

Egemenlerin “Sosyal Patlama” korkusu ve görevlerimiz

Haziran ve Temmuz aylarında gerçekleşen MGK toplantılarının ana konusunu “Sosyal Patlama” tehlikesi oluşturuyor. Egemen sınıfların uykusunu kaçıran ve MGK'nın masalarında öncelikli tehdit olarak ele alınan bu olgunun yaşadığımız coğrafyadaki karşılığına baktığımızda gerçekleri daha rahat görüyoruz. DPT (Devlet Planlama Teşkilatı)'nın 8. Beş Yıllık Kalkınma Planı kapsamında yaptığı araştırmaya göre, nüfusun %8'lik kısmı, yani yaklaşık 5 milyon kişi açlık sınırı ile karşı karşıya bulunuyor. Yine DİE (Devlet İstatistik Enstitüsü)'nün gelir dağılımı araştırmasına göre, Türkiye'de milli gelirin % 54, 8'i nüfusun sadece %20'lik en zengin kesimi tarafından paylaşılıyor. Türk-İş tarafından hazırlanan bir raporda ise; Türkiye'deki en zengin ile en fakir kesim arasındaki gelir uçurumu 234 kat arttığını görüyoruz.

Devamı 28'de

Emperyalizmin azgın kar hırsı gün geçtikçe artmakta. Lenin'in dediği gibi kupon keserek yaşayan bir grup azınlık dünya üzerinde milyarlarca insanın yaşamı üzerinde söz hakkına sahip olduklarını düşünerek kararlar vermekte ve hergün bu kararlardan dolayı binlerce insan açlık yüzünden yaşamlarını yitirmekte. Kendilerine G-7 yani gelişmiş ve sanayileşmiş adını veren ülkeler yanlarına Rusya'ya da alarak G-8'i oluşturarak emperyalist tekellerin yaşadıkları sıkıntıları aşma noktasında bir araya gelip 20-22 Temmuz tarihlerinde

İtalya'nın Cenova kentinde G-8 toplantısı düzenlediler. Emperyalistler daha fazla kar, daha fazla sömürü için çalışıp çabalarlarken anti-emperyalistler, anti-kapitalistler, çevreciler, devrimciler, komünistler, anti-faşistler... onların korkulu rüyaları olmaya başladı. Dünyadaki emperyalist talanın artık böyle gitmeyeceğini düşünen binlerce insan emperyalistlerin bu politikalarını dünyanın her yerinde protesto etmeye başladılar. Başka bir dünyanın var olduğunu, var olacağını düşünen binlerce kişi emperyalist tekellerin her toplantısını dünyanın

neresinde olursa olsun, binlerle, yüzbinlerle “Kahrolsun emperyalizm”, “Başka bir dünya var”, “Kapitalizmi öldürür, kapitalizmi öldürün” sloganlarıyla protesto etmeye başladılar. Bu protestolardan bazıları dünya çapında öne çıktı, 5-17 Mayıs 1998'de İngiltere'nin Birmingham kentinde yapılan G-8 zirvesi 50 bin kişinin katılımıyla protesto edildi. 4 ve 22 Haziran 1999 yılında yine G-8 zirvesinin yapıldığı Almanya'nın Köln kentinde 40 binden fazla kişi küreselleşme karşıtı protestolar gerçekleştirdi. Ama bu protesto eylemlerinden en dikkat

çekici olan ve dünyada adından en çok bahsedilene 30 Kasım-3 Aralık 1999'da ABD'nin Seattle kentinde yapılan gösterilerdi. Dünya Ticaret Örgütü'nün üçüncü konferansına karşı gerçekleştirilen eyleme 100 binden fazla kişi katıldı. Polisle kıyasıya çatışmalar yaşandı ve “küreselleşme” karşıtı sloganlar ön plana çıktı. Kentte iki gün boyunca sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Emperyalist haydut ABD'nin göbeğinde gerçekleştirilen bu eylemler egemenlerin korkulu rüyası olmuş ve WTO zirvesi ertelenmişti.

Devamı 32'de

Turhal Büromuzda Keyfi Gözaltı

Tokat-Turhal: Emperyalizmin ve yerli uşaklarının pervasız saldırıları sürüyor ve bu saldırıları teşhir etmek bir yana “gerçek habercilik, doğru habercilik” adına halkımızın gözüne kara bir göz bandı bağlayan burjuva basına yine misyonunu oynuyor. Ekonomik bunalımdan özelleştirmelerden, iş-ten atılan işçilerden, tarlası-toprağından men edilen köylüden, **G-8**'lerce katledilen 23 yaşındaki bir insana yer vermektense magazin haberlerle misyonlarına uygun davranıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda büyük bir samimiyetsizlikle raporlarıyla 19 Aralık katliamına

yer veriliyorsa yine misyonları gereğidir. Dönem dönem yapılan bir makyaj kamuoyunun nabzına şerbet olmağı sadece.

Yayın hayatı boyunca devrimci-sosyalist basına yönelik saldırılardan payına düşeni alan gazetemize yönelik saldırılarsa hala sürmekte.4 gazete çalışanımızın hiç akla sığmayan gerekçelerle 2,5 ay Ulucanlar Hapishanesi'nde tutuklu kalmasının ardından yine yayın yönetmenimiz Memik Horuz'da bir itirafçının itirafı gerekçe gösterilerek tutuklanmış ve halen Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutulmaktadır. Gazetemiz

Tokat/Turhal Bürosuna 24 Temmuz 2001 tarihinde gelen sivil polislerce gazetemizin toplatma kararı olan sayılarına el konulup, muhabirlerimiz ve “Güvenlik Soruşturması” gerekçesiyle gözaltına alınmıştır. Bilgisayar ağının bu derece yaygınlaştığı bir dönemde her nedense muhabirimizle ilgili GBT (Genel Bilgi Toplama)'nin geç gelmesiyle muhabirlerimiz keyfi bir şekilde gece yarısı saat 05'e kadar gözaltında tutulmuştur. Gereksiz gözaltına alınışlarını protesto edip TEM sorgularında ifade vermeyen muhabirlerimize, savcılıkta ifade vereceklerini dile getirmelerine karşın, “hangi örgütlesiniz”, ”niye bu bölgeyi seç-

tiniz”, “dağdakilerle ilişkiniz ne” gibi sorular sorularak, olay farklı noktalara çekilmek istenmiştir. “Toplatılmış yayın bulundurmak ve satmaktan” savcılığa sevk edilen muhabirlerimiz savcılık ifadesinin ardından serbest bırakılmıştır.

Bir yanda zulüm ve sömürden yana olan burjuva diğer yanda halktan haklıdan yana olan devrimci-sosyalist basın. Onlar misyonları gereği halkın ve ülkemizin gerçekliğinden uzaktayken biz devrimci-sosyalist basında misyonumuz gereği halkımızın yaşadığı gerçekliği yazıyor ve onların sesi, umudu oluyoruz. Olmaya da devam edeceğiz.

Yiğit halkımıza

“Ben bu düzende bu kadar Pislikle uyuşmayı kabullenmiyorum”

M.Ali Çakıroğlu

Yurdumuz güçlü, yurdumuz genç
En büyük türküler daha söylenmedi...
Yalanlar üstüne, aldatmalar üstüne
Kan dökmeler, linç etmeler üstüne
Vatan millet diyen söz canbazları
Kuşkun ve karanlık üstüne
Yeniden duyulacak
Yeniden duyulacak yürüyüş türkümüz
Bir halay havası kadar yakın
Koyaklarımız kadar derin
Dağlarımız kadar yalçın
Onu yaratan halkımız
kadar yiğit

.....

Ölümünün 8. yıldönümünde bizlere bıraktığı mirasını şimdilik Ö.O. yürüyüşümüzle yükseltiyoruz. Şan olsun geleceğe umut taşıyanlara Unutmadık/unutmayacağız!

*Çakıroğlu ailesi adına
H. Çakıroğlu*

“Gülümsememi engellemek için yüzümün parçalanması gerekir”

Devam eden büyük Ölüm Orucu direnişimizde adını altın harflerle tarihe yazdıran Proletarya Partisi'nin ilk Ö.Orucu şehidi Nergiz Gülmez canımızı saygıyla anıyoruz.

“Daima bizimlesiniz, daima sizinleyiz!”

*Çakıroğlu ailesi adına
H. Çakıroğlu.*

Direnışçilerin sözleri yüreğlerimizde yanan zafer kıvılcımıdır

Yaklaşık 300 gündür süren ÖO direniş devleti cezaertelemesi saldırısı ile yeni bir boyut kazandı. Bu saldırının niteliğini daha iyi kavrayabilmek ve püskürtülmesi noktasında bir perspektif oluşturabilmek amacıyla geçtiğimiz günlerde Ankara'dan bir grup İ-K okuru olarak tahliye edilen devrimci tutsakların ziyaretine gittik. Bu ziyaret, genel anlamda F tipi yaşam saldırısı sürecinde (ki devam etmekte) yaşadığımız bireysel olumsuzlukları görmede hayli etkindi. Gözümüze çarpan ilk şey, direnişçilerin böylesi sancılı bir dönemde dahi; mücadele azimleri, kararlılıkları ve zafere olan inançlarından hiç bir şey kaybetmemiş-aksine yenilenerek saldırıları adeta lehlerine sonuçlandırmış olmalarıydı.

(Bizi etkileyen birinci koşulda bu olmuştu.) “Kazanım meselelerinde aceleciliğimizin bizi fark ettirmeden yılgınlık çukuruna sürüklediğini hissedebildik. Bu sayede Ö.O Direnişini pratik sahiplişimizin yeterli ve hatta

yeterliliğinde üstün de olduğunu düşünürken, aslında “ölümlere” yavaş yavaş alışmaya başladığımızı, sürece müdahale konusunda git gide pasifleştığımızın tüm benliğimizi saran bir üzüntüyle çekip çıkarıyorduk direnişçilerin sözlerinden. Bu direnişin ancak ve ancak kitlelerde vücut bulduğunda zafere evrileceğini bilmemize karşın, halkın ilerici unsurları olan bizlerin de F tipi beyin kısılcından payımızı almış olmamız, “kitlelerin duyarsızlığı” yakınmalarımızı, ağırca bir silah edasıyla geri teptirdi. Ziyaretten sonra, olumsuzluklarımızı görmüş olmamız, yani onları olumluluklara çevirmenin ilk adımını atmış olmamızın buruk sevinciyle çok daha hızlı çarpıyordu yüreklerimiz. Birbirimize yönelttiğimiz kaçamak bakışlarla ant içmiş oluyorduk: “Kavga boyutlandı ve biz hazırız. Yaşasın Ö.O direnişimiz. Ö.O direnişçilerini sahiplen F tipi hücrelere karşı mücadeleyi yükselt.”

Ankara'dan bir grup İşçi-köylü okuru

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:23/2
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Genel Yayın Yönetmeni: **Memik HOROZ**
Sahibi ve Yazışları Müdürü: **Barış AÇIKEL**
Baskı: Serler Matbaası Genel Dağıtım: YAY-SAT

ISSN. 1303-0299

Hesap Numaraları Sakine Dönmez

Ziraat Bankası Aksaray Şubesi
Yurtdışı DM Hesap no: 301009-389694
Vakıfbank Valide Sultan Şubesi Avusturya Şilini
Hesap No: 345-4018882
Yapı ve Kredi Bankası Aksaray İstanbul Şubesi
Yurtdışı FRF Şube Kod:0020
Hesap No: 3013651,5 Yurtiçi TL Hesap No: 858704

Abone Koşulları:

6 aylık: 10.200.000 1 yıllık: 20.400.000
Not: Posta ücretleri dahildir.

elektronik posta adresimiz:
umutyayimcilik@superonline.com

“Tuzla suskunluk çemberini kırıp ayakları üzerine yeniden dikilmeli” TİS’de umulan değil, bulunan ile yetinildi

Kartal: Emperyalizmin saldırılarının yoğunlaştığı, bir çok kılıf altında kendini yeniden canlandırarak dünya ezilen halklarına sömürü ve açlığı dayattığı bir ortamda yaşamımıza her gün yeni ve eskinin çatışıklığı damgasını vuruyor. Bir yanda yeniden yana, geleceğe dair umutların filizlenerek yeşerip yayılması; bir yanda bataklığın ortasında can çekişmesine rağmen kulaç atan

imzalandı. İmzalanan sözleşmenin gelecek kaygısı taşınmadan anı kurtarma politikalarıyla imzalandığını, görüşünü aldığımız sendikacılardan öğreneceksiniz ama, ondan önce birkaç noktaya dikkat çekelim. TİS’in imzalanmasından sonra birçok yerde şube başkanlarıncı açıklama yapılarak ve Evrensel gazetesinin manşetine taşınarak adeta bir zaferin kazanılmışlığı, sarhoşluğunda

örgütlü gücüyle mücadele etmeye çalıştı. TİS sürecinde %30, 35’ler konuşulurken “bunu alıp başımıza koyalım” diyenlere karşı ne yapmak gerekir? Tabanımızı toparlayıp, mücadelemizi, direnişimizi esas almak gerekir. Deri-İş tarihinde temsilciler kurulunun aldığı karara baktığımızda hiçbir dönem boşa çıkartılmamıştır. Ama bu dönem böyle oldu.

İK: Bu dönemde olmasının nedenleri nelerdir.

M. Servi: Önderlik sorunu esasında, önderlikten kaynaklanıyor. Önderlik “tabanın kararlarını uygulayacağız” diyor ama öteki yandan alınan kararlar rahatlıkla iptal edilebiliyor. Evrensel’de gördük deniliyor ki,

“TABANIMIZI TOPARLAYIP DİRENİŞİ ESAS ALMALIYIZ”

İK: İşçilerin tutumu nasıl?

M. Servi: İşçiler TİS’den memnun değil. %50’den aşağıya işçilerin inmesi gerekir. Ancak yöneticilerin önderliğin görevi işçileri mücadeleye seferber etmek iken tam tersine “greve gidersek burası kaldıramaz” gibi olumsuzluklarla işçileri karşılayarak işçileri karamsarlığa itti. Her eylemlilikte mücadeleyi esas almak gerekiyor. Bu dönemse, duyarlı insanların direnişi esas almasından dolayı rakamı yukarı çıkarttık. Deri İş olarak en zayıf TİS imzaladık.

İK: Son olarak eklemek istedikleriniz.

M. Servi: Sorun şu. Deri İş’te olduğu gibi bir çok sendika uyuşturma politikasıyla karşı karşıya. Her geçen gün, mevcut haklar toplu sözleşmelerde gasp edilmeye çalışılıyor. İşten atılmalar var ve sanki bu atılmalar kadermiş gibi büyük bir moral bozukluğu içindeler. Büyük bir suskunluk var. Her şeyden önce durum lehimize geliyor. Niye, işten atılmalar işsizlik var. Ve dün kadar insanlar mevcut iktidara umut bağlıyordu. Şimdi bir parçada olsa gerçeği görüyorlar. Ama umut örgütlülüğü oluşturma halinde olacaktır.

“TUZLA’YA TUZLA YAPANLAR BU GİDİŞE ‘DUR’ DEMELİ”

Hasan Sonkaya: Bölgemizde daha önceki yapılan toplu sözleşmelerde işçilerin söz ve kararları mutlaka hayata geçirilirken, bugün daha çok sendika başkanının ve şube sekreterinin patronlara yaptığı dirsek teması içerisinde sürdürülüyor. TİS’lerde ise varolan şube yönetimindeki arkadaşlar ve genel merkezdeki yönetici arkadaşlar yalnız bırakılmış, bu temsilciler toplantısında ve diğer fabrika çalışmalarında kendini göstermiştir. Farklı olarak işyerlerinde

Toplu İş Sözleşmeleri döneminde işçilerin grev ve toplu sözleşme hakkında bilgilendirilmesi gerekirken tam anlamıyla sadece toplu sözleşmenin içi boşaltılarak, bir işyerinde doğru-dürüst toplantı yapılmayarak toplu sözleşmeye girdik. İşçilerin ve temsilcilerin ortak almış olduğu eylem kararları ise bu dönem içerisinde şube başkanı tarafından baltalanarak sekteye uğratıldı. Bundan yararlanan patronlar sözleşmeyi sadece parasal yönden %41 gibi bir rakamla bitirdi. Tabi ki bu %41’lik işçilerin kurtuluşu değil. Bölgemizde taşeronlaşma, geçici işçiler ve anlaşmalı olarak 6 aylık süre içerisinde işe alınanlar var. Bu da şunu gösteriyor ki; Deri İş Sendikası eski mücadelesinden yoksundur. Daha öncesinden Tuzla tüm eylemliliklerde yerini alırken bu dönem tam anlamıyla sermayenin istediği tür sendikacılık yapılmaktadır. Bu da burada varolan sendika yöneticilerinin patronlarla yaptığı dirsek temasından kaynaklandı. Burada işçiler TİS’de belki %41 gibi bir rakamı parasal yönden iyi görebilir ama asıl tehlike bu bölgede 11-12. aylarda yoğun olarak işçi kıyımının yaşanacak olmasıdır. TİS’de bununla ilgili hiçbir madde gündeme gelmedi. Taşeronlaşma ve geçici işçilerle ilgili hiç bir tüzük maddesi sözleşmeye eklenmemiştir. Bu TİS, belki parasal anlamda bit-

miştir ama diğer konular için işçilerin mevcut olan haklarının daha gerisinde bir anlaşmadır. TİS’le birlikte insanlarda şu korku var, “top-

lu sözleşme oldu bitti ama 11-12. aylarda ne olacağız” kaygılar haklı olarak yerindedir. Eğer bugün %41’lik bir rakam alınmışsa, buradaki ve genel merkezde ki bazı duyarlı arkadaşların çabasıyla, birlikte hareket etmesiyle olmuştur. Buradaki sendika yöneticilerine kalsaydı %25-30’larda TİS biterdi. Şube başkanı bizzat işyerlerini gezip genel merkezdeki başkanlar ve buradaki yönetimde bulunan bazı arkadaşlar hakkında anti-propaganda yaparak onları yıpratmaya çalışmıştır. Fakat duyarlı insanlar buna mücadele etmedi. Tuzla’yı Tuzla yapan insanlar getiren insanlar bir an önce bu gidişe “dur” demeli, varolan yönetimin değişmesi içinde çaba sarf edilmelidir. Önümüzde kararlık günler vardır, ama daha önce mücadele eden insanların emekleri buradadır. Bu emeği o insanlara bırakmak lazım..

1999 Deri-İş TİS ile ilgili basın açıklaması

çirkeflilikler...Kıscacısı eskiyi sürdürenlere karşı, eskiyi yıkanların mücadelesi.

Her alanda (kültür, politika, ekonomi..vs.) hakimiyetini sağlamlaştırmak isteyerek, kendi düzeninin kurallarını geri bıraktırmış ülke halklarına şırın-galayan emperyalizm; insanın insana yabancılaştırıldığı, suskun ve teslim alınmış bir toplum yaratmanın hayaliyle taktik saldırılarına her gün bir yenisini ekliyor. Kimi yerlerde bu, hayat bularak sosyalizm ve sınıf mücadelelerinin artık bitip tükendiği konusunda yaygalarla sürerken, bir çok yerde de, emperyalist efendilerin geleceklerini garantiye alma çabaları etrafında biraraya gelmeleri, küresel direnişlerle protesto ediliyor. Bizim gibi borçlandırma yoluyla geri bırakılmaya çalışılan ülkelerde de, egemen güçlerin bu saldırılarına karşı koyuşlar olabileceği gibi direniş tarihlerini bir kenara iterek yaşamalarına “yeni bir sayfa” açanlarda olabiliyor. Yakın örneğimizde, sıcak pratiğiyle bir Tuzla örneği duruyor. Geçmişinde direnişlerden söz edilen deri işçilerinin örnek grevleri, boykotları; sendikal anlayışlarıyla bir çok sendikaya örnek, mücadeleyi esas alan direnişçi işçilere de coşku ve inanç aşılarken, şimdilerde Deri İş Tuzla Şubesi yine gündemde; ama bu kez suskunluğu ile anılarak.

Hafızamızı biraz yoklarsak, geçmiş dönemlerde deri işçilerinin haklarını alabilmesi için aylarca greve çıktığını, üretimi durdurarak patronlara nasıl zarar ettirdiğini ve en sonunda haklarını söke söke aldığını zorlu geçen TİS süreçlerinden anımsarız. Bu dönemse, değişen yönetimin reformist anlayışlarıyla TİS % 41 gibi bir rakamla patronlarla

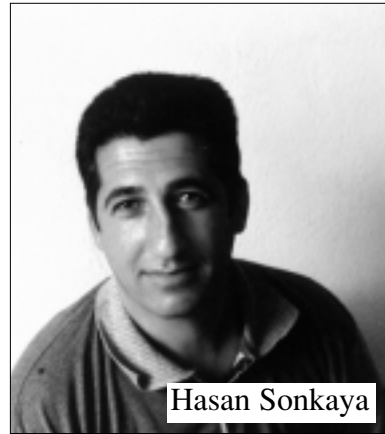
“IMF barajını deldik” gibi açıklamalar yapıldı. Manşetlere taşındı. Ama sendikaya ve Tuzla’ya yabancı olmayan duyarlı insanlar gördü ki, delinen IMF barajı değil, geçmişten günümüze taşınan örgütlülüktür. Şimdi, sözü daha fazla u-zatmadan, işçilerin direnişçi geleneklerine sahip çıkmalarını ve sınıfın dostu ile düşmanlarını birbirinden ayırarak sorunlara proleter bilinçle yaklaşmaları gerektiğini söylüyoruz. Bugünne kadar erken kazanılırsa gelecek o kadar erken bizim olur.

Deri-İş Tuzla Şubesi’nde gerçekleşen Toplu İş Sözleşmesi hakkında gelişen süreçle birlikte yaşananları özetleyen Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi** ve Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi eski sekreteri **Hasan Sonkaya** ile yaptığımız röportaj ve görüşlerinin gündeme denk düşüp TİS sürecini daha iyi anlatacağını düşünerek yayınıyoruz.

“SORUN ÖNDERLİK SORUNU

İK: Tuzla’da yaşanan şuan ki durum nedir?

Musa Servi: Deri-İş denince, mücadelesini Kazlıçeşme’den sonra Tuzla olarak akla getirir. Deri-İş içinde gerçek anlamda sınıf mücadelesini ayrı tutmamız mümkün değil. O yönlü baktığımızda toplumsal muhalefetin yüksek olduğu dönemlerde mutlaka Deri-İş’te katkısını sunmaya çalışmıştır. Patron nasıl ki bu krizin arkasına sığın-yorsa işçilerin demokratik haklarını gaspediyorsa Deri-İş’teki yöneticilerde bu sırada “bittik, tükendik, kiminle eylem yapacağız” dedi. Ancak duyarlı insanlar bu tehlikeyi gördü, ona rağmen

Hasan Sonkaya

GÖRÜŞLER...GÖRÜŞLER...

İmam Beyka (Deri işçisi)

Bölgemizde daha önce yaşanmayan durumlar yaşandı. TİS görüşmeleri içerisinde giriş çıkış, temsilcilerin çıkarılması, işçilerin çıkışları, duyarlı işçileri ve temsilcileri işten çıkarma girişimleri yaşanmıştır.

Önceki yıllarda TİS sürecinde bunlar yaşanmazdı. Önceden işçiler hazırlanırdı, işyerlerinde toplantılar yapılırdı. Bu dönem ise sendikacılar tarafından yapılması gerekli işyeri toplantıları yapılmamış, üretimden gelen güç yeterlice bilince çıkartılmamıştır.

Dostlarımızla bir araya gelip sorunlara müdahale etmeliyiz TİS'te işçilere kısmi olarak sadece ücretlerdeki artışla zam verilmiştir. Bu da çoğu işçilere sadece 4-6 ay süreyle yaranacak. Bu TİS işçiler için başarısız bitmiştir.

Hüseyin Avyüzen (Deri işçisi)

Diğer TİS'le değerlendirdiğimizde bu TİS olumsuz bitmiştir. Diğer TİS başlamadan önce 1 Mart'tan itibaren üretimden gelen gücümüzü kullanıyorduk. Üretim kısmi olarak düşürülürdü. Bu süreçte esnaf da katılırdı. O süreçte duyarlı insanların fazla oluşu bu dönemde ise duyarlı insanların işten çıkarılmasının da TİS'de yansması görüldü.

Bizler için güvenliği isteyen duyarlı insanlar korunmadı. Taşeronlaşmanın, geçici işçilerin önüne geçilmedi.

Dost güçlerle birlikte hareket edilerek buradaki mücadele ileriye taşınmalıdır.

Aymasan'da kararlılık haykırıyor

Aymasan işçisi direnişi eylemliliklerle büyütüyor

“Kapılar açılın, üretim başlasın”

Kartal: 2 ayı aşkın bir süredir devam eden Aymasan direnişinin mücadele ruhu örnek teşkil ederek yayılmaya, sınıf kını ise zincirleri kıra kıra artarak çoğalmaya devam ediyor. Sendika ve işyeri temsilcileri ile yapılan konuşmalarda her daim “iflas ettiğini” vurgulayan, buna rağmen boyalı basına boy boy demeçler vererek birçok yerden iş teklifini aldığı da eklemekten geri durmayan patron **Duran Akbulut**'a karşı işçilerin öfkeleri dinmiyor. Buna karşılık, burjuva medyada “patron yalısı basan işçiler” olarak tanınan Aymasan işçilerine yönelik patronun taktikleri ise değişik biçimlerde sürüyor. İşçilerin yalısı basmasından sonra, fabrikaya bankalardan haciz memurlarının gelmesi “**Bakın iflas ettim görüyorsunuz**” mesajını vermeye yönelik olduğu gibi, **27 Temmuz 2001** tarihinde patron Akbulut ile işyeri ve sendika temsilcileriyle yapılan toplantı boyunca polis direniş çadırı etrafına yığınak yapması da egemen sınıfın acizliğinden ve korkulu olduğundan başka birşey ifade etmemektedir.

Patron; “Bittim, tükendim” işçi; “Direniş devam”

27 Temmuz 2001 tarihinde; Duran Akbulut, avukatları ile sendika ve işyeri temsilcileriyle yapılan yaklaşık 5 saatlik görüşmeden direnişin devamı yönünde kararlar çıkarken, görüşmede aynı şeyler dile getirildi. Toplantı

sonrası, çadıra gelerek işçileri ve basını görüşmenin seyri hakkında bilgilendiren Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi; yapılan toplantıdan olumlu bir sonuç çıkmadığını, patronun “bittim, tükendim” gibi lafları tekrarladığını dile getirdi. Patronun, fabrikayı açma koşulları olmadığını, iflas masasına gitmeden fabrikadaki eşyaları satarak kıdem tazminatlarını bir yıla yayarak ödeyeceğini söylediğini anlatan Servi, Aymasan açılmıyorsa ayrı bir şirket kurularak işçilerin çalıştırılmasını söyleyince “Benim böyle bir şansım yok. Bunun için hammadde almam gerek, bu koşullarda kimse bana deri vermez” yanıtını aldığını açıkladı.

Bu arada toplantı süresi boyunca, çadırın etrafında abluka oluşturan polisin görüntüsü, kimi işçilerce “toplantı sonucunu bekliyorlar ona göre saldırır ya da giderler” yorumuna yol açarken, kimilerince ertesi gün yapılacak olan basın açıklaması için gözdağı niteliğinde olduğu vurgulandı. Toplantıdan bir gün önce ise, 28 Temmuz günü Kartal Meydanı'nda yapılacak olan basın açıklamasına çağrı niteliği taşıyan metni halka dağıtan **Ayten Keleş, Müslüm Mert, Ahmet Tekin** adlı işçiler gözaltına alınarak bir gün süreyle Kartal Emniyet Müdürlüğü'nde tutuldu.

İşçiler Kartal Meydanı'nda

Patronla yapılan toplantı sonucunda bir netice çıkmayınca, planlarını hayata geçiren Aymasan işçileri, **28**

21 Temmuz 2001 Haber-İş sendikasının Aymasan'ı ziyareti

Temmuz 2001 tarihinde Kartal Meydanı'na inerek basın açıklaması düzenledi.

Birgün öncesi oluşturulan polis ablukası aynı gün devam ederken, meydana yürüyerek gitmek isteyen işçilere polis tarafından izin verilmedi. Bunun üzerine otobüslerle Kartal'a gelen işçiler, Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi önünde toplanarak meydana doğru yürüyüşe geçti. Polisin “ikili yürünecek” uyarısına karşı, bir müddet sonra pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla yanıt veren işçiler, çevreden de gelen alkışlarla meydana kadar yürüdüler. “**Suskun toplum istemiyoruz**”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz”, “**Aymasan işçisi direnişin simgesi**” sloganlarını sık sık haykıran işçiler, meydana da birçok sendika tarafından yalnız bırakılmazken, Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** ve Ankara'dan gelen Türk-İş Eğitim Sekreteri **Salih Kılıç** Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı **Musa Servi** halka ve işçilere dönük birer konuşma yaptı. Konuşmalar boyunca Aymasan'ın mücadelesi anlatılırken, işten atılmaları karşı teslimiyetin değil, direnişin esas alınması, bir an önce Aymasan direnişi-

ne çözüm bulunması istendi. İşçilerin coşkusu tüm açıklama boyunca sönmezken, Türk-İş'e bağlı **Hava-İş, TÜMTİS, Kristal-İş, Haber-İş, Belediye-İş 2 No'lu Şube, İ.E.P, Emekli-Sen, Nakliyat-İş, Limter-İş, CHP Pendik ve Kartal İlçe Örgütü** yöneticileri ve üyeleri de açıklamaya katıldı.

Haber-İş Anadolu yakasından işçilere ziyaret

Direnişe başladıkları günden beri, destek ziyaretleri kesilmek bilmeyen işçilere bir anlamlı ziyarette Haber-İş Sendikası Anadolu yakası Şubesi'nin yöneticilerinden geldi. Kadıköy'de 21 Temmuz 2001 günü yapılan G-8 protestosu ardından çadıra gelen sendikacılar, işçilere bir miktar para yardımında bulunurken, tek tek söz alarak işçilerin yanında olduklarını belirttiler. Direnişin 52. günü ziyarette bulunan sendikacıardan **Ali Yıldız**; Proleter ruhla direnenlerin kurtuluşu ulaşacağını ve örnek teşkil edeceğini bildiren **“Yaşasın işçilerin mücadele birliği”** dedi. Desteklerinin süreceğini bildiren sendikacılar, daha sonra çadırdan ayrıldılar.

ATİK'ten Direnişteki Aymasan işçilerine

Değerli dostlar, dünya emperyalist-kapitalist sisteminin öteden beri sürmekte olan genel krizinin aşırı sermaye birikimi yüzünden daha da derinleşmesi sonucu, sermayenin içine düştüğü krizi kontrol altında tutabilmek amacıyla, neo-liberalizm, küreselleşme vb. kavramlar ortaya atıldı. Türkiye'de 24 Ocak 1980 ekonomik kararları, bu yeni konseptin bir tezahürü olarak gündeme getirildi.

Temelleri 1970'li yıllara dayanan küreselleşme saldırıları, emperyalizm ve onunla işbirliği halindeki Türk egemen sınıflarının ekonomik krizinin faturasını başta işçi sınıfı ve köylülük olmak üzere, tüm emekçi halka yüklenmesinden başka bir şey değildir. Bu saldırı programı; siyasi, ekonomik, askeri ve kültürel olarak, çok yönlü bir biçimde sürdürülmektedir.

Tekelci sermayenin finans kuruluşları olan IMF ve

Dünya Bankası'nın yapısal uyum programları çerçevesince, özelleştirme, tarımın yıkıma uğratılması, sendikal hakların yok edilmesi, iş örgütlenmesinde esnek üretim ve buna bağlı olarak sınıfın birliğinin parçalanması, ve de yabancı sermayenin dolaşımı önündeki tüm yasal engellerin MAI, MİGA ve TAHKİM denilen düzenlemelerle ortadan kaldırılması... İşte “**yeniden yapılandırma**” ve “**Küreselleşme**” dedikleri şey budur. Emperyalizm ve işbirlikçilerin halkımıza karşı savaşı!

Öte yandan bu saldırıların stratejik kapsamı içerisinde yer alan, ve devrimci hareketin nesnel olarak en zayıf noktadan tasfiye edilmesi planı olarak F tipi hapisaneler projesi gündeme getirildi. Yaşanan katliamlar ve halen sürmekte olan görkemli Ölüm Orucu direnişi, bu saldırılara cezaevlerinden verilen anlamlı bir yanıtıdır. Sizlerin direnişiyle, Ölüm Orucu direnişi arasında kopmaz bir

bağ vardır. Hakim sınıflar kendi çıkarları için halka karşı birleşiyor, bizler de nerede olursa olsun, tüm sınıf kardeşlerimizle birleşip, mücadelemizi aynı hedefe yöneltmeliyiz.

Değerli dostlar, kardeşler,

31 Mayıs 2001 tarihinden beri sürdürdüğünüz direnişinizi takip ediyoruz. Paris'te yaşayan sınıf kardeşleriniz olarak, sürdürdüğünüz kararlı direnişinizi kendi direnişimiz olarak görüyor ve sizinle her türlü dayanışma içerisinde olacağımızı belirtmek isteriz. Güzel daha güçlü ve yıkılmaz örgütlülükler inşa edelim. Yalnızca direnmek için değil, aynı zamanda kazanmak için geleceğimizi kendimiz belirleyelim. Bu temelde Paris halklarıyla Dayanışma Derneği (ATİK) olarak mücadelenizi selamlıyoruz!

Yaşasın Aymasan işçilerinin mücadelesi!
Gelecek ellerimizdedir!

Paris ATİK

Lüleburgaz belediye işçisi de grevde

Lüleburgaz Belediye işçilerinin grevi

Lüleburgaz Belediyesi ile DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası arasında altı aydır süren TİS; DSP'li belediye başkanının uzlaşmaz katı tutumu yüzünden 23 Temmuz 2001 tarihinden itibaren 130 Lüleburgaz belediye işçisinin greve çıkması ile sonuçlandı.

Belediye başkanı; 57. hükümet tarafından ertelenen cam işçilerinin grevinde de işçilerin direnişi yükseltmek için belediye hoparlöründen yapma istediği anonsu yaptırarak işçi düşmanı yüzünü sergilemiştir.

Emperyalist-kapitalist sistemin topyekün bir saldırısı olan ve adına "küreselleşme", "Yeni Dünya Düzeni" denilen aldatmanın arkasında esas olarak yatan köleştirme sendikaları yok etme, örgütlülüğü yıkma, yoksullaştırma, aç bırakma politikalarıdır. Emperyalist efendilerine karşı bonkör davranan, ülkeyi parça parça pazarlayan, şeker ve tütün yasasını çıkararak tarımı tasfiye etmeye çalışan 57. hükümet işçiye, köylüye geldimi en ufak bir hak arayışını copla, dipçikle, gözaltılarla bastırmaktadır. Ekonomik hakları için, sofrasındaki ekmeği bir parça büyütme için greve çıkan belediye işçileri Lüleburgaz'daki sınıf kardeşlerinin ve demokratik kitle örgütlerinin desteğiyle bu grevden başarıyla çıkacaktır. Lüleburgaz'daki grevle ilgili olarak DİSK Genel-

İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Mehmet Karagöz, Trakya Şube Başkanı Arif Kuday ve bir grev gözcüsü ile yaptığımız röportajı siz okurlarımıza sunuyoruz.

İK: Greve çıkma sebebiniz nedir?

Arif Kuday: Greve çıkma sebebimiz, toplu sözleşmedeki yedi maddenin uyuşmazlığıdır. Bu yedi maddenin 5'i idari madde olup (Bildirim önerileri, haftalık çalışma süresi, hafta tatili, yıllık izinler, kaza katılım payı) ikisi ücretle ilgilidir. Bugün 10 yıllık işçinin net aylık ücreti 285 milyondur. Bizim istediğimiz ilk altı aya %15, ikinci altı aya %30'du. İşveren ilk altı aya %10 ikinci altı aya %25 önerdi. Fakat son görüşmede ilk altı aya %0 (sıfır) önerisini getirdi. Greve çıkmayı düşünmeyen 130 belediye işçisi böylece greve çıkarılmış oldu.

İK: Türkiye'de yürütülen AB, IMF ve DB Politikaları sizin yaşam koşullarınızı ve toplu sözleşme sürecinizi nasıl etkiledi?

Arif Kuday: Bu güne kadar yerel yönetimler %30 ve %50'lerle masaya otururken bugün geline süreçte IMF politikaları ve hükümetin kamu sendikaları ve toplu sözleşmelerdeki tutumu bize de yansıdı. Bugün birilerinin öksürüğünden bile krize sürüklenen bir ekonomisi olan ülkemizde bu programlar yıllarca uygu-

landı, yarı sömürge olan bu ülke tam sömürge olmaya doğru gidiyor. Esasında bu ülke kendi öz kaynaklı ve yetişmiş elemanları ile IMF ve DB gibi kuruluşlara bel bağlamadan çok rahat kendi kendini yönetebilir. Bizden yıllarca fedakarlık yapmamız istendi ve biz halka üreten sınıfın fedakarlık yapma gibi bir şansını olmadığımızı bir türlü anlatamadık. Biz diyoruz ki biraz da onlar az yiyerek fedakarlık yapsınlar.

İK: Diğer sendika ve kuruluşların size verdikleri destek ne ölçüde?

Akif Kuday: Greve çıktığımız ilk günden beri (23.7. 2001) Demokratik kitle örgütlerini duyarlı desteğini çok yakından gördük.

"TOPLU SÖZLEŞMENİN MAĞDURU LÜLEBURGAZ HALKIDIR"

İK: Halkın desteğini tam alamadığınızı, belediye başkanı ve onun yandaşları tarafından halkın yanlış bilgilendirilerek grev kırıcılığına sürüklenildiğini dile getiriniz. Bu bağlamda onlara neler söylemek istersiniz?

Mehmet Karagöz: Toplu sözleşmenin mağduru esasında Lüleburgaz halkıdır. Bizim işimiz halka hizmet ederek ekme parası kazanmaktır. Toplu sözleşme sürecinde istediğimiz geçmiş sözleşmelerde almış olduğumuz idari hakların aynen korunmasıydı. Belediye başkanı bunları veremeyerek işçisiyle beraber Lüleburgaz halkına da ihanet etmiştir. Dün yaptığı oyunlarla cam işçisinin grevini erteleyen devlet bugünde belediye başkanı aracılığıyla bunu yapmak istiyor. Bunu şuradan anlayabiliriz; çevik kuvveti getirerek üretim araçlarını (çöp kamyonları) hizmete çıkarmaya çalışmıştır, bu da yetmezmiş gibi yargıya baskı yapılarak yönlendirmeye çalışılmıştır.

İşçilerden bağımsız hareket edemeyeceğimiz açıktır. Fakat bizimle beraber hiç kimsenin de işçinin emeği üzerinde Kumar oynama hakkı yoktur. Bugün geline nokta da budur. Bu ülkede ne enflasyon

düştü, ne insanların gelir düzeyi arttı, fakat bize %0 (sıfır) zam dayatması yapılıyor. Toplu sözleşmeler ne polisle ne de yargıyı yanıltarak çözülemez, çözüm masa başındadır. Biz belediye başkanına yaptığımız çağrıda Lüleburgaz'ın meydanında halkın gözü önünde anlaşma yapabileceğimizi dile getirdik.

Bundan kaçırıyorsa, bu onun tutumunu gayet iyi gösteriyor.

İMF BİZİ ŞAH DAMARIMIZDAN VURDU

İK: IMF politikaları sizi nasıl etkiledi?

Grev gözcüsü: IMF politikaları bizi şah damarımızdan vurdu.

Şu anda ben çoğuşumu çocuğumu köye gönderdim. 3 günden beri burada uykusuz bir şekilde nöbet tutuyorum. Çocuklarımın ne halde olduğunu, ne yiyip içtiğini bilmiyorum. Bunları bana yapan belediye başkanı kadar esas olarak IMF politikalarıdır-da. Türkiye'nin geleceği IMF-DB gibi kuruluşlar oldukça sömürgeci. Geleceğimizi çok karanlık görüyorum, artık çözümün hükümetlerden beklenmeyeceğini öğrendik.

İK: Çalışma koşullarınız ve karşılaştığınız sorunlar nelerdir?

Grev gözcüsü: Ben bir temizlik işçisi olarak iki yıldan beri 16:00-24:00 vardiyası olarak çalışmaktayım. Hafta tatilim olan pazar gününde de saat 06:00-15:00 arası mesai yapıyorum. Sosyal yaşamımızdan bahsetmek mümkün değil ve bunlara rağmen elimize geçen net maaş 285 milyon, Fakat bu süreçte belediye başkanı yandaşları bizim 900 milyon maaş aldığımız gibi dedikodular çıkartarak halkı bizim karşıma çalışıyorlar. İşte bugün çevik kuvveti getirerek buradan çöp kamyonlarını çıkartmaya çalıştı. Polis köpekleri üstümüze saldırdı, fakat biz kararlılığımızı sonuna kadar gösterdik ve bundan sonra da göstereceğiz. Çok net söylüyorum; benim cesedimi çiğnemedi o kamyonlar buradan çıkamayacak, direncimizi kıramayacaklar. Direne direne kazanacağız.

ÖZGÜRCE

Bulut Çiçek

ŞİDDET VE CENOVA

Şurası bir gerçekçik ki sömürücüler açısından şiddete başvurmak bir "zorunluluktur."

Neden? Çünkü sömürünün özünde zaten soygunculuk ve gasp vardır. Paylaşımada adaletsizlik vardır ve bu özünde bir erk'e-güce dayanır. Bu boyutuyla bile bir şiddet zemindedir. Buna da "mecburdur" sömürücüleri. Çünkü sömürü ve haksızlık ister iste-

mez; eşitlik istemlerini, hak adalet ve insanca yaşam, özgürce hareket etme istemlerini de beraberinde getirecektir. Eğer sömürülenler; emekçinin, köylünün ürettiğini yani kendi işgücü ve emeğiyle yarattığını onlara verirlerse o zaman zaten sömürü ve sömürücü olmaz. Demek ki, hak, adalet vb.lerini sömürücüleri sağlayamazlar. O zaman ne yapacaklardır? "Sosyal-demokrasi" al-

datmacasıyla; daha az sömürü, daha az soygun; emekçiye de daha fazla emek karşılığı verecek. Başka ülkeleri kendine bağımlı yarı-sömürge haline getirmiş ülkeler bir nebze bunu yapıyor ve "bıçak kemiğe dayanmadığı" içinde o ülkenin emekçileri sosyal-demokrasi beşiğinde mışıl mışıl uyuyorlar. Uyanan az oluyor ve ona da öyle şiddet uyguluyorlar ki, uyandığına pişman ediyorlar. Ama bizim ki gibi ülkelerde sömürücüleri kendileri "bağımsız", kendi başına sömürücü bir sınıf olmadığı için. Bırakalım başka ülkeleri sömürüp oradan aldığıyla halkına "sosyal demokrasi" uygulamasını, o ağababaların-

dan kendisi için birazcık "sosyal demokrasi" istiyor! Emperyalistlerin acımasız yaklaşımı karşısında, sömürüden aldığı aracılık payı düşüyor, o bile buna zaman zaman itiraz etmeye çalışıyor. Yani bu anlamıyla, sömürücüleri ülkemizde "sosyal demokrasi" uyguladıklarının maddi zemini zaten yoktur. Manevi yanımda "kötekle uslandırma"ya göre şekillendiğinden... bütün "iyi niyetlerine" karşın çaresiz kalıyor, taleplere karşı şiddet uyguluyorlar. (Son süreçte "kompradorlaşma"dan sözeden çoğaldı.)

Uyguladıkları şiddet yapısal zorunluluktan, eşyanın tabiatı gereğindedir. Zorunlu-

durlar.

Bu objektif zorunluluk, subjektif anlayışlarla da, gelenek-görenek ve dinin, özellikle de İslam dininin yaklaşımıyla da birleşince o "nazık", "kibar", "baticı", "batı hayranı" batı değerlerinin; "çağdaş muassır medeniyetin" nimetlerine göre duygular taşıyan bilimüm zevatımızda, hileler takipçisi olmak zorunda kalıyor. Zorunludurlar!

Çünkü; bu "masum" talepleri karşılayan, yeni talepler gelecek... Sonra da daha fazla refah, daha fazla eşitlik ve daha fazla demokrasi derken, saltanat kayığı yürüyemez hale gelecek. Onun için "yılanın başını küçükken ezmek gere-

Ankara: IMF programı çerçevesinde dayatılan 15 yasadaki biri olan "Kamu bankalarının tasfiyesi" süreci Emlak Bank'ın, Ziraat Bankası'na devredilmesiyle devam ettiriliyor. Bankacılık sektörü IMF'ye verilen son niyet mektubu çerçevesinde yeniden yapılandırılmaya çalışılıyor.

IMF programını uygulayan ülkelerde yaşanan krizlerin ardından dev sermayeli bankalar çıkıyor. Örneğin mevcut krizde de spekülasyonla milyarlarca dolar vurgun yaptığı söylenen HSCB (Aktif büyüklüğü 674 milyar dolar olan ve dünyanın en büyük bankacılık ve finans kuruluşlarından biri HangKong Şanghay Commercial Bank) daha önce Latin Amerika ve Güney Asya krizlerinde de büyük karlar sağlamıştı. HSCB özellikle Asya Krizinin sorumlularından biri olarak gösterilmişti. Üzerinde durulması gereken bir diğer önemli nokta ise bu bankanın kara para aklayan merkezlerden biri olmasıdır. HSCB'nin Panama'nın eski lideri Manuel Antonyo Noriega'ya ait tam 49 milyar dolar parayı kasasında sakladığı ortaya çıkarılmıştı.

HSCB'nin belgelerinin incelenmesi sonucunda varlığı ortaya çıkan bu paranın "uyuşturucu satışından elde edilen bir para" olduğu ve Panama'da "Komünizmin gelişmesini ön-

Bankacılıkta talan devam ediyor

727 trilyon 913 milyar liralık aktif büyüklüğe sahip bulunuyor.

isteyen HSCB; 1990 yılından bu yana Türkiye'de faaliyet göstermektedir. 79 ülkede 6500 ofisi bulunan banka 31 Aralık 2000 tarihi itibarıyla 674 milyar dolar aktif büyüklükle dünyanın en büyük bankacılık ve finans kuruluşlarından birini oluşturuyor. 2000 yılı sonu itibarıyla ise 727 trilyon 913 milyar liralık aktif büyüklüğe sahip bulunuyor.

DEMİRBANK KARA PARA AKLAYICISI HSCB'YE SATILIYOR

Kasım 2000'de yaşanan krizin ardından 6 Aralık 2000'de aktif büyüklüğü 31 katrilyon olan Demirbank'a; katrilyon ile ölçülen yükümlülüklerini yerine getiremediği ve öz kaynaklarını tükettiği gerekçeyle el konularak Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu bünyesine alınmıştı. 27 Haziran 2001 tarihinde Bankacılık Denetleme ve Düzenleme Kurulu'na Demirbank'ı satın almak için HSCB'nin teklif vermesinin ardından BDDK 19 Temmuz'da teklifi değerlendirmeye aldı. TMSF içinde aktif büyüklüğü ile en büyük banka olma özelliği taşıyan Demirbank'ın satışı 25 Ocak 2001

tarihinde başlatılmıştı.

Başlamadan önce Demirbank'ı alabilmek için 1 milyar doların üzerinde bir değerle pazarlıkları yürüten HSCB, TMSF'na devredilmesinin ardından bankayı 300 milyon dolar alacak... 199 şubesiyle Türkiye'nin en büyük 5. banka sıralamasında yer alan Demirbank'ı HSCB aldıktan sonra, 2 milyar 350 milyar dolarlık bilanço büyüklüğüne sahip ve 250 milyon dolar sermayeli bir banka olarak ortaya çıkacak.

Demirbank'ın tüzel kişiliği, seçilmiş varlık ve yükümlülükleri, bilanço büyüklüğü 1,35 milyar dolar oluşturacak şekilde satış işlemlerinde son noktaya gelinerek 30 Eylül 2001'den önce tüm satış işlemlerinin tamamlanması bekleniyor. Yine Doğu grubu bankaları olan Osmanlı, Garanti ve Körfez Bank'ın italyan İlesca Bank'a; Finans Bank'ın Pribas Bank'a; Türkiye Ekonomi Bankası'nın ise Citibank'a hisse satışlarıyla satma çalışmaları sürüyor.

Avrupa ve ABD'de bankacılık sektörünün pazar payının daralmasıyla birlikte yabancı bankalar kendilerine yeni pazarlar arama çabasına girdiler. Türkiye'de yabancı bankaların önemli gördüğü pazar alanları içerisinde yer alıyor.

Lüleburgaz belediyesi grevinde ölüm!..

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nın Lüleburgaz Şube binasında grev nöbeti sırasında strese bağlı tansiyonun yükselmesi sonucu beyin kanaması geçiren **Ali Süren** adlı işçi yaşamını yitirdi.

Ali Süren'in cenazesi **28 Temmuz 2001** tarihinde SSK Hastanesi'nden alınarak işçi arkadaşlarının elleri üstünde şube önüne getirildi. Grev önlüğüne sarılı tabutu önünde yapılan saygı duruşundan sonra Ali Süren ile ilgili konuşmalar yapıldı. Yapılan duygu yüklü konuşmalardan sonra "**Susma sus-tukça sıra sana gelecek**", "**Direne direne kazanacağız**", "**Ali yoldaş ölümsüzdür**", "**Aliler ölmez, mücadele bitmez**" sloganları eşliğinde cenaze mezara getirildi. Mezarlıkta Ali Süren'e ilkin söylenen son sözlerden sonra naaşı toprağa gömülerek sonsuzluğa uğurlandı.

Ali Süren

BTS üyelerinden sürgünlere tepki

Kartal: Kamu kuruluşlarında yaşanan faşist kadrolaşma ve sürgünler nedeniyle KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) 20 Temmuz 2001 tarihinde Haydarpaşa Garı içerisinde düzenlediği "sürgünlere hayır" basın açıklamasıyla uygulamaları protesto etti. "Siyasi baskılara son" "Baskılar bizi yıldırılmaz!" v.b sloganların atıldığı eylemde konuşma yapan BTS İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Soner Önal** iktidarın siyasi yandaşlarını yönetici konumuna getirdiğine dikkat çekti. Şube Yönetim Kurulu

Üyesi Turgay Kartal'ın sürgün edilmesinin kanunsuzluk olduğunu belirten Önal, yine BTS üyesi **Ruhan Çelebi** ve **Erdoğan Kızmaz**'ın Malatya'ya sürgün edildiğini aktardı. Sürgünlerin Türk Ulaşım-Sen yöneticilerine hizmet ettiğini belirten Önal, hükümetin en kısa zamanda sürgünleri geri almasını istedi.

THY çalışanları greve hazırlanıyor

İstanbul: Türk-İş ile hükümet arasında imzalanan kamu Toplu İş Sözleşmesini kabul etmeyen Hava-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler; 19 Temmuz 2001 tarihinde bası-

na açıklama yaparak, görüşmelerin sonuçsuz kalması halinde greve çıkacaklarını açıkladılar. Türk Hava Yolları (THY) Teknik Bölüm binası önünde toplanan, 2 bin işçi; "Yaşasın örgütlü Mücadememiz", "Kahrolsun IMF" vb. sloganlar atarak Genel müdürlük binasına doğru yürüyüşe geçti. Burada işçilere yönelik konuşma yapan Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçın, Devlet Bakanı Mehmet Keçeciler'in "THY'de greve izin vermeyeceğiz" tehditine dikkat ederek, "Grev ertelemek anti demokratiktir, Anayasal hak ihlalidir" dedi. Sendika başkanının konuşmasının ardından işçiler coşkulu bir şekilde eylemlerine son verdiler.

kir" demiş "atalarımız"

Evet şiddetin bu cephesindeki zorunluluğun kaynağı budur. Kuşkusuz bu çözüm değildir. Çünkü bir haksızlığı süngüyle ne kadar sürdürebilirsin? En ilginç tarafı da şu tabi; şiddetle hep zaten kazanmak zorundasın. Şiddetin bir kere kırıldımı kaybettim! Gitti iktidar ve saltanat! Ama halk bir kere kazandı mı!...

Ama halkın şiddete başvurmamasında iradi bir zorunluk vardır. Çünkü; küçük, basit ve masum taleplerde bulunuyorsun. Örneğin; grevli, toplu iş sözleşmeli sendika hakkı istiyorsun... bu çok "masum" bir talep olmadı mı yoksa?

Peki daha da küçütelim talebimizi; ilköğretim zorunluluğu demek, devletin yükümlülüğü demektir. O halde okullardaki kayıt parasını, şu parası, bu parası istenmemelidir.... Yüksek okullar ticaret-haneye dönüştürülmemelidir. Buda mı "masum" değil. Ha, böyle başlayıp sonra başka şeyler istiyorlar! Peki!...

Fikir özgürlüğü dersin! Demeyelim mi? Zaten ne çıkarsa bu fikir üretenlerden çıkıyor. Bunlar fikir üretiyor sonra da insanlar o fikri hayata geçirmek için mücadele ediyor, örgütleniyor... Demok-rasi istiyorlar, eşitlik-özgürlük, emeğin hakkı. Bağımsız

Türkiye vb...

Velhasıl, düşünüyorum da özgürlük tanınan bir demokratik hak ve talep bulamıyorum. Dolayısıyla da "hak verilmez, alınır" şiarını üretmiş gerçek atalarımız. Herşey gibi onlarda ikiye bölünmüş. Birisi "sana tokat vurana, öbür yanağımı çevir demiş" öbürü de, "kaderini kişi kendisi yaratır, biz halkız, gelecek ellerimizdedir" demiş. Yani halk da hakkını almak için ne yapsın? Bütün yolları kapalı!

Dünyanın "efendilerinin; milyonlarca insanın açlığından, yoksulluğundan, şu yada bu şekilde kıskırtıp-silah satıp milyonlarca insanın katledil-

mesinden, hastalıklardan ve (kendi deyimleriyle milyarlarca insan günlük 2 dolar altın-da gelirle yaşıyor) yaşayamaz olduğu gerçeğinden sorumlu oldukları halde, göz boyama numaraları buraya kadar sürdü.

Evet, şiddet onların doğasında vardır. Ama şu önemli noktaya dikkat etmek gerekir. Hani "en iyi enternasyonalizm, kendi ülkende devrim yapmaktır" diye bir belirleme var ya, "küreselleşme" karşıtlığının, "toplantı yaptırma-ma", "protesto etme" tarzı iyidir ama sonuçta "küreselleşme" somut sistemlerde, bir yerlerde uygulanıyor. İşte ora-

ları emperyalizmin kesik damarları haline getirmediğimiz sürece "küreselleşme" karşıtlığı boğulmakla yüzyüze kalacaktır. Kuşkusuz protestolar sembolik düzeyde değil, küçümsemek yanlıştır, aktif katılımlar iyidir ve gereklidir ama özünü, bağımlı ülkeler başta olmak üzere emperyalist politikaları yerelde kırmak, geri püskürtmek, emperyalist sömürü damarlarını kesmek ve böylelikle de sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde bağımsızlık ve Halk Demok-rasisi'ni yaşanır kılmak ana çözümdür. Zorunluluk ve bunun getirdiği iki şiddet olayı! Hangisi haklı, hangisi haksız?

“Meyve tarımımız dört zenginin elinde”

Tokat-Turhal: Şimdiye kadar hep, sesi olmaya çalıştık işçinin, köylünün ve halkımızın diğer kesimlerinin. Ses olduk, özelleştirmelerle üretim yapamaz hale sokulan tütün ekenlere, üç kuruşluk yevmiyelerle fındık ırgatlığı yapanlara, ürettiği kayısının karşılığını alamayanlara. Tasfiye edilen tarımla tamamen açlığa-sefalete sürüklenen köylülerimizle üreticilerimizle hep yan yana olduk. Her sözünde bir sitem cümlelere mekan oldu gazetemiz. Bu sayımızda yine hiçbir devlet desteği olmadan bin bir sıkıntıyla meyve üretmeye çalışan Turhal’lı şeftali üreticileriyle görüştük. Ve kalem olduk şeftali yetiştiren üreticinin sıkıntılarına...

İ.K: Ne zamandan beri ve neden şeftali yetiştiriyorsunuz?

Üretici: Çok uzun zamandır şeftali üretiyoruz. Pancar çok su isteyen bir şey, şeftali de çok istiyor ama bizim bu arazi de şeftaliye daha uygun.

İ.K: Üretim yaparken çok sıkıntı yaşadığınız belli. Bize biraz yaşadığınız sıkıntıları açar mısınız?

Üretici: Bazı sorunlarımız var elbette, su sorunu, kredi sorunu, mazot pahalı, en azından 3-5 sefer, 10 sefer traktörle yükleme yapıyoruz. İlaç sorunu var, çiftçiye doğru dürüst bir destek yok. İlçe Tarım Müdürlüğü ile sorunumuz var, Turhal İlçe Tarım Müdürlüğü çalışanları akşama kadar sandalyede oturuyor. Çiftçinin sorununu dile getiren yok, gelen-giden yok. Tarlanın ortasını açtık, ulaşımda gayet basit olduğu halde ziraatçının bir tanesi gelip demiyor “sizin bir sorunuz var mı? Meyvenizde hastalık var mı? Kredi istiyor musunuz, imkanlarımız var talepte bulunun” soruyoruz tarım kredileri var mı, öyle bir ey yok diyorlar. Tamamen kendi imkanlarımızla hiçbir yerden destek alamadan, sıkıntı içinde üretiyoruz.

İ.K: Geçen yıl ki kazancınızı bu yıla kıyasladığımızda bize ne söyleyebilirsiniz?

Üretici: Geçen yılda 150-200 bin liraydı şeftali, bu yılda 200-225-250 bin lira. Değişen çok şey yok yani. Yapılan devalüasyona karşı hiçbir artı-değerimiz yok. Piyasa

yok, piyasa kırık müşteri yok, pazar bulamıyoruz. Şimdi pazar bulsan kulağından tutup, doğru hale sokuyorlar, yarısını onlar dallayıp-buduyor. Bunalım içindeyiz çiftçi olarak.

İ.K: Ürünleri pazara götürdüğünüzde yaşadığınız sorunları açar mısınız?

Üretici: Pazara götürüyoruz 100 kg kadar serbest diyorlar, 100 kg’den sonrası hal giriş-çıkışı yapıyor.

% 2 hal, % 2 belediye alıyor, % 15’de komisyoncu alacak manava satarken, sorun üstüne sorun yani.

İ.K: Meyve suyu fabrikalarına da veriliyor meyveler, siz veriyor musunuz, veriyorsanız orada yaşadığınız sorunlar oluyor mu?

Üretici: Meyve suyu fabrikaları zaten örgütleniyorlar, mafya gibi yani. Aroma, Dimes, Tamek, Meysu örgütleniyorlar, tutuyorlar 75 bin TL.den taban fiyatı koyuyorlar. Bundan çiftçi kazanır mı?

İ.K: Ama insanlar mecburen vermek zorunda kalıyor, değil mi?

Üretici: Mecbur verecek, atacak değil ya, hayvanın önüne ve veremez. Dört tane zenginin elinde Tokat’ın meyvesi.

İ.K: Bu yılki taban fiyat 75 bin TL mi?

Üretici: Evet, evet. Geçen sene 60 bin TL. idi. Geçen senin fiyatı bu seneye kıyasla da iyiydi. Geçen senenin 60 bini bu seneni 120 bini.

İ.K: Bu tarafta çok şeftali üretken var mı?

Üretici: İlk defa biz ürettik bu bölgede şeftaliyi, ticaret için. Ondan sonra da komşularda yavaş yavaş bakıp 50-60 tane fidelemeye başladılar. Burası kurak bir yer ama. Devletten hiçbir katkı olmadan ken-

di imkanımızla suluyoruz.

İ.K: Şeftali, vişne gibi ürünleri sizin gibi küçük çapta üretenlerin sıkıntıları büyük oluyor. Pek seslerini duyan yok, duyuramıyor anlaşılır. Durum dediğiniz gibi daha da kötüye gidiyor. Belki gelecek yıl daha da kötü olacak. Siz küçük üreticiler bir araya gelip sorunlarınızı konuşup, çözüm arıyor musunuz. Sıkıntılarınızı dev-

başka fabrikaya sattığını dile getirmişti. Sizde de bunlar yaşanıyor mu?

Üretici: Tabii tabii. 5 katına hatta belki, 50 katına satıyordur. Konsantresini yani özünü çıkartıyorlar. Bugün % 5 konsantre katılıyor bir şişe suyun içine, biraz da şeker, al sana bir meyve suyu. İşte 1 milyon küsur bin liraya meyve suyu.

İ.K: Peki paranızı ne zaman sonra alıyorsunuz?

Üretici: Canı ne zaman dilerse o zaman veriyor paramızı. Manavlarda da sorun oluyor. Manava götürüyoruz belediye mani oluyor, “Hale gidin” diyor. Hal kanunu var, direkt satışı engelliyor.

İ.K: Sorun çok yani...

Üretici: Çok, çok. Artık bir daha ki sezona, daha iyi olur di-

lete duyurmak, yardım-destek almak gibi?

Üretici: Düşünüyoruz ama sadece kapıdan kovuluyoruz bir şey istemiyoruz devletten. Biraz daha kurcaladığım zamanda kendini başka yerde bulabilirsin. Sonuç olarak Tokat bölgesinin meyve tarımı vişnesi, elması, şeftalisi dört tane zenginin elinde.

İ.K: Burada kaç fabrika var?

Üretici: Dimes’le, Tamek Tokat’ta. Buradaki fabrikalara gerek bile kalmıyor bazen. İzmir’deki de geliyor buraya bedel koyuyor.

“Bundan fazla vermeyelim, çiftçi bunu dökecek değil ya, mecburen verecek biz de alacağız” diyorlar.

İ.K: Fabrika alıp nasıl değerlendiriyor şeftaliyi?

Üretici: Bir paket meyve suyu 150 bin lira, bir şeftalinin yarımı bile etmiyor. Dörtte bir konsantre gidiyor. 1 kg. şeftali 75 bin TL. düşünün artık. Biz fabrikaya zaten 32 ton şeftali götürüyorsak gidiş-geliş 20 milyonluk mazot yakıyoruz. Gelip almıyorlar da mecburen götürüyoruz.

İ.K: Geçenlerde yerel bir gazete de vişne üreticilerine yer verilmişti. Üreticiler fabrikanın ürünleri ucuza alıp 3-5 kat fazlasına

yerek o ümitlen yaşıyoruz. Başka bir tutarımız yok. Seçimler öncesi gelip “sorunlarınızı devlete ulaştırcaz, yolunuz-suyunuz yapılacak. Şeftaliyi havadan sulayacağız diyenler kravatı boğazına takınca mecliste koltuğunu alınca unutup herşeyi. Yemininden dönen adandan hayır çıkmaz. Bizim milletvekilleri böyle.

“Yol yapacağız” diyor, bizim yola ihtiyacımız yok, su getirsinler.

Şeftaliyi biz kendi imkanlarımızla suluyoruz, devletin hiçbir yardımı yok, kendimiz yapıyoruz.

İ.K: Son dönemde kredi faizlerini ödeyemeyen köylüler icra kısılcına alındı, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Üretici: Açıkçası devlet çatır çatır halkın malını alıp satıyor. Tarıma destek yok, destek deyip borçlandırıyorlar. Resmen tasfiye ediyorlar, bunu kendileri de herkes de biliyor. Ben ilacın iyisini bilmem, zararlı böcekleri bilmem gelip görüpte bize destek olan yok.

İ.K: Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Üretici: Valla kızım söylemek istediklerimi, bütün sorunları herkes biliyor. Devletin üreticiyi destekleme görevi zaten var.

Köylü yine icra kısılcacında

Turhal: "Tarımı destekleme politikası" denildiğinde akıllara ilk gelmesi gereken; ülke tarımının geliştirilmesi için her devletin baş vurması gereken politikalar olmalıdır. Halbu ki ülkemizde devletin tarıma yönelik uyguladığı tek politika emperyalizm patentli "tarımı

imha" politikalarıdır. Ülkemiz köylüleri düşük taban fiyatları, kotalar ve yüksek faizli kredilerle adeta nefes alamaz duruma sokulmaktadır. Son dönemde basında da sıkça rastladığımız "çiftçiler icra kısılcacında", "Borcunu ödeme-yen çiftçiye cezaevi göründü" yönlü haberlerde nefes alamayan çiftçilerimizin içler acısı durumunu gözler önüne sermektedir. Tüm bunlara son bir örnek ise Erzurum'dan. Ziraat

Bankası Erzurum Şubesi'nden "borç alan" 2000 çiftçiden 1750'si hakkında icra takibi başlatıldı. Yine Tarım Kredi Kooperatifleri Erzurum Bölge Birliği'nden kredi alan 36 bin 835 çiftçiden 21 bini kredilerini ödemedikleri için icra taki-

de icra takibinin tamamlanmak üzere olduğu köylünün malum durumunu bildiren açıklamalar arasında yer alıyor. Bu rakamlar dikkatlice takip edildiğinde görülecektir ki; tarımı tasfiye politikalarıyla köylülere dayatılan borçlar, icralar, hapisler patlamaya hazır öfkenin fitilini ateşlemiştir. Tarım Kredi Kooperatiflerinden alınan krediler faizleriyle birlikte 33 trilyon 475 milyar 355 milyon 651 bin 470 lirayı bulurken haciz takibi altında bulunan köylülerin 1 trilyon 980 milyar 303 milyon 22 bin 233 lira, icra ta-

bindeler. 16 bin civarında köylünün

kibi bitmek üzere olan köylülerin de 1 trilyon 120 milyar 831 milyon 738 bin 858 lira borçları bulunmaktadır. 36 bin 835 çiftçinin kullandığı toplam kredinin faiziyle birlikte tutarı 33 trilyon 475 milyonu geçiyor. Erzurum'da Ziraat Bankası'na borcu olan 2000 çiftçiden 250'sinin borcunu ödediği koşullarda geriye kalan kısmını bekleyense icra takibi, akabinde ödemediği koşullarda ise hapis cezalarıdır. Uyguladığı her politikayla kendini her geçen gün daha da teşhir eden devlet, emperyalistlerle kucaklaştıkça çözümsüzlüğün denizinde boğulacak, yükselen halk muhalefetinden kurtulamayacaktır.

Köylülerin öfkesi kabarıyor

H.Merkezi: Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yenden yapılanma sürecine giren TC, tarımı tamamen yok etmeye çalışıyor. Birçok köylü topraklarını dahi ekemezken, ekenler de zarara oynuyor. Açlık sınırı altında yaşayan köylülerin öfkesi ise hergün daha da artı-

yor. Bu durumun son örneği Samsun'da yaşandı. Emekçilerin düşmanı, emperyalistlerin uşağı faşist Devlet Bahçeli, Samsun'un Havza ilçesinin Kunduz Yaylası'nda 29 Temmuz 2001 tarihinde düzenlenen "Karadeniz 6. Türk Kültür ve Kunduz Yayla Şenlikle-

ri"nde protesto edildi. Şenlikte konuşma yapmak için güreş alanına giren Bahçeli, köylülerin yuh sesleri ve "çiftçileri bitirdiniz" sloganlarıyla karşılaştı. Kısa sürede sivil faşistlerin ve jandarmanın saldırısına uğrayan köylülerden 4 kişi dövülerek gözaltına alındı.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra pestisitlerin (çeşitli zararlılara karşı kullanılan tarım ilaçları) kullanımı çok artmıştır. DDT (Diklorofeniltri-kloro-eton) 1930'dan sonra Avrupa'da keşfedildi. DDT ilk kez Amerikan ordusunda kullanıldı. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ortasında 1944 yılında yüzlerce kişi tifüsten kurtarıldı. Ayrıca bu maddelerin kullanılması ile İtalya'da Napoli Bölgesinde 2.5 milyon kişi de tifüsten kurtarıldı. Bu yıllarda DDT pudra şeklinde kullanılıyordu. DDT'nin insanların sıtma, beyin iltihabı, sarı humma ve böceklerden bulaşan hastalıklardan korunmasında o dönemde büyük faydası olmuştur.

Daha sonra yapılan araştırmalar, bu bileşiğin çevrim (besin zinciri) yoluyla her tarafa taşındığını ortaya koymuştur.

Geniş bir biçimde tarım yapılan arazilerde kullanılan DDT insan ve hayvan bünyelerinde yağ dokusunda birikime uğrar ve kanserojen etki yapar. Havada ve yağmur suyunda küçük derişim-

DDT Gerçeği

lerde, kuş ve balıkların yağ dokusunda ise daha büyük derişimlerde tespit edilmiştir.

Örneğin, DDT ilaçlamasının yapıldığı bir sebze ya da bu ilaçlamalar sonrasında kirlenen sular da yaşayan balıklar tüketildiğinde insan sağlığına zararlıdır.

Anlaşılabileceği üzere DDT hem toprak hem de dolaylı olarak su kaynaklarının önemli ölçüde kirlenmesine sebep olur.

DDT'ye Kuzey Kutbu'nda da rastlanması onun zararının ne derece büyük olduğunu ve taşınmasının da bu düzeyde gerçekleştiğini gözler önüne sermektedir.

Bütün bu DDT'nin insan sağlığına etki sürecini anlattıktan sonra DDT'nin son durumunu söylediğimizde şaşırılacak bir durum söz konusudur.

Evet DDT 30 yıl sonra keşfedildiği ve ona Nobel Ödülü veren İsveç'te kullanıma yasaklanmıştır.

Ülkemizde ise bu tarih yasal olarak 1983'dür. İlk gözcü nokta İsveç'te daha önce farkedilmesine rağmen hemen hemen 20 yıl sonra gecikmiş bir şekilde yasaklanmış olmasıdır.

Evet anlaşılan az gelişmiş ülkeler üzerinde, gelişmiş ülkelerin sömürme mantığı insan sağlığına zararlı olan ilaçların az gelişmiş ülkelere satışının perçinleştirilmesi, sürekliliğinin sağlanması şeklinde gelişiyor. Pazar ürünleri yelpazesi de böylece genişliyor.

Peki acaba 1983 tarihi gerçekten de DDT'nin yasaklanmış olduğu tarih miydi? Yapılan araştırma gösteriyor ki yasaklamadan sonra da eldeki stokların bitirilmesi amacıyla bu yasağın yasal olmayan şekillerde üç yıl boyunca delinmiş olduğudur.

DDT'nin çok dayanıklı, ayrıca ayrışmasının da uzun sürdüğünü düşünürsek; verilen zayıyatın bü-

yüklüğünü de görürüz. Şimdi yıllar önce toprağa verilen DDT tohumu karışıp, binlerce başak olarak karşımızda çevremizi kirleten bir canavar olarak duruyor.

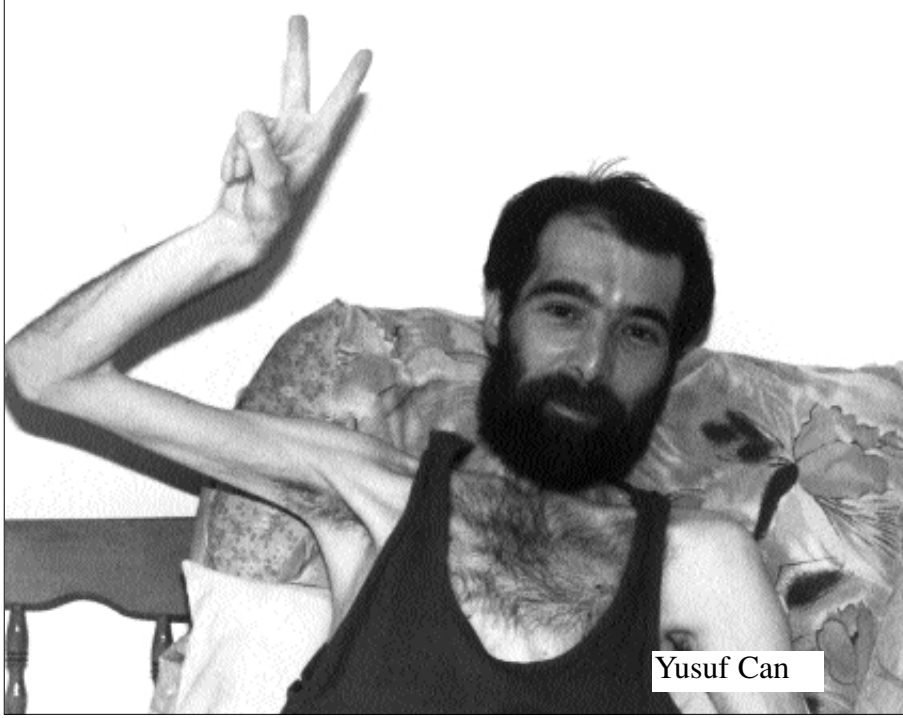
Tarih yalnızca savaşları, hükümdarlıkları, barışları içermez. Tarih bizlere bir tarım ilacında nesnelleşen sömürme ideolojisini, devamında gelecek kuşakları etkileyecek ve binlerce savaştan dahi daha büyük izler bırakacak olan sömürönlere böyle pratiklerini de anlatıyor.

Ve tarih bir kez daha bilinçli olarak yapılan bütün bu suistimallerle, devletin bu halkı gerçekten de önemsemediğini gösteriyor.

Son olarak çarpıcı bir araştırma sonucu ile DDT'nin etkilerini, boyutunu sizlerin takdirine bırakıyoruz. DDT'nin artık tarım ilacı olarak değil, evlerimizde kabloların izole edilmesinde bir alt türevi olan PCB sentetik madde (sanayi kimyasalı) ile varlığını koruduğu gerçeği. Ve bu PCB'nin de kanser yapabildiği için bir çay kaşığının onda biri yetiyor.

Eriyen bedenlere rağmen, direniş yeni ekiplerler sürüyor...

Tahliyeler, yürüyüşümüzü engellemez

Yusuf Can

Yusuf Can:
“Serumu dişlerimle kopartım”

İstanbul: Bursa Özel Tıp Hapishanesi'nde 12,5 yıla hükümlü olan TKP/ML dava tutsağı Yusuf Can 19 Aralık katliamının ardından yaşananları gazetemize aktardı. Ölüm Orucu direnişçisi olan Yusuf Can Edirne Devlet Hastanesi'nde ellerinden, ayaklarından zincirlenerek yapılan zorla müdahale sonucunda şu anda ciddi denge problemleri yaşıyor. Devletin ceza ertelemesi politikasıyla dışarıya saldığı ve Wernicke Korsakoff tanısı konulan onlarca tutsaktan biri olan Yusuf Can tek başına yürüyemiyor.

Adım adım eriyen bedenleriyle devletin katliam hücrelerini parçalayan devrimci tutsaklar devletin her türlü saldırısına direnişin yeni boyutlarıyla cevap oluyorlar...

İ.K: Kendinizi tanıtır mısınız?

Yusuf Can: TKP/ML davasında 12,5 yıla hükümlüydüm. 19 Aralık katliamı öncesinde Bursa Özel Tıp Hapishanesi'nde idim. Daha sonra Edirne F Tipi'ne getirildim. Tahliye olana kadar da oradaydım.

İ.K: Katliamda Bursa'da neler yaşandı. Edirne F Tipi'ne götürülürken neler yaşandı? Kısa-cac anlatır mısınız?

Y. Can: Diğer hapishanelere yapılan operasyonun paralelinde Bursa Özel Tıp Hapishanesi'ne de operasyon 19 Aralık sabahı gerçekleşti. Gaz bombaları ve diğer çeşitli bombalar, operatörlerle duvarlar delinerek etkisiz hale getirildik ve bizleri bu şekilde tek tek

hücrelere attılar. Kaba dayak ve sistemli işkence hemen o anda başladı. Bu arada 9 Aralıkta başladığımız ve diğer devrimci dostlarımızın 20 Ekim'de başladığı SAG ve ÖO eylemimiz sürüyordu. Hiçbir ihtiyacımız karşılanmadı. Konulduğumuz hücrelerden teker teker alınarak işkenceli sorgulardan geçirildik. Ve hemen ardından Edirne, Kandıra F tiplerine sevkler başladı. Açıkta, doktorun, savcının gözleri önünde işkenceler yapılıyor, ring arabalarına bindiriliyoruz. Tutsaklar çırılçıplak soyuluyor, yer yer gözlerimizin önünde kimi arkadaşlarımız coplu tecavüzlere maruz kalıyordu. Sevkler bu şekilde devam etti.

İ.K: Edirne F tipine gittiğinizde Süresiz Açlık Grevi'nde idiniz. Eyleminizi ne zaman Ölüm Orucu'na dönüştürdünüz?

Y. Can: Bilinen ve kamuoyuna da ilan edilen taleplerimiz vardı. Hücrelere geçildikten sonra SAG olarak sürdürdüğümüz eylemimizi 8 Ocak'ta ÖO'na dönüştürdük. Taleplerimizin kabul edilmesi ve ÖO'na başladığımız yönünde hapishane idaresine dilekçeler verdik.

İ.K: Ö. Orucu sürecinin belli bir aşamasında birçok direnişçiye olduğu gibi size de zorla müdahale edildi. O süreci hatırlıyor musunuz? Hastaneye kaldırılmanız nasıl oldu?

Y. Can: O süreç, bilinçlerin yer yer kapandığı, yer yer açık olduğu bir dönemde zorla müdahalelerin yoğunlaştığı bir süreçti. Bu müdahaleler 10-15 tane gardiyanın hücrelerden zorla sürükleyerek hasta-

neye götürmesi şeklinde başlıyordu. Gardiyanlar bizleri aşağıda giriş kapısında ayakta durmaya zorluyordu. Kabul etmiyorduk. Artık ayağa kalkamaz durumdaydım bende. Sanırım 150-160'lı günlerdediydi... İki vardiyalı gardiyanlar tüm koridorlarda dolaşarak yatan direnişçileri doktor eşliğinde alıp zorla götürüyorlardı.

Hastanede direkt serum yüklenmesi yapılıyordu. Bana bir hemşirenin söylediğine göre 1 gün içerisinde 8 serum verilmiş. Bu da ileriye dönük sağlık problemleri, denge problemleri, vücudun infilak etmesini doğuruyor. Tabii bu bilinçli olarak böyle yapılıyor. Kaldığım hücreye 10-15 tane gardiyan girdi, doktor gözetiminde. O ana kadar olanları hatırlıyorum ama götürülürken ki durumu tam olarak anımsamıyorum. Hatırladığım kollarımdan, bacaklarımdan sürüklenerek çıkarıldığım. Koridorda da sürüklenerek götürüldüm. Kendime geldiğimde ikinci gündü. Kollarımda serum takılıydı. Hemen çekip çıkardım serumu. Ona rağmen bana söylenen “Sana geldiğin akşam 5 tane şimdi de 4 tane serum verdik” oldu. Serumu söktüğümde asker geldi kollarımı ranzaya zincirledi. Ayaklarım da aynı şekilde ranzanın iki uçlarına bacaklarım ayrılıp kelepçelenerek zorla serum takıldı.

İ.K: Bütün bunlar bilincin yerine geldikten sonra mı yaşandı?

Y. Can: Tabii. Bilincim yerine gelmişti. Serum kelepçeli bir şekilde devam ediyordu. Başımı oynatabiliyordum ancak. Yetişebildiğim yerden serumu dişlerimle koparttım. Yani işkence böylesine ciddi bir operasyonun ardından hastanelerde de devam etti.

İ.K: Ne kadar sürdü bu şekilde hastane süreciniz?

Y. CAN: Bu şekilde 5 gün devam etti. Onlar zorla taktı beni çıkardım. Sonrasında beni tekrar Edirne F Tipi'ne götürdüler. İki gün de orada tek kişilik hücrede tutuldum. Yani toplam bir haftalık süreci bu şekilde tamamladım. Hapishaneden tahliye edildiğim güne kadar da Ölüm Orucu'na devam ettim.

“Şehitlerimiz bizleri zafere daha da kilitledi”

İ.K: Siz hastaneye kaldırıldığınız dönem şehit haberleri peş-

peşe gelmeye başlamıştı. O dönem sizinle aynı davadan yargılanan Nergiz Gülmez de şehit düştü. Siz bunu ne zaman duyduunuz? Direnişinizin o boyutunda yoldaşınızın şehit düşmesi sizi nasıl etkiledi?

Y. Can: Hastaneye kaldırılırken ilk şehitler başlamış. İlk başta haberim olmadı. Ancak hücrelere tekrar döndüğümüzde öğrenebildik. Yoldaşlar bilgilendirdiler Nergiz yoldaşın da şehit düştüğünü. Şehit düşenler arasında Nergiz yoldaşının da olması, bende daha bir coşku ve aynı zamanda daha bir kinle eylemi sahiplenmemi getirdi. Operasyon sonrasında, ÖO sürecinde müdahale süreçlerini yaşadık. Böylesi bir süreçte şehitlerimiz bizleri sonuca daha da kilitledi. Ve bağımlılığa yönelik, eylemin o büyük coşkusuna, her an yeniden alınıp götürülmeme rağmen bu coşkuyu, kini ve zafere kilitlemeyi hep birlikte yaşadık.

İ.K: Süreci özgün yanlarıyla değerlendirdiğinizde neler söyleyebilirsiniz?

Y. Can: O süreçte herşeyin içiçe geçtiği bir aşamayı bilincimizde daha canlı hissediyorduk. Eylemliliği sürdürme kararlılığı ile yer yer eylemde kırılmaların da yaşandığı olguları çok daha net gözlemleme olanağım oldu. Bu süreçte eylemde kararlılığın, yoldaşlara bağlılığın, güvenin, sağlıklı bir ilişki içinde olmanın canlılığının ne kadar önemli olduğunu daha net görebildim. Edirne F tipinde Ölüm Orucu sürecinde doktorlardan savcılara, gardiyanlara sürekli geliş gidişlerde “bu eyleminiz nereye kadar devam edecek, sakat kalacaksınız” tarzı söylemlerle bilinç bulanıklığı yaratmaya çalıştılar. Tabii ki peşpeşe şehit haberlerinin geldiği koşullarda, tecrit ve izolasyonun, kişiliksizleştirme saldırısının devam ettiği koşullarda Ölüm Orucu gibi önemli bir görev ve sorumluluk taşımak devrimci mücadele içerisinde birçok yoldaşın sorumluluk almak istediği bir aşama. Herşeye rağmen yaşamla ölüm arasında yaşamı tercih ederken ölümü göze alma cesaretiyle kuşandık. 220'leri 230'ları aşmış bu eylemimizde sakat kalmalarında olabileceğini göze alarak, böylesi bir direnişi göğüsleyebildik. Biz de böyle yaptık...

“Bu bilinci taşımadığım an yok olduğum andır”

Ersin Eroğlu

“Ne zamanki Proletarya Partisi'nin neferi olma bilincini kaybettim, o an topak veya korsakof aynı şeydir benim için. Yani bu bilinci her ne şekilde olursa olsun taşımadığım an yok olduğum andır. Partizan öfkesi ve devrimci iradenizle bu kezde devletin beyhude boş çabası ve saldırısı olan zorla tedaviyi alt edeceğiz” **Ersin Eroğlu**

19 Aralık katliamından sonra Bartın Hapishanesi'nden Sincan F Tipi'ne getirilen ve ÖO 1. ekibinde yer alan Ersin Eroğlu'na eyleminin 81. gününde bilici kapanınca zorla müdahale edildi. Müdahale sonucunda sakat kalan ve şu an Wernike Korsakoff teşhisi ile hala tutuklu bulunan Ersin Eroğlu'nun Ankara 1 No'lu DGM tarafından Ağustos'daki mahkemesine getirilmesine karar verildi.

1998 tarihinde Tokat'ta TC'nin kolluk güçlerince gözaltına alınarak işkencehanelerde sakat bırakılana dek işkenceli sorgulardan geçirilmesine

rağmen “ser verip, sır vermeme” şiarını haykırarak çıktı işkencecilerin hain tezgahlarından

19 Aralık katliamında tutuklu bulunduğu Bartın Hapishanesi'nde ağır yaralar almış olmasına rağmen, hücre saldırısının karşısında Partizan Öfkesi'yle direndi. Sincan F Tipi'nde durumu çok ciddi boyutlara varmadan hücrelerinden zorla alınarak Ankara Numune Hastanesi'ne getirildi ve aylarca yatağa zincirlenerek ÖO eylemini bitirmesi için baskı ve “ikna çabalarına” girildi. Buna rağmen eylemini ilk günkü coşku ve kararlılığıyla sürdürdü.

ÖO eyleminin 81. gününde bilinci kapanınca zorla müdahale sonucu sakat kalan Ersin Eroğlu'na hastane tarafından şu rapor verildi.

“05.06.2001 tarihinde bilinç bulanması olması üzerine tedavi altına alınmıştır. O tarihten, rapor tarihine kadar, uygun tıbbi tedavi ve bakımı sürdürülmesine rağmen Ersin Eroğlu ile kooperasyon sağlanamamaktadır. Yer, zaman, kişi, oryantasyonu bozuktur. Yakın, uzak belleği ileri derecede yıkılmıştır. Düşünce içeriği sığlaşmış ve çocuksulaşmıştır. Davranışlarında ileri derecede Retrograd görülmektedir. Nörolojik testleri bozuktur. Başkasının yardımı olmadan yürüyemekte ve gündelik hayatını tek başına sürdürememektedir. Bu bulgularla Ersin Eroğlu'nun metabolik nedenli deman (veya Wernike Korsakoff) sendromu düşünülmüş olup ceza infazının 6 ay tahliyesine uygun olacağından İstanbul Adli Tıp Kurumu'na sevki uygundur”

Bu raporun verilmesine rağmen Ersin Eroğlu devletin yeni bir aymazlığı ile yüzyüze kalıyor ve 19 Ağus-

tos'taki mahkemesine getirilmesi kararı veriliyor. ÖO'daki tutsaklara zorla müdahale ederek hafızalarını yitirmelerine neden olan devlet aynı zamanda bu tutsakların mahkemelerdeki yargılamalarını sürdürerek hukuksuzluğunu gözler önüne seriyor. Geçmişle ilgili, mücadelesi ve yoldaşlarıyla ilgili dava dosyasıyla ilgili hiçbir bilgiyi hafızasında taşımayan Ersin Eroğlu 19 Ağustos'taki mahkemeye davet edilerek yargılanmasına devam edilmek isteniyor. Zorla müdahaleyle hafızasız bırakılanların devletin güvenliğini korumak için yargılandığı bir yargı gerçeğiyle yüzyüzeyiz. Savunma yapamayacak, devletin mahkemelerini proletaryanın bir kürsüsü haline getirecek bilinçten yoksun olduğunu bilen devlet Ersin Eroğlu'nu yargılayarak onlarca yıla mahkum etme peşinde. Şu an Ersin Eroğlu 5 yaşında, sürekli top oynamak istiyor. Ersin'in topunu elinden alıp, bileğine kelepçeyi takabilecek mahkemenizde; topu için ağlayan 25 yaşındaki “çocuğu” yani eserinizi izleyip kendinizle gurur duyarsınız artık. Ancak, “Bizimde günümüz gelecek” diyor devrimci komünist tutsaklar.

*Ersin Eroğlu'nun durumu hakkında Açılım Hukuk Bürosu Avukatlarından Filiz Kalaycı'nın görüşlerini aldık. “Müvekkil Ersin Eroğlu Ölüm Orucu nedeniyle yapılan tıbbi müdahale sonrasında bilincini kaybetmiş ve Wernike Korsakoff Sendromu hastalığına yakalanmıştır. CMUK 399. maddesinde değerlendirilen akıl hastalığı olan bu hastalık hükümlü bulunan Ölüm Oruçularının cezalarının 6 ay ertelenmesini sağlarken müvekkil yargılandığı Ankara 1 No'lu DGM'ce tahliye edilmemiştir. Hükümlüler için uygulanan bu madde tutuklular için öncelikle uygulanabilme-

lidir. Hakkında henüz kesinleşmiş bir hüküm olmayan tutuklu kişilerin hapisyanede kalma koşulları olmadığı taktirde bu madde kıyas yoluyla işletilmelidir. İstanbul DGM CMUK 399. maddeyi bu şekilde yorumlayarak birçok kişiyi tahliye etmesine rağmen Ankara DGM bu yönde bir karar dahi almış değildir. 19. 07. 2001 tarihinde yapılan duruşmada müvekkil hakkında Ankara Numune Hastanesi Sağlık Kurulu Raporunda Wernice Korsakoff Sendromu tanısı konulduğunu, 3-4 yaş çocuğun davranış özelliklerini gösterdiğini ve yaşadıklarını algılayabilecek durumda olmadığı ve bu nedenle tahliyesi ve rapor yeterli bulunmadığı taktirde Adli Tıp Kurumuna sevk edilmesi talebinde bulundum. Ancak mahkeme tüm bunlara rağmen tahliye talebimizi reddetmiş ve Adli Tıp Kurumu'na sevk etmeyi dahi gerek görmemiştir. Mahkemenin bu tutumunun gayri hukuki bulmaktayız. Cezaevinde kalma koşulları olmayan ve ceza ehliyeti ortadan kalkmış bir kişinin tutuklu yargılanması hiçbir hukuk normuna denk düşmez. Bu ara karara itiraz ettik ve dosya şu an İstanbul DGM'ye gönderildi. Postadan kaybedilen bu zaman aleyhimize işlemeye devam ediyor. Çünkü müvekkilin kaldığı mahkum reviri ve hastane koşulları onun iyileşebilme ihtimalini de ortadan kaldırıyor. Ersin'in orada geçirdiği her zaman dilimi onu gerçek yaşamdan biraz daha koparmaktadır. Hastane yetkilileri dahi bu hastalığı iyileştirebilecek tedavi olanaklarının olmadığını ve tam teşekküllü bir hastanede tedavi görmesi gerektiğini belirtmişlerdi. Ayrıca müvekkilin durumunda olan Savaş Kör için de yaptığımız başvurular sonuçsuz kalmıştır. Müvekkiller kendi kaderine terk edilmiştir.

Direnış yeni ekiplerle daha da büyüyor

İstanbul: Yaşamın hücreleştirilmesine karşı zindanlarda başlatılan şanlı Ölüm Orucu direnişisi 270'li günleri geride bıraktı. Eylemin etkisini kıramayan devlet, sakat kalan ve direnişisi hala sürdüren tutsakların 6 aylığına “cezasını” ertelese de bu oyununa karşı devrimci-komünist tutsaklar, 28 Temmuz 2001 tarihinde yeni ekipleriyle ÖO eylemine başlayarak direnişisi daha da büyüttüler.

TUYAB, 27 Temmuz Cuma günü İHD İstanbul Şubesi'nde

6. ekibin ÖO'na başlamasıyla ilgili basın açıklaması yaptı. Basın metnini okuyan Berran Yıldırım; içerideki direnişisi sayısının azaltmak ve kamuoyunu yanıltmak amacıyla 200'e yakın kişinin tahliye edildiğini aktardı. İnsanca bir yaşam için nasıl direnileceğini ve nasıl ölüneceğini aylardan beri tüm dünyaya gösterildiğini belirten Yıldırım; “Direnişinin ilk ekiplerindeki evlatlarımızın bazılarının, yaşamını kaybetmesi ve zorla müdahalelerle sakat kalması üzerinden nasıl 4. ekip ve bir süre sonra 5. ekip çıktıysa, 28 Temmuz'da da 6. ekipler Ölüm Orucu'na başlı-

yor” dedi.

“Tahliye edilenlerin evleri taciz ediliyor”

İstanbul: Aralarında Yeni Demokratlar Kadınlar, EKB ve İHD'li kadınlarında bulunduğu çeşitli kadın grupları, Ölüm Orucu'ndaki kadınlarla dayanışma için her tarafta Cumartesi günü Galatasaray Postanesi önünden yaptığı mektup gönderme eylemine 21 Temmuz ve 28 Temmuz tarihlerinde de devam ettiler. 21 Temmuz tarihindeki eylemde Adli Tıp raporlarıyla haklı çıktıklarını belirten kadınlar; “19 Aralık 2000 günü, 20

hapisyane birden başlatılan ve adına ‘Hayata Dönüş Operasyonu’ denilen ancak aslında bir çok yaşamı yok eden operasyonun, gerçek yüzü bilirkişi raporları ile belgelendi” dediler. 28 Temmuz tarihinde yapılan açıklamada ise Ö.O direnişçilerinden yaklaşık 200 kişinin tahliye edildiğini belirten kadınlar; “Tahliye edilenlerin evleri sivil polis ve resmi polisler tarafından taciz ediliyor” denildi. İnsan hakları savunucuları da 20 Temmuz ve 27 Temmuz tarihlerinde İHD İstanbul Şubesi önünde ölümlerin durdurulması için 5 dakikalık oturma elemi yaptı.

“Devrimci birliktelik düne göre daha önemli”

DMP, ÖMP, Partizan, Direniş, Odak, Barikat ve Hedef tarafından yapılan yazılı bir açıklama ile Ölüm Orucu sürecinin geldiği aşama, tahliyeler sorunu üzerinden açığa çıkan farklı düşüncelerle ilgili bilgi verildi. Yapılan açıklamada, devletin ısrarla sürdürülen Ölüm Orucu direnişi karşısında düştüğü çaresizlikle her yolu denendiğine dikkat çekilerek ayrıca eylemin geldiği aşamada bütün devrimci güçlerin birlikteliğinin düne göre çok daha önemli hale geldiği belirtildi. Açıklamada, “Bugün varılan noktada bütün direnişçi güçler son derece sorumlu davranmakla yükümlüdürler. Direnişçi güçler aralarındaki bütün tartışma ve olumsuzluklara rağmen bu tarihi direniş bugünkü noktaya dek getirmişlerdir ve kim ne derse desin 19 Aralık katliamı dahil her saldırıya büyük bir kararlılıkla direnmişlerdir. Bu büyük geleneği arkasına almış direniş cephesinin hiç bir bileşeni artık sorumsuzca beyanlarla herkesi düşman ilan eden tutumlarla kazanılmış bu pozisyonu zedeleme hakkına sahip değildir” denildi. Yapılan ortak açıklamada; geçtiğimiz günlerde Yaşadığımız Vatan dergisinin bir sayısında çıkan bir yazıya da değinildi. Bu yazı ile ilgili “şüphesiz herhangi bir çevre ölüm orucunu dışarıdan da devam ettirilmesi anlayışını benimseyebilir ve hayata geçirebilir. Ancak bu kimseye aynı değerlendirmeye sahip olmayanları ihanetle suçlama hakkı vermez. Eylem boyunca en küçük bir titrek tavır göstermeksizin Ölüm Orucu direnişini sürdüren devrimci insanları salt belli bir politik anlayışı benimsemedikleri için hain ilan etmek en hafif deyimle mantıksızlıktır, vicdansızlıktır” diye ifade edildi.

Bolu F tipi açıldı

Gebze Özel Tıp Hapishanesi'nde kalan tutsaklar parça parça F tipine götürülüyor. 27 Temmuz 2001 tarihinde sabah saatlerinde koşullara giren asker; İsrail Vahiç, Gökhan, Yusuf, Çetin, Erkan, Cihan ve Hıdır Erbaş isimli tutsakları zorla alarak Kandıra F tipine götürdü. Gazetemize posta yoluyla bilgi ulaştıran Gebze Özel Tipte tutsak olan Aydın Güllünc 10. koşuştan 11, 2. koşuştan 6, 12. koşuştan 11 kişi olmak üzere toplam 35 kişinin sevk edildiğini bildirdi. Güllünc, kalan tutsakların birkaç gün sonra Bolu F tipine sevk edileceklerinin idare tarafından bildirildiğini aktardı. 30 Temmuz 2001 günü kalan erkek tutsaklarda Bolu F tipine götürülerek yeni bir F tipi

TAYAD'lılara baskı artıyor

H. Merkezi: F tiplerine karşı TAYAD'lı ailelerin dışarıda başlattığı ölüm orucu eylemine, devlet terörü her geçen gün daha da artıyor. Ölüm Orucu şehidi **Uğur Türkmen**'in evinde 20 Temmuz günü ÖO'na başladığını açıklayan Selma Kan, ertesi gün eve düzenlenen baskınla gözaltına alındı. **Selma Kan** ile birlikte gözaltına alınan **Güzin Tolga, Sunay Demir** ve **Uğur Türkmen**'in kardeşi **Sevtap Türkmen** 24 Temmuz günü tutuklanarak Mersin Hapishanesi'ne konuldu

KÜÇÜKAR-MUTLU POLİS ABLUKASINA ALINDI

Dört direniş evi ve 20 ölüm orucu direnişçisinin bulunduğu Küçükarmutlu ise, polis tarafından ablukaya alınarak mahalledeki inşaat malzemelerine “barikat yapılacak” gerekçesiyle el konuldu. Mahallede imzasız bildiri dağıtan polis, halkı muhbirliğe teşvik ediyor. Giriş-çıkışların sürekli kontrol altında tutulduğu mahallede direnişçileri ziyarete gelenler, tehdit edilerek sindirilmek istenmektedir. Polis terörünün artması üzerine direnişçilerle görüşmeye gidiyoruz. Mahalle girişinde panzerler ve yüzlerce çevik kuvvet polisi hemen göze batıyor. Girişte bulunduğumuz belediye otobüsünün durdurulmamasını, mahalleli bir şans olarak nitelendiriyor. Otobüsten indikten sonra, direniş evlerinin yerlerini bilmediğimizden ma-

halleden biraz dolaşıyoruz. Bir gecekondunun girişinde alınlarında kızıl bantlar bağlamış insanların oturduğunu görüyoruz ve hemen bu eve giriyoruz. Merhabalaştıktan sonra, direnişçilerden **Dursun Ali Pekin**'in mahallede yaşananları değerlendirmesini istiyoruz:

“Burası içerinin ve dışarının bütünleştiği bir mahalle. Bu yüzden ister istemez baskı artmaya başladı.

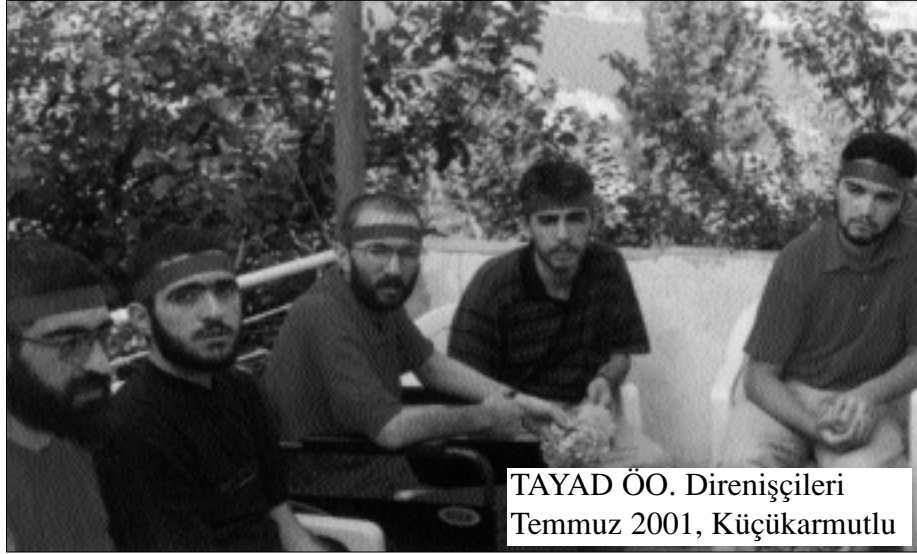
Yeni bir 19 ve 22 Aralık benzeri hazırlık var. Buna bedenimiz pahasına olsa da gerekirse bedenlerimizi ateşe vererek izin vermeyeceğiz.

Gelen ziyaretçilerimiz tehdit ediliyor, zorla gözaltına alınıyor. Yeni bir 19 ve 22 Aralık benzeri hazırlık var. Buna bedenimiz pahasına olsa da gerekirse bedenlerimizi ateşe vererek izin vermeyeceğiz. Ailelere olsun, ziyaretçilere olsun baskı hergün daha da artıyor. Gelen ziyaretçiler engellenmeye çalışılıyor. Kendini orada haklı göstermeye çalışarak, gerçekleri gizlemeye çalışıyorlar. Onların

sanların başlarına onlar yıkmamış gibi bildiride; ‘gecekondularınızı ellerinizden alıyorlar’ şeklinde yalanlar yazarak katliamcı kimliğini saklamak istiyor. Oysa panzerlerle burada 7 yaşındaki çocuklar ezildi, bir çok insan kurşunlandı. Katliamcı yüzünü saklamaya çalışırken aynı zamanda, devrimcileri karalamaya çalışıyorlar. Ama bu da tutmuyacak” diyerek sözlerini bitiriyor.

Yine ölüm orucu direnişçisi **Halil Aksu**'dan yaşanan süreci bize anlatmasını istiyoruz;

“Biz serbest bırakılmadan önce dışarıdaki arkadaşlarımız, burada ölüm orucuna devam ediyorlardı. Bir tane direniş evi vardı, şimdi ise dört tane. Bunun dışında yeni bırakılan arkadaşlarımız var. Onlar da gelecek ve yeni direniş evleri kurulacak. Bizi insanların ziyaretlerle sahiplenmesinden devlet rahatsız oldu. Bunun üzerine polis mahalleyi ablukaya aldı. Halkın bizi sahiplenmesini engellemek için bildiri çıkartıp, dağıttılar. Polisin bildirisine rağmen altına imza atılmamıştı. Amaçları, Armutlu halkının karşı saflara itmek, muhbirliğe teşvik etmektir. Biz buna karşı basın açıklaması yaptık. Ölüm orucundaki 20 kişi olarak gerek ilgili kurumlara (valilik, savcılık, Adalet Bakanlığı) gerekse de mahalledeki abluکانın kaldırılması için yardımcı olması gereken kurumlara her gün faks çekerek

TAYAD ÖO. Direnişçileri Temmuz 2001, Küçükarmutlu

başvuruda bulunuyoruz. Bize müdahale olduğunda bizde farklı şeyler gerçekleştireceğiz. Farklı şeylerin en başında gelen hepimizin kendimizi yakmasıdır. Bunun sorumlusu da, bu saldırıyı gerçekleştirenler, bu konuda onları yönlendiren ve buna seyirci kalanlardır”

gidebildi. Basın açıklaması yapamamış kitle ile jandarma arasında tartışma yaşandı. Orhan Saygıner gözaltına alınmak istendi. Fotoğraf çeken Alinteri gazetesi muhabiri tartaklanarak makinesi ve filmleri alınmak istendi.

Arbede sırasında “Faşizmi döktüğümüz kanda boğacağız”, “Katil devlet hesap verecek” sloganları atıldı ve otobüslere binilerek geri dönüldü.

“Şehitler direniş yaratılarak anıldı”

29 Temmuz 2001 tarihinde saat 11:00'de İzmir Hücre Karşıtı Platform, 1996 Ölüm Orucu ve Süresiz Açık Grevi şehitlerinden **Müjdat Yanat** ve **Tahsin Yılmaz**'ın mezar başında anmasını yapmak için HADEP İzmir il binası önünde toplandı.

Müjdat Yanat'ın anması için Bucca'daki Yeni Mezarlığa doğru yola çı-

kıldı. Mezarlığa 2-3 km kala yol jandarma tarafından kesildi ve kitlenin mezarlığa girmesi engellendi. Otobüslerle geri dönülerek Bornova mezarlığına doğru yola çıkıldı. Bornova'da da mezarlığa ulaşmadan benzinlikte jandarma ablukasıyla karşılaşıldı ve mezarlığa girilmesine izin verilmedi. Arabalardan inen kitle oldukları yerde oturarak marşlar söylemeye başladı. Mezarlığa sadece Tahsin Yılmaz'ın ailesi

1996 ÖO ile SAG şehitleri anıldı

İstanbul: 1996 SAG ve ÖO'nda yaşamını yitirenler 28 Temmuz 2001 tarihinde Sarıgazi Mezarlığında tutuklu ve hükümlü yakınları tarafından 1996 ÖO şehidi **Ali Ayata** ile 2001 ÖO şehidi **Ender Can Yıldız**'ın

mezarı başında anıldı. Yoğun jandar-

ma ablukasına rağmen mezarlıkta toplanan tutsak yakınları anmaya 1 dakikalık saygı duruşu ile başladılar. 1996 ÖO ve SAG direnişinde şehit düşen 12'lerin çizili "96'dan 2001'e Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankart açılırken, 2001 ÖO şehitlerinin fotoğrafları da taşında. Tutsak yakınları tarafından yapılan açıklamada; 96'nın direniş gelene-

ği, feda ruhu kuşanılarak artan sayıda bedenlerin ölüme yatırıldı. 9 aydır süren ÖO direnişi şehitlerle birlikte tüm görkemiyle sürdüğünü, devletin hangi yönleme baş vursa da devrimci ve komünist tutsakların zaferinin kaçınılmaz" olacağı belirtildi. Anmada "içerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atılırken tüm devrim şehitlerinin kavga anılarına "Çav Bella" marşı söylendi. 2001 ÖO direnişinde şehit düşen **Nergiz Gülmez**'in mezarı da ziyaret edilerek anma bitirildi.

Özgürlük için mücadele Platformu ise 29 Temmuz 2001'de 1996 SAG direnişi şehidi **Osman Akgün**'ün mezarı başında anma yaptı. Akgün'ün hayatı ve mücadele günleri anlatıldıktan sonra mezar başına karanfil bırakıldı. "İçerde dışarda hücreleri parçala" ve benzeri sloganlarla anma sona erdi.

TMMOB: Ülkemize, mesleğimize, onurumuza sahip çıkıyoruz

Ankara: 26 ve 27 Temmuz'da basın açıklaması ve oturma eylemi yapan Türkiye Mimarlar ve Mühendisler Odaları Birliği 28 Temmuz 2001'de düzenlediği mitingle IMF'nin dayattığı ekonomik programı protesto etti. "**Demokratik Türkiye için insanca yaşam**" adı altında gerçekleştirilen miting Toros Sokaktan başladı. Ülkenin birçok yerinden TMMOB'a bağlı 23 odanın üye ve yöneticileri saat 10:00'dan itibaren Toros Sokak'da toplanarak mitingin gerçekleştirileceği Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti Mimar-Mühendisler TMMOB'a bağlı odalar imzalarının bulunduğu pankartları açarken ağırlıklı olarak "Ülkemize, mesleğimize, onurumuza sahip çıkıyoruz" yazılı pankartları taşıdılar. Farklı olarak "Yolsuzluğa ve yoksulluğa hayır", "Mimar ve Mühendisler emek cephesine", "Diplomalı işsiz olmayacağız", "**Orman yağmasına ve hazine arazilerinin satışına hayır**", "Sadaka değil, toplu sözleşme" pankartları da taşındı. IMF'ye özelleştirmelere ve işsizliğe karşı "IMF defol bu memleket bizim", "Telekom özelleştirilemez", "Bor madenleri özelleştirilemez", "**Özelleştirmelere hayır**", "Milyonlar aç işsiz, yaşasın

küresel direniş!", "**Yaşasın örgütlü mücadelemiz**" vb. dövizlerde taşındı. Mitinge; kamu emekçileri "Sefaletle teslim olmayacağız" pankartıyla katılırken, 75. gününde direnişlerini kararlılıkla sürdüren İzmir Sümer Holding AŞ. işçileri de "İşimizi, aşımıza, onuru-

kı'na ulaşılmasıyla kitle saygı duruşuna çağrıldı. Kitlenin alana yerleşmesiyle birlikte miting gündemi çerçevesinde konuşmalara başlandı. Eczacılar Birliği Genel Başkanı **Metin Donaç**, KESK Genel Başkanı **Sami Evren** ve DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çele-**

muz için direniyoruz" pankartıyla destek verdiler. Nakliyat-İş Sendikası mitingde imzalı pankartıyla yer alırken "İnsanlar ölüyor sahip çık", "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz", "F tipi yaşama hayır" Atılım, Özgür Gençlik imzalı dövizlerde taşındı.

Mitinge çeşitli DKÖ temsilcileri ve siyasi parti temsilcileri de katılarak destek verdi. Yaklaşık 4 bine yakın insanın katıldığı yürüyüşün sonunda Abdi İpekçi Par-

bi'nin yaptıkları kısa konuşmaların ardından TMMOB yönetim kurulu Başkanı **Kaya Güvenç**'te bir konuşma yaptı. Güvenç; "Ülkemize mesleğimize, onurumuza sahip çıkmak için biraraya geldik" diyerek süregelen krizlerden Mimar ve Mühendislerinde nasibini aldığını ifade etti. Kasım 2000 krizinden bu yana 30 bin ücretli mimar ve mühendisin işini kaybettiğini, serbest çalışan 25 bine yakın meslektaşlarının da işsiz ol-

duğunu ifade etti.

Krizin faturasının ezilenlere çıkarıldığını, borç faizlerinin, kamu emekçilerine, işçilere yoksulluk ücreti verilerek, hazine arazileri satılığa çıkarılarak kapatılmaya çalışıldığına dikkat çeken Güvenç; yaşam hakkını yokeden F tipi uygulamaların dayatıldığını, bu gidişe dur demek isteyenlere, emekçilere, onların örgütlerine baskı yapıldığını ifade etti.

"**Susma sustukça sıra sana gelecek**", "IMF'ye karşı tek yumruk tek barikat", "**Hücreleri parçala**", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun", "**Direne direne kazanacağız**", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz" vb. sloganların atıldığı mitingde coşku oldukça yetersizdi. IMF programına karşı yapılan mitingde IMF karşıtlığı, Mimar ve Mühendislerin, işçi ve emekçilerin köylülerin dayatılan ekonomik programdan kaynaklı sorunların gündemleştirilmesi yerine büyük bir çoğunluğunda kurumların imzasının bulunduğu pankartların taşınması dikkat çekiciydi. Diğer yandan yaşanan hapishaneler sürecine pankartlarla, sloganlarda değinilmemesi kürsüden yapılan konuşmalarda az ve eksik dile getirilmesi sadece mitingde katılan devrimciler tarafından gündemleştirilmeye çalışılması önemli bir eksiklikti.

İşçi sınıfına hücre saldırısında bir adım: İş Güvencesi Yasa Tasarısı

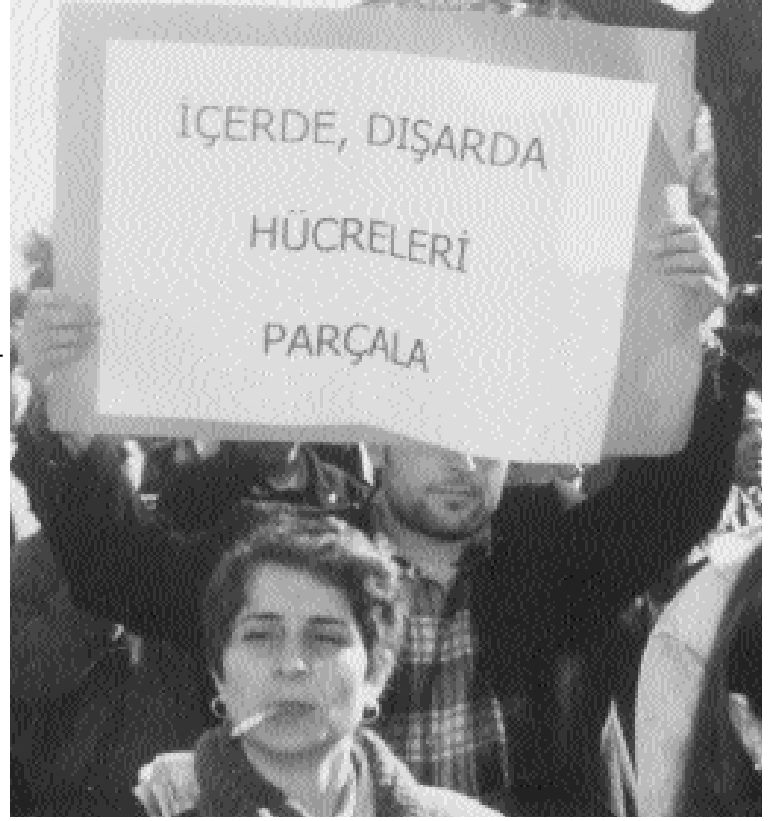
Türkiye Cumhuriyeti tarih sahnesine çıktığından beri kendi yaşam politikasını emperyalizmin sömürge anlayışına göre uygulamaktadır. TC, kimi zaman emperyalizmin "A" politikasını, kimi zaman "B" politikasını hayata geçirmiştir. Bazen emperyalist politikalar gereği NATO üyesi olarak Kuzey Kore'de, bazen Somali'de üzerine düşeni yapmaya çalışıyor, bazen de emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarı dolayısıyla bölgedeki İsrail'den sonra ABD'nin ikinci jandarması rolünü üstleniyor. IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik reçetelerini emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" adı altındaki politikaları doğrultusunda Türkiye devleti, sınırları içinde uygulamaya koymakta. Son süreçte sokaktaki en sıradan insanın da gördüğü gibi; Dünya Bankası çalışmanı Kemal Derviş Türki-

sermayeye tamamen bağlanmasını ya da emperyalistlerin ve ülkemizde onların sözcülüğünü yapan sözde aydınların deyimiyle "küresel ekonomiye entegrasyon"un hedeflendiği bu programın özünde "15 günde 15 yasa" olarak açıklanan yasalar bulunmaktaydı. Gazetemiz İşçi-Köylü'de her sayı bu yasalardan belli başlılarını işlemeye işçi sınıfına ve emekçi halkımıza gerçekleri göstermeye çalıştık/çalışıyoruz. Nitekim gelişen aşamada bu yasaların büyük bir çoğunluğu yürürlüğe girmiş, kimiside yürürlüğe girmek üzere. Faşist başbakan Ecevit'in rica-minnet önünde eğildiği ve gerçek yüzünü ortaya koyduğu IMF kredileri karşısındaki tutumu tamda bu yasaların çıkartılmasıyla ilintilidir. Bu konuda birde milliyetçi geçinen faşist MHP'nin IMF kredileri karşısındaki tutu-

şunları söylemektedir. "IMF kredileri şarta bağlı kredilerdir. Krediler belirli dilimlere ayrılır, serbest bırakılması ülkelerin sundukları niyet mektupları ve IMF anlaşmasında öngörülen "yapısal" reformların gerçekleşmesine bağlıdır. Yapısal reformlar kapsamında, ülke ekonomisinin global piyasalara ve ortaklara açılması önündeki yasal engellerin kaldırılması, yeni yasalar çıkarılması yer almaktadır. IMF programını uygulayan Güney Kore, Endonezya, Tayland ve diğer krize düşen ülkelere istenen yasal düzenlemeler ile Türkiye'den istenen yasal düzenlemeler arasında çok büyük benzerlikler olması çok ilginçtir."

"15 günde 15 yasa" olarak formüle edilen yasalardan bazıları büyük bir hızla çıkartılmış, bazıları ise yürürlüğe girmek üzere, bazılarıda hazırlık aşamasındadır. Gerçek yüzünü anlatmaya çalıştığımız yasalardan birisi olan ve işçi sınıfına yönelik saldırının önemli bir parçası olan "İş Güvencesi Yasa Tasarı"sı da hazırlık aşamasındadır. Emperyalizmin dayattığı ve onların uşaklarınca uygulanmaya çalışılan yasalar gelişen aşamada tablo 1'deki gibidir.

Emperyalizmin IMF aracılığıyla Türkiye'ye yönelik hayata geçirdiği bu "yapısal uyum yasaları" altında yatan gerçek emperyalizmin bizim gibi ülkelere dayattığı ve komprador sınıf aracılığıyla uygulanan tüm ekonomik programlar borç ödemeye/ödetmeye, emperyalizmin krizini atlattırma, sömürü ve talanını arttırmaya hizmet etmektedir. Bu konuda Ergin Yıldızoğlu **Kötü**

Sonsuzda Gezintiler adlı çalışmasında şunları söylemektedir. "Borç krizi merkez ülkeler (emperyalist ülkeler) kapitalizm açısından iki yeni sorun yarattı. **Birincisi**, az gelişmiş ülkelere (geri bırakılmış, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler bn.) yönelik borç piyasası kuruyunca, dolaşımda sıkışmış spekülasyon bankası sermayesinin yatırım alanı hızla daraldı. İkincisi az gelişmiş ülkelere yatırım yapmış olan ÇUŞ (Çok Uluslu Şirketler) yerel pazarların daralmaya başladığını gördüler. Bu durumda, gelişmiş ülkelerdeki sanayi yatırım olanaklarının yeniden canlandırılması, kar oranlarının iyileştirilmesi büyük önem kazandı. Hem sermayenin uluslararası dolaşımı kolaylaştırılacak, az gelişmiş ülkelerin piyasaları tekrar kullanılabilir hale getirilerek mali sermayenin yeni yatırım alanlarına, mali piyasalara ulaşması sağlanacaktı. Bu, merkez ülkelerde emek piyasalarının esnekleştirilmesi, yeni teknolojilerin üretime girmesinin hızlanması, bilgisayar devrimi, devlet işletmelerinin tasfiyesi, borsalarda denetimin kalkması, işlemlerin elektronikleştirilmesi (örneğin internetle ticaret vb.) olarak yaşandı. Az gelişmiş ülkeler ise (geri bırakılmış, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler bn.) ekonomilerini, özelleştirme, serbestleştirme, denetimlerin kaldırılmasıyla dışa açıyor, ülkelerin tüm kaynakları borç ödemeye, yani uluslararası

KANUN ADI

SON DURUM

1 Bütçe Kanununda Değişiklik	Yürürlüğe girdi
2 Görev Zararlarını Kaldıran Kanun	Hazırlık Aşamasında
3 Borçlanma Yasası
4 Kamulaştırma Yasası	Yürürlüğe Girdi
5 Fonların Kapatılması ile ilgili Yasa	Hazırlık Aşamasında
6 Kamu İhale Yasası
7 Merkez Bankası Yasası	Yürürlüğe Girdi
8 Bankalar Kanununda Değişiklik Yasası	Cumhurbaşkanı'nda
9 İş Güvencesi Yasası	Hazırlık Aşamasında
10 Ekonomik ve Sosyal Konsey Yasası	Yürürlüğe Girdi
11 Sivil Havacılık Yasası
12 Telekom Yasası
13 Şeker Yasası
14 Tütün Yasası	Cumhurbaşkanı'nda
15 Doğal Gaz Yasası	Yürürlüğe Girdi.

TABLO 1

ye'ye emperyalizmin IMF ve DB reçetesini uygulamak için yollandı. Kemal Derviş görevi başına atanır atanmaz bu reçeteler doğrultusunda, "güçlü ekonomik program"ını hazırladığını ve kendi yarattıkları krizi aşmanın tek yolunun bu programı uygulamaktan geçtiğini, büyük bir medya desteğiyle kamuoyuna açıkladı. Kemal Derviş etrafında oluşturulan yoğun propagandalarla açıklanan bu program özetle IMF anlaşmasında öngörülen "yapısal" reformların gerçekleşmesini hedefliyordu. TC'nin emperyalist

munu ve gerçek yüzlerinin nasıl ortaya çıktığını görmekte yarar vardır. Öyle ki Faşist MHP'nin bakanları sahte milliyetçilik gösterilerinde bulunmuş, emekçi halkımızı aldatmaya yönelik olarak IMF ile anlaşma yapanlar kendileri değilmiş havasını yaratmaya çalışmışlardır. Oysaki herşey çok net ortadadır. Bunu bugün bazı burjuva iktisatçıları bile dile getirmekten çekinmemektedirler. Örneğin; Dr. Mehmet Arslan aylık yayımlanan Stratejik Analiz adlı dergide, "IMF Krizler ve Türkiye" başlıklı makalesinde

16 Mayıs 2001 Tuzla Deri İş Toplu Sözleşmeler

mali sermayeyi kurtarmaya ayrılıyordu.”

Ülkemizde emperyalizmin bu politikaları-na dolayısıyla da ülkedeki ağa-patronlara karşı duran devrimci ve komünistlerdir. Devrimci ve komünistler her zaman emperyalizmin bu politikalarına karşı çıkmış, bu karşı çıkışı da Demokratik Halk İktidarı ve sosyalizmle alternatifleştirmişlerdir. Bu karşı çıkış patron-ağa devleti tarafından bastırılmaya, yok edilmeye, boğulmaya çalışılmıştır. Devlet yok edemediği, devrimci ve komünistleri ise ölümlerin en kötüsü olan ideolojik ölüme sürüklemeye çalışmıştır. Bunun için çok çeşitli yöntemler denemekle birlikte, esir aldığı devrimci ve komünistleri dört duvar arasında teslim almaya, kişiliklerini yok etmeye, düzenin emir kulları arasına katmaya çalışmıştır. Fakat adına Türkiye denen coğrafyada esir alınan tutsaklar her zaman dört duvar arasında, en ağır koşullarda dahi gerçekleri haykırmasını, temsil ettiği sınıfa layık davranmasını bilmiş ve üzerinde ölü toprağı bulunan toplumun ayağa kalkmasını zorlamıştır. Tutsaklar; proletaryanın ve ezilen emekçi halkların emperyalizmin politikalarına karşı direnmesinde, karşı tavır geliştirmesinde etkin rol oynamıştır. Bundan dolayıdır ki emperyalizmin ülkemizdeki uşakları emperyalist patentli IMF ve DB politikalarını uygulayabilmek için hapis-haneleri teslim almaları gerektiğini düşünmüş, nitekim bunu tüm kamuoyuna başbakanları aracılığıyla deklere etmişlerdi. Ardından 19 Aralık 2000 tarihinde de tutsaklara 20 hapisshanede birden katliam girişiminde bulundular. Tüm toplumu teslim almak amaçlı

önce tutsakları teslim almaya, tüm toplumu, tüm yaşamı hücrelere bölmek için önce tutsakları hücrelere koymaya çalıştılar. Devlet tüm teknik donanımına, sayıca çok fazla olmasına rağmen dört duvar arasına kapattığı tutsakları teslim alamadı. Tutsaklar katliam saldırısına karşı şanlı bir direnişle cevap verdiler, eşsiz bir kahramanlık gösterdiler ve halen şanlı bir direniş, kahramanlık sergilemektedirler. 60 şehit verildi. Onlarca tutsak Ölüm Orucu'nda, yüzlercesi de açlık grevinde ve tutsakların şanlı direnişi halen devam etmektedir. Bugün geline aşamada faşist devlet Büyük Zindan Direnişi ve Ölüm Orucu direnişi karşısında çaresizdir. En son yeni taktik politikalarla bitiremediği, kıramadığı direnişi; muzaffer savaşıları “Ceza ertelemesi “ adı altında tahliye ederek kırmaya çalışıyor. Ama hapisshanelerdeki devrimci-komünist tutsakların buna yanıtı yine net oluyor. 6. Ekip Ölüm Orucu direnişçileri görkemli yürüyüşlerine başlıyor.

Peki ya dışarı? Her şeyden önce Bülent Ecevit'in “Ceza-

evlerine hakim olamadığımız sürece IMF programlarını yaşama geçiremeyiz” deyişini hatırlamamız lazım. Demek ki 19 Aralık katliam saldırısı IMF politikalarını hayata geçirmek içindi. IMF politikaları neydi; özelleştirme, işsizleştirme, örgütsüzleştirme, tarımın tasfiyesi yani emperyalizmin uşaklığı politikası. “Güçlü Ekonomik Program” olarak yansıttıkları, emperyalist sermayeye yapısal uyum programı olan yasaları çıkartmaları.

Kısaca sömürge olma misyonunun yerine getirilmesi. Demek ki asıl saldırı işçi sınıfına, köylülüğe, toplumun tüm katmanlarına.

ÖZELLEŞTİRME SALDIRISININ BİR TAKTİĞİ

Halen hazırlık aşamasında olan ve 15 yasadaki biri olan, “İş Güvencesi Yasa Tasarısı”da özelleştirme saldırısının zemini olarak çıkıyor karşımıza. Son dönemlerde işçi sınıfına yönelik saldırılardan “İş Güvencesi Yasa Tasarısı” öncelikli pozisyonda. Bu yasa tasarısı üzerinde fırtınalar koparılmaya ve işçi sınıfı ile ezilen emekçi halk uyutulmaya çalışılmakta. Bu tasarı üzerinde faşist Çalışma

Bakanı Yaşar Okuyan ile TİSK ve TÜSİAD gibi egemenlerin örgütleri çatışmakta.

Devletin bir sınıfın bir başka sınıf üzerinde baskı erki olduğu gerçekliğini bilmeyenler büyük bir yanılğı içine düşerek TİSK ve TÜSİAD karşısında Yaşar Okuyan'ın işçileri savunduğu hülyasına kapılabilirler. Ama Yaşar Okuyan egemenlerin sözcüsü olduğundan dolayı bu bir hayaldir. Bu çatışmayı işçi sınıfının ve ezilen emekçi halkların aldatılması, oyuna getirilmesi, Yaşar Okuyan'ın kendi çıkarlarını koruduğunu sanarak bu tasarıya onay vermeleri gerektiği sanısına kapılmalarını sağlamak için düzenlenen bir tezgah olduğunu görmek gerekiyor. Kısacası işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklar egemenler tarafından manipüle ediliyorlar.

Sözkonusu işgüvencesi yasa tasarısı “sendikalı işçilerin işten çıkartılma nedeninin açıkça bildirilmesi ve bunun ispat yükümlülüğünün patron tarafından yerine getirilmesi” olarak özetlenebilir. Önceki yasa da patron hiçbir gerekçe göstermeyebiliyordu. Yani “attım” dediğinde işsizdiniz. Mahkemeye başvurduğunuzda haksız olarak atıldığınızı “siz” kanıtlamak zorundaydınız. Değişen ne? Değişen tek şey eskiden işçi haksız olarak atıldığını ispatlamak zorundaydı; şimdi ise patron haklı olarak attığını ispatlamak zorunda. Mahkeme karar alarak patronu haksız bulabilir ve “işe iade” kararı verebilir. Fakat mahkemenin yaptırım gücü elinden alınarak hukuk da işlevsizleştiriliyor. Patron buna uymak zorunda değil. Peki değişen şey ne? Eskiden de patron işten attı mı işsiz kalıyordun, yeni “İş Güvencesi Yasa Tasarısı” yürürlüğe girdiğinde de patron attığında işsiz kalıyorsun. Demek ki değişen bir şey yok. Yeni yasa tasarısında kelimelerle oynanmış, kelimelerin büyüyle işçi sınıfı ve ezilen halklar aldatılmaya çalışılmış. Devlet bu oyunla kamuoyunu yanına almaya çalışmaktadır. Sarı sendikaları da bu arada %10 barajıyla tehdit edip bazı sendikaların sözleşme yetkilerini %10 barajı nedeniyle feshedip gelecekte en küçük muhalefeti de susturmaya ve sessiz-sedasız emperyalist ağababalarının politikalarını yaşama geçirip uşaklık ruhuna uygun olarak önlerine atılan kemiklerin büyüklüğünün artmasını garantilemeye çalışmaktalar.

İHD'nin Ekim-Aralık 2000 tarihleri arasındaki “Çalışma Yasa-

sı'nda Gerçekleşen Hak İhlallerini Kapsayan Üç Aylık Dönem” raporuna göz atmakta fayda var. Adı “iş güvenliği” olmasına rağmen “işten atma” yasa tasarısının tartışıldığı bir dönemde ülke genelinde 5040 işçi, İstanbul'da 295 işçi işten atılmış. Ayrıca 2

kamu emekçisi sürgün edilmiş, 143'ü hakkında suç duyurusunda bulunulmuş, 10'u açığa alınmış, 4.626'sı hakkında soruşturma açılmış, 522'si ceza almış, 16'sı ihraç edilmiştir. Bu rakamlar ülke içindeki gerçekleri en iyi şekilde ispatlamakta. İş Güvencesi Yasa Tasarısı ile bu rakamların düşeceğini düşünmek hayal olur. Özelleştirme saldırısının yoğunluğu içinde düşeceğini düşünmek hayal olur. Daha bir kaç hafta önce New York Times muhabirinin

haberine bile yansıyan ve **geçen şubattan beri 600 bin kişinin işsiz kaldığı gerçeği orta yerdeyken;** İşçi sınıfı ve emekçi halka topyekün saldırının bir yansıması olarak, çıkartılan bu yasalarla yaşamı zindana çeviren; burjuva basında hararetli bir biçimde tartış-

si”nden bahsetmek ne kadar gerçekçi. Üstelik çıkartılan Şeker Kanunu ve Cumhurbaşkanı'nca, Cumhurbaşkanı etrafında oluşturulmaya çalışılan görüntünün bir bütünleyeni olarak geriye iade edilen ancak tekrardan kendisine yollanacak ve çıkması kaçınılmaz olan Tütün Yasası'nın sonuçlarına baktığımızda; egemen sınıfların hiçte halkımızın iyiliğini düşünmediğini, asıl düşündüklerinin emperyalistler olduğu bu kadar açık ve netken. “İş Güvencesi Yasa Tasarısı” da bu yasalardan bağımsız değildir ve işçi sınıfını düşünmekten çok, emperyalist sermayeyi ve onların uşakları olan komprador patronları gözlemlemektedir.

“Tahıl ambarı” olan, “kendi kendine yeten” bir ülkede nasıl oluyor peki bütün bunlar? Nasıl oluyor da böyle bir ülkede 7,3 milyon kişi açlık sınırında yaşıyor? Cevap çok basit; IMF ve DB'nin politikaları sonucu! Özelleştirme, tarımın tasfiyesi, ülkenin yeraltı ve yer üstü zenginliklerinin emperyalistlere peşkeş çekilmesi sonucu.

SALDIRI TÛM İŞÇİ SINIFINA

Aldatılıyor, kandırılıyor ve kaderimize boyun eğdirilmeye çalışılıyor. Yaşadığımız bu ülkenin emperyalistlere peşkeş çekilmesine sessiz kalmamız isteniyor. İşten atılıyor, okuldan uzaklaştırılıyor, sürdürdüğümüz, ektiğimiz, alınterimizi döktüğümüz toprağımız altın aramaya gelen emperyalist tekeller tarafından siyanürle yok ediliyor. Yaşadığımız yerlere emperyalistlerin çöplüğü nükleer

santraller yapılmak isteniyor. Ve bütün bunların bizim için yapıldığı söyleniyor utanmadan. “İş Güvencesi Yasa Tasarısı” ile işten atıldığımız taktirde yapacak hiçbir şeyimiz kalmıyor. Devletin kendi mahkemesinin kararına patronun uymaması yasallaştırılıyor bu tasarıyla. Bizim için yapıldığı söyleniyor utanmadan. Susturulmaya, silikleştirilmeye, hiçleştirilmeye çalışılıyor. Kendi beynimize hücre duvarları örme-miz isteniyor; buna “Hayır!” diyen “İçerde ve dışarda hücreleri parçala!” diyen tutsaklar, devrimciler, komünistler hücrelere konulmaya çalışılıyor, katlediliyor, sakat bırakılıyorlar.

“Cezaevlerine hakim olamadığımız sürece IMF programlarını yaşama geçiremeyiz” diyenlerin gerçek saldırısı işçi sınıfına, ezilen emekçi halklardır. Bu saldırıyı esas göğüsleyecek olanlar da saldırının özneleridir. O zaman işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklar ve öncülerini tarihi değiştirmenin özneleri olmanın sorumluluğu ve yükümlülüklerini yerine getirmelidirler. Bu sorumluluk ve yükümlülük değiştirmenin özneliği yani sokaklar, alanlar, barikat başları, dağların doruklarındaki isyan ateşleri. Bu öznelik, tutsakları sahiplenmek, hücreleri parçalamak, bu ülkeyi yeniyi yaratmanın ateşinde tutuşturmak, sokağa

çıkan, alanlara akan, barikatlaşan, dağların doruklarında yeni yeni zirvelere yürüyen, politikada derinleşen ve kitleleşen, sömürüye, zulme, zalime duyulan kinin alevinde kavurmak. Bu öznelik, faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiğe karşı mücadele etmektir.

En yüksekte en düşüğe sıralanmış dilimler	Kişi sayısı	Toplam kıyılar içindeki payı	Kişi başına yıllık ortalama gelir (₺)	Toplam gelirden aldığı pay
1. %5'lik dilim	113.502	0,3	31.915	5,1
2. %5'lik dilim	234.479	0,7	14.745	4,9
3. %5'lik dilim	319.297	0,9	11.013	5,0
4. %5'lik dilim	415.626	1,2	8.425	5,0
5. %5'lik dilim	529.601	1,5	6.660	5,0
6. %5'lik dilim	673.267	1,9	5.204	5,0
7. %5'lik dilim	826.168	2,3	4.262	5,0
8. %5'lik dilim	982.202	2,7	3.577	5,0
9. %5'lik dilim	1.121.696	3,1	3.143	5,0
10. %5'lik dilim	1.271.738	3,6	2.768	5,0
11. %5'lik dilim	1.408.519	3,9	2.503	5,0
12. %5'lik dilim	1.600.166	4,5	2.197	5,0
13. %5'lik dilim	1.774.424	5,0	1.984	5,0
14. %5'lik dilim	1.993.058	5,6	1.764	5,0
15. %5'lik dilim	2.212.475	6,2	1.591	5,0
16. %5'lik dilim	2.543.158	7,1	1.386	5,0
17. %5'lik dilim	2.867.900	8,0	1.226	5,0
18. %5'lik dilim	3.443.638	9,6	1.022	5,0
19. %5'lik dilim	4.158.502	11,6	847	5,0
20. %5'lik dilim	7.319.410	20,4	481	5,0
Toplam	35.808.826	100,0	1.966	100,0

İş güvencesi yasa tasarısıyla ilgili görüşler ...

Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi:

Musa Servi

Kamuoyuna ve basına, İş Güvencesi Yasa Tasarısı'yla ilgili bir çalışmanın olup olmadığı konusunda baktı-

ğımızda CHP döneminde de böyle bir durum gündeme geldiğini göreceğiz. Ama sadece, onlar yükselen tepkiyi yatıştırma amaçlıydı. Hazırlanan yasa tasarısı tamamen ILO sözleşmesinin şartlarına uygun değil. Şimdi sendikal nedenlerden dolayı işten atılan bir işçinin dava açması halinde bir yıllık tutarında ücret ödenecek. Zaten yasalarda, sendikal nedenlerden dolayı işten atılmalarda dava açıldığında “**kötü niyet**” tazminatı alabiliyorsun. Esasında, içi boşaltılmış, bizim anladığımız ILO standartlarında bir “**İş güvencesi**” yasa tasarısı değil. Ama buna rağmen, patron cephesi örgütlü olduğundan şu anda bunu rafa kaldırdı. Gerçi sendikalar ilk etapta sadece eleştiri getirdi ama, bunun içini dolduran, gerçek

Kazım Bakış

anlamda bir iş güvencesi yasa tasarısına dönüştürme temelinde bir çaba olmadı. Neden? Sendikalı olan kesim, şu anda en çok örgütlü olan kesim kamu sektörü. Kamu sektöründe de, nasılsa işten atılma olayı yok, denilerek düne kadar “iş güvencesi” vardı. Bu yönlü olarak özel sektörde işten atılmalar “bizi ilgilendirmez” deniliyordu. Ama son süreçte özelleştirmelerle birlikte 100 bin insanın sokağa atılmasını gördüler. Şu anda da Çalışma Bakanı, “Birinci rüyamı gerçekleştirdim, sıra 2. rüyamda” diyor. Neymiş bunlar? **İşsizlik sigortası ile iş güvencesi yasa tasarısı**. İşsizlik sigortası şu anda ülkede uygulanmıyor, iş güvencesi yasa tasarısı da sendikalara, demokratik kitle örgütlerine şirin gözükme için, puan kazanma temelinde. Şu anda dosya altındadır. Bunun ILO standartlarına uygun bir biçimde çalışması lazım. Bu anlamda sendika, konfederasyon, DKÖ'lere büyük görevler düşüyor. Ama bu suskunluk, teslimiyetçi anlayışla çalışması mümkün değil. Bakıyorsunuz ILO toplantılarında, Türk-İş Başkanı; Çalışma Bakanı'na, işçi kıyımından dolayı tepki duyması gerekirken kalkıp teşekkür ediyor.

Limter-İş Genel Başkanı Kazım Bakış:

İş güvenliği yasa tasarısının içeriğine bakıldı-

Eylül 1998, Tuzla deri işçilerinin serbest bölge protestoları

ğında, aslında yıllardan beri sendikalaşmaktan dolayı işten atılan milyonlarca işçinin, yıllardan beri süregelen taleplerini karşılayacak boyutta olmadığını görüyoruz. Tam anlamıyla kandırmacıdır. Çünkü, işçilerin mevcut iş güvencesi yasa tasarısıyla işten atılmalarını yasal bir dayanağa dönüştüren içeriğe sahip. Kimi işçileri ise kapsamıyor. 10 kişiye kadar işçi çalıştıran işverenleri kapsamıyor. Dolayısıyla yasanın içeriğine bakıldığında, Türkiye'de yıllardan beri sendikalaşmaktan dolayı haksız yere atılan işçi arkadaşlarımızın iş güvencesi talebini karşılayacak boyutta değil, bir

yanılmadır. Biz işçiler ve emekçiler olarak, bu yasanın işçilerin taleplerine uygun olarak yeniden düzenlenip çıkartılmasını istiyoruz. Bu konuda Türk-İş ve sendikaların teslimiyetçi tutumunu kınıyoruz.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm:

Mecliste bulunan, mevcut iş güvencesi yasa tasarısında, hedeflenen mevcut sendikalı işçilerdir. Türkiye'de çalışanların iş güvencesini oluşturan bir yasa tasarısı değildir. Ve sadece sendikalı işçilere ait bir yasadır. Dolayısıyla bu şu demektir. Bu ülkede yaklaşık 10 milyon insandan sadece % 5-6'sını kapsayan bir yasa tasarısıdır. Dolayısıyla hedeflenen tasarı işçilere yönelik değildir. Sadece kamuda sendikalı olan işçileri kapsamaktadır. Kamununda büyük bir bölümü tasfiye edildiği için sendikal yaşam giderek bittiğinden dolayı bu tasarı kandırmacıdan başka bir şey değildir.

Hasan Gülüm

"Bu Ölüm Oruçları'nın dünyada benzeri yaşanmadı"

İnançlarının ve kararlılıklarının ışığında suyu, şekeri hücrelerinde ve bilinçlerinde siper ederek mevsimlere meydan okuyan devrimci ve komünist tutsaklar devletin politik bir tutumu sonucu tahliye edildi. Tedavileri TİHV 'de süren ÖO' direnişçilerinin tedavileriyle ilgili TİHV doktorlarından Dr. Önder Özkalıpçı ile görüştük.

TİHV doktorlarından Önder Özkalıpçı

İstanbul: İK- Mevsimleri geride bırakan ÖO'dan cezası 6 aylığa ertelenerek tahliye edilen tutuklular TİHV aracılığıyla tedavi görüyor. Şimdiye kadar kaç başvuru oldu.

Tedaviler nasıl sürüyor hangi sağlık problemleriyle karşılaşıyorsunuz.

Önder Özkalıpçı- Şimdi bu olayın uzun bir süreci kapsadığını söylediniz. Bana İngiltere'de yaşana bir olayı çağrıştırdı. Feminist kadın tutsaklar ÖO'da sağlık durumu kötü bir aşamaya geldiğinde tahliye ediyorlar. Tedavi oluyor, iyileşince tekrar alıyorlar. Kadınlar tekrar ÖO'na başlıyor tekrar çıkarıyorlar. Tedaviden sonrada yine alıyorlar. Bu durum 1. Dünya savaşının çıkmasıyla, hareketin lideri vatenseverlik çağrısı yapıyor ve olaylar öyle son buluyor. ÖO bırakılıyor. İngiltere halkı bu duruma kedi-fare oyunu diyor. Yani böyle bir olay.

Tahliye edilenlerin tamamına yakın kısmı TİHV'de tedavi gördü. 165'in üzerinde insan başvurdu, 145'i İstanbul'da tedavi gördü. İnsanların tedavisine gelince; tahliye olan ÖO eylemcileri bize getiriliyor. Bazı-

ları daha önceden hastanelerde zorla müdahaleyle tedavi görmüş. Bazılarında ilk defa bize geldiğinde ilk vitamin ve mamayı veriyoruz. Vakıf bünyesinde çalışan birçok arkadaşımız 96 ÖO'ndan bazı deneyimlere sahip. Ve çeşitli hastanelerin özellikle Çapa Nöroloji bölümünde hekim arkadaşlar var. Bizler gelen hastaları ilişki içinde olduğumuz hekim ve hastanelere gönderiyoruz. Özellikle gözde görememe, çift görme ve bulanık görme, denge, işitme, sestem etkilenme problemleri var. Bu belirtiler aynı zamanda Wernice hastalığının belirtileri.

Yakın zamanda hatırlama da problemi çıkarsa Wernice Korsakof hastalığı dediğimiz hastalık meydana geliyor. Uzun süre açlıktan kaynaklı, bağırsak sistemiyle ilgili hemoroid, kas zayıflaması, daha sonra kasların eklemeye bağlantı yerlerinde rahatsızlıklar çıkıyor ortaya. Bize gelen insanlarda bu doğrultuda şikayetler var.

İK- Zorla müdahale nedeniyle bu bahsettiğiniz hastalıklar artıyor mu?

Ö.Özkalıpçı: Şimdi gerçekten şöyle Wernice Korsakof hastalığının ortaya

çıkışı ile ilgili tek bilgi doktor hatasıyla da olduğudur. Ortaya çıkmasıyla ilgili tek tek araştırma yapmak gerekiyor.

Wernice Korsakof hastalığı batılı toplumlarda genellikle alkoliklerde gözüküyor. Yemekte alkol aldıkları için vitamini alıyorlar. Ancak alkol vitaminin öldürüyor. Bu durum B1 deposunun azalmasına yol açıyor. 96 ÖO'da doktorların B1 vermeden yüksek dozda serum verdikleri için korsakof hastalığı ortaya çıktı. Bu süreçte bazı insanlar aynı durumu yaşadılar. Hastanelerde zorla müdahaleyle serum verildi.

Özellikle ÖO'nun ilk aylarında korsakof hastalığına yakalananlar varsa muhtemelen doktor hatasından kaynaklıdır. Bu dönemde AG çok uzun sürdü. Bir kısmı kesinlikle açlığa bağlı kendi vücudundaki vitaminlerin tüketimine bağlı. Dolayısıyla zorla müdahale sırasında (eleştirmekle birlikte) bazı kişilerin doktor hatası sonucu Wernice korsakof olduğunu düşünüyorum.

İK- Peki 81. günde zorla müdahale edilen Yusuf Can adlı tutsakta denge problemi var. Onun durumu

KOLEKTİF Nurgül Kahraman

Sorumluluk ve onunla ilişki düzeyimiz nedir?1

Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. Proletarya ile burjuvazi arasında asırlardır süregelen, kıyasıya devam eden/edecek olan bir mücadeleden içerisindedir. Bu mücadelenin yürütücüsü durumundayız. Sorumluluklar burada başlıyor. Amaca uygun olarak düşünmek, yaşamak ve bu doğrultuda sürekli olarak kendimizi sorgulamak, yenilemek, sürekli devrimleşme noktasında ileri adımlar atmak. İşte sorumluluk. Bu, tüm partili militanların sorumluluğudur.

Nerdeyiz? Nereden geldik, nasıl ve niye geldik? İdeolojik-politik olarak, kültürel, ahlaki olarak, düşünsel olarak burjuvazinin etkisi altındaydık. O, bize hükme diyordu. Şekillendiriyordu. Düşünce dünyamızda "ben"i hakim

kılarak yalnızlaştırıyor, güçsüzleştiriyor, yabancılaştırıyor (düşünce ve yaşamda) ve böylece o iktidar olmaya devam ediyordu.

Biz böylesi bir yaşamdan, kopuş gerçekleştirerek geldik. Bu fiziki bir kurtuluşur ve kolay olanıdır. Yeni bir yaşam, yeni bir saf bizi bekliyordu ve oradayız. Bu kopuş devrimcidir, ama ilk ve "küçük" bir adım olarak bir başlangıçtır ve yetmeyendir.

Esas olan düşüncede; kültürel, ahlaki, ideolojik, felsefi olarak burjuvaziden kopuştur. Çünkü devrimleşmenin sonraki ve daha önemli, esas olan yanını bu oluşturmaktadır. Sistemle fiziki kopuş ile birlikte düşünsel, ideolojik her türlü bağı ortadan kaldırmaktır. Kopuş bu bütünlükle yapılmalıdır.

Bu her devrimcinin ve partili militanın sorumluluğudur.

Sorumluluk nedir? Nasıldır; zaman, koşul ve mekan karşısında değişir mi? Değişiyorsa nasıl değişir? Sorumluluk ve sınıf ilişkisi nasıldır? Burjuvazinin ve proletaryanın sorumluluk anlayışı aynı mıdır?

Sorumluluk: "kişinin kendi davranışlarının veya kendi yetki alanına giren herhangi bir olayın sonuçlarını üstlenmesidir."

Burjuvazinin de, proletaryanın da sorumluluk anlayışı vardır, ama birbirine karşıttır. İlki insanı öldürüyor, ikincisi yaşamını sağlıyor; amaçlar böylesine karşıttır. Burjuvazi insanı "ben"leştiriyor. Çünkü insana ait olan herşeyi yalnızlaştırıyor, paylaşmaktan alıkoymuyor ve kendisine de yabancılaştırıyor; böylece kültürel olarak, ahlaki olarak, düşünsel olarak, yaşamda yabancılaştırıyor; parçalıyor ve parçalı olan bu gerçeklik üstünde güç alıyor, yaşam buluyor.

Proletarya ise bu yabancılaşma; yalnızlaşma ve parçalanma

durumuna karşılık, insanı yeniden yaratarak ayakları üstüne dikiyor, bunun uğraşını veriyor.

Sorumluluk militanın, devrimcinin, komünistin, partisine, devrimine, halka, kendine ve yoldaşlarına; bütün bunlara karşı, duruşuyla ilintilidir. Sorumluluğunu yerine getiren her militan; partinin, devrimin, halkın içindedir/saflarındadır. Yoldaşlarının arasındadır. Gerisi boş! Proletarya ve onu temsilen parti; kanla, bedelle, çığlıkla yaratılmış, yengi ve yenilgilerle yaratılmış ilkeler bütünüyle, koşulları karşılayan kararlarla, bunlar üzerinde savaşıyor. İlkelere, kararlara uymak; onları boşa çıkarmamak yaşamsaldır. Aksi bir durumda parti, savunmasız, korunaksız, her bir yanı açıkta kalan bir av gibidir. İlkelere ve kararlara uyulduğunda parti yaşar. Çünkü ilkeler sınıf savaşının kızgın pratiğinden çıkartılmışlardır. İlkelere ve kararlara uymak sorumluluktur. Onları anlamak, kavramak, onlara uygun şekillenmek ve uygulamakta bir sorumluluktur.

Örnek olarak; direnmek, işkencelerde ilkedir. Onu yerine getirme sorumluluğu vardır. İşkencede parti, kişi de somut olmuştur. Onu koruyacak. Çünkü kişi de somut olan partiye, düşmanını daha büyük darbeler vurma çabaları da, işkence ve baskılar da somut olmuştur. Orada kişinin yaşamasını her zaman, hep direnme belirler. Bu koşullarda yaşamın adıdır direnmek. Bu bir sorumluluktur. Bu da tüm partili militanların sorumluluğudur. Yani genel bir sorumluluktur.

Parti yaşamında; gerillada, ülke dışında, şehirlerde, gençlikte, legal alanlarda, hapishanelerde; an'ın, alanın, koşulun yüklediği sorumluluklar vardır. Her bir alanda, her bir koşulda, her bir an'da; sorumluluk karşısında olumlu ya da olumsuz tutumumuz nitelikte ayndır. Devrimci sorumluluk partide gerçekleşir.

Zira sorumluluk bilinci örgütlü yaşamda, faaliyette elde edilir; yani o doğuştan yoktur ve "üstün nitelikte" insanlara özgü değildir.

bir örnek midir?

Ö. Özkalınçı- Tek tek bakmak lazım. Kanaat getirmek için. Hastalarda kalıcı rahatsızlıkların oluşmasının gerçek sebebini ortaya çıkarmak için tıbbi delillere ulaşmak lazım. Tıbbi delillere ulaşmak için büyük güçlükler var. Ne hastaneler bu konuda hızlı davranıyor. Ama çok ilginç şu anda Ümraniye ve Bayrampaşa dava dosyalarına yansımış bazı belgeler gördüm. Burda hekimlerin yanlış tedavi yaptığı için kalıcı rahatsızlıklar oluştuğunu yazan kendi imzalarıyla belgeler var. Bazı kişiler olabilir ama ismen şu diyemeyiz. Bu konudaki bütün belgelere ulaşmak lazım. Gereksiz tartışmalar yaratmamak lazım. Zaten herkes çok yoğun, belgeleri çıkartmak lazım.

İ.K.- Sizler hekim olarak bu konuda yaşanan hata, olumsuzlukları araştırmayı, bu konuda bir çalışma yapmayı düşünüyor musunuz?

Ö.Özkalınçı- Tabiki isteriz ama bu ayrıntılı belgelere ulaşmak çok zor. Anında doğru belgelere ulaşmak lazım. Doğru belgelere ulaşıncaya kadar sorun çözülür.

İ.K.- Bütün tedavi ve çalışmalarınızın toplamını kapsayan bir rapor, açıklama vb. olacak mı, kamuoyunu bilgilendirmek için?

Ö.Özkalınçı- Tabiki. Zaten Vakıf tedavilerle ilgili rapor tutuyor. Bu değerlendirme olgunluğuna geldiğinde insanların tedavi sorunlarıyla ilgili değerlendirme yapacağız. Henüz çok erken. Biz bilimsel çalışma yapacak durumda değiliz. Şu anda ancak iş yapıyoruz.

İ.K.- Tahliye olanların tamamına yakını vakıf aracılığıyla tedavi oldu. Giderler buradan karşılandı. Bu konuda Adalet Bakanlığı ya da devlet,

tedaviler konusunda herhangi bir şey yapmadı. TİHV üstlenmek zorunda kaldı. Bu konuda duyarlılığın yaratılması için bir çağrınız oldu mu? Gazetemiz aracılığıyla çağrı yapabilirsiniz.

Ö.Özkalınçı- TİHV YK Başkanlığı adına **Yavuz Önen** bir açıklama yaptı. Tedavilerin asıl sorumlusunun Adalet Bakanlığı olduğunu söyledi. Şimdi bu süreçte tutuklu yakınları ve avukatlarının girişimleri yapması bir yanda, bir yandanda insanlar 20-25 kg olarak dışarıya bırakılıyor. Bir çoğuda beklemedikleri halde bırakılıyor. Ailler ve avukatları olmadıkları bir noktada sabah muayene öğlen sonrası hasatane kapılarına bırakılıyor, öyküleri duyduk. Bir şeyler yapılması lazım. Esasta tedavi masraflarını Adalet Bakanlığı'nın yapması lazım ama acilen bir şeyler yapmak lazım. ÖO sonucunda serbest bırakılan tutukluların tamamına yakını salıverilirse ÖO'nu bırakacakları biliniyordu. Bu konularda başka tartışmaya asla girmek istemeyiz. Sonuçta TİHV masrafları üstlendi. 96 ÖO'nda sakat kalanlar 399. maddeden yararlandırılmadı. Şimdi başvurmayanlar bile çıkıyor. Bu politik bir durumdur. Sonu ne olacak şimdilik belli değil. Masrafların karşılanmasında en uygun yerlere göndermeye çalışıyoruz. Mama masrafları bile milyarları aştı. Çok pahalı ve tedavide önemli bir şey. Fizik tedavide pazarlık olamıyor.

İK- 96 Ölüm Oru-

cu ile kıyasladığımızda 4 mevsimi gerride bırakın uzun bir süreç. Siz bu iki süreçte yaşadınız, deneyimleriniz var. Ne gibi özgün olaylarla karşılaştınız?

Ö.Özkalınçı: 96 ÖO sürecinde insanlar 60'lı günlerde yaşamını yitirdi. Belli deneyimler de kazanıldı. O süreçte mesala şeker, tuz miktarı önceden belirlenmişti. Bu süreçte sınır yoktu. Bir deneyimde belli aralıklarla açlık grevi yapıp ara verilenlerde daha sonra başladığında daha uzun süre ayakta kaldı, farklı olarak zeytinyağı, limonla ciltlerde meydana gelen dökülmelere sürüldüğünde az da olsa oradan da vücuda vitamin gitti. ÖO'nda 45. günlere kadar B1 vitamini alınmasında büyük faydası oldu. Fazla alanlar diğerlerine oranla daha vucudu direndi.

Mesela üç kişiliklerde temiz elbise, öncelikle ÖO'da olan tutukluya verildi. Duş yaptırıldı. Havalandırmaya güneş vurduğunda, güneşe çıkarıldı. İnsanlar şimdi kendileride ifade ediyorlar, yaşamak için ÖO'ya başladılar.

TİHV; İşkence kurbanlarının iyileştirilmesi için insan hakları savunucularının bir araya gelerek kurduğu bir vakıf. Rehabilitasyon Merkezi için kurulan TİHV'in yasal girişimleri 2 Ekim 1989'da tamamlanarak 32 kurucu üyesiyle çalışmalarına başladı. Kurucuları arasında Yavuz Önen, Akın Birdal, M. İlhan Erdost, Halit Çelenk gibi isimlerin bulunduğu vakıf, işkence mağdurlarının iyileştirilmesi için tedavi merkezi kurmanın yanısıra insan, hak ve özgürlükleri konusunda bilimsel inceleme, araştırma ve eğitim yapacak yayınlar da çıkarıyor. Bu vakıfta sadece işkence mağdurları değil, işkencecilerde tedavi olabiliyor. Merkezi Ankara olan vakfın İstanbul, İzmir ve Adana'da şubeleri var.

Vakıf işkence üzerine yaptığı çalışmayla "İz bırakmadan" yapılan işkenceleri de ortaya çıkarıyor.

Sorumluluk bilinci amaca bağlı kalmakla gerçekleşir, yenilgilerden, hata ve zaafardan çıkarılan/çıkarılacak olan derslerle, siyasallaşmakla, ideolojide derinleşmeyle, teoride yetkinleşmeyle gelişir ve derinleşir. Önce ve esas olarak; yukarıda belirttiğimiz şekilde yaşam tarzıyla, ilişki tarzıyla, kültürel-ahlaki olarak, düşünce ve davranış tarzıyla, ideolojik olarak sistemin kontrolünden çıkmakla olur bu. Bütün bu olgularda eskiyle nitelikli bir kopuş gerçekleştirmeliyiz. Yoksa ayaklarımızdan biri ileri gittiği halde, diğerinin ağırlığını da taşımak zorunda kalır.

Peki biz, sorumluluk denen olgunun neresindeyiz ve ne kadar bilincindeyiz? Yaşamın her alanında; sosyal yaşamda bu olgu ve bilincin neresindeyiz? Nasıl ele alıyoruz? Parti bile yaşamsal olan görevleri ve mücadelenin ihtiyaçlarını karşılama ve yerine getirme görevi ve sorumluluğu veriyor. Zira bu aynı zamanda, partiyle bütünleşmenin en can alıcı yanındır. Bunları yerine getirme ya da getirmeme durumu, onunla bu

noktadaki ilişkimizi belirler.

Aynı zamanda yine ihtiyaçları karşılamak için aldığı kararları uygula, uygulat ve denetle diyor. Sorunların çözüm gücü ol ve engelleri yok et; beynini ve yüreğini vererek kendinde ve bütünde devrimler yarat, komiteleri işlet diyor. Sorumluluk bunları yerine getirmektir. Yaşamını buna uygun şekillendirmek; düşüncede bunu içselleştirmek, düşünce dünyana böyle bir iktidar kurmaktır. Mücadeledeyiz. Yükler (görevler) almışız. Yerine getirmek zorundayız. Bu partiye, devrime, halka kazandırır, yoldaşlara kazandırır, bize kazandırır. Çünkü yerine getireceğimiz her sorumluluk partinin, bir alanın faaliyetinde de ihtiyaçlarına yanıt olacak partiye güç verecektir. Bunu yerine getirmemek sorumsuzluk; partili kişilikle alakasız bir tutumdur. Sorumluluk, onu yerine getirmek/yapmaktır. O doğrultuda doğru, bilimsel olarak çaba harcamaktır.

Kararların uygulanmadığını gördüğümüzde; neden-nasıl uygulanmadığını çözmek de sorumluluktur. Kararların uygulanmasının

önündeki engelleri kaldırmak sorumluluktur. Somut olarak diyelim bir kampta; sabah 05.30 kalk saati; gece 22.00'de yat saatidir. Uyulmuyor. Neden-nasıl? Yada niye uyulması gerekiyordu. Bunu uygulamayan kim? Bunları çözmek sorumluluktur? Ya da ortak bir yaşam alanında güvenlik için nöbet tutuluyor Ama birileri nöbet günlerinde yada saatlerinde, başka şeylerle ilgeleniyor; neden-Nasıl? Ya da halk ve yoldaşlarla ilişkilerde sekte, kırıcı, itici yaklaşımlar var? Neden-nasıl? Kim? Ya da şu kitap-roman, yayın okunacak, incelenecek deniyor; okunmuyor. Partinin belirlenmiş çalışmalarına ilgisiz, ihtiyaçlarını karşılamayan yoğunlaşmalar, kendini devrimin teorisine hazırlamama sözkonusu. Neden, nasıl? Kim? Yada ilişkilerde, illegalitede, randevuda, verilen sözlerde gevşeklik, bozukluk, laçkalık var. Dilde, konuşmalarda, davranışlarda yozlaşmalar, gerilikler var. Neden-nasıl? Kim? Bütün bu gelişmeleri çözmek birer görev/sorumluluk olarak omuzlarımızda. Bunları yerine getirmek zorundayız. Ve yerine getirirken

komiteleri işletmek, her türlü sorunda çözüm gücü olarak komitelere işlev kazandırmak... Zira parti yaşayan bir organizma olarak; bir başına bireylerin toplamı değildir; hiç değildir. Parti komitelerin organik sentezidir. Ve bunun için komitelerin işlemesi, işletilmesi partinin canlı kılınmasıyla eş anlamlıdır.

Bütün bu sorumluluklar yerine getiriliyorsa, bunun için yoğun bir emek ve çaba sarf ediliyorsa, sorun yoktur. Bunun büyüülmesi gerekir. Yok eğer getirilmiyorsa, orada ciddi sorunlar vardır. Öyle ya, parti güçsüz bırakılıyordur; kararlar uygulanmıyor, ilkeler çiğneniyor, parti yaşamı; kültürü, ahlaki yozlaştırılıyor, orada ciddi sorunlar vardır? Bütün bu noktalarda bir ilerleme yoksa; gelişme kaydedilemiyorsa, tarz oturtulamıyorsa, orada sadece tek başına partiye fiziksel bir 'dahil olma' vardır.

Böyle bir durum, bir gerçeklik olarak büyük sorumsuzlukların kanıtıdır ve parti dışılığın ispatıdır.

Hala bütün bu sorumlulukları

yerine getirmede, partinin şu ya da bu alanında sorun yaşıyorsa, sorunların çözümünde koşutlanmıyorsa; neden-nasıl?

Ya da hala yönetilen yoldaşlarla henüz tam bir uyum-ahenk yakalanamıyorsa; neden-nasıl ve neden bu "ısrar"lı sonuç. Biz bir güç müyüz? Bir irade miyiz? Sorun burada. Siyasal bir irade, pratik/somutta bir irade bizsek eğer, sorunu çözmeli, alan/alanları çekip çevirmeli, parti yaşamını, çalışma, yaşama ve ilişki tarzını egemen kılmalı ve sağlamlaştırmalıyız. Ama bu yoksa; sorun var. Nedir sorun? Parti, iradesini bize teslim ediyor, onu kullanmıyoruz ya da kullanamıyoruz. Oysa parti, kendi iradesini üyesine, militanına, komiteye, komite sekreterine, alan sorumlusuna vb. verirken; beni ileri taşı diye veriyor. Yani bize gücünü veriyor; ama biz kullanmıyoruz/kullanamıyoruz. Sorulim ve cevap alalım; içinde miyiz-dışında mıyız? Hayır dışında değiliz/olmamalıyız. Öyleyse bu gücü görelim ve kullanalım.

Devam edecek

Elimize posta kanalıyla geçen ve 10 Temmuz 2001 günü Tokat Yaylacık Dağı Yassıtışı Mevkiinde şehit düşen Murat Deniz ile ilgili, TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komitesi'nin aşağıdaki bildirisini haber değeri olduğundan dolayı siz okurlarımıza sunuyoruz.

“Murat Deniz yoldaş gerilla savaşında ısrarın adıdır”

Murat Deniz Karadeniz Dağları'nda

Çeşitli milliyet ve inançtan halkımız, devrimciler, yoldaşlar; TC'nin askeri güçleri ile Tokat Yaylacık Dağı'nda çıkan çatışmada Murat Deniz yoldaş; “Yaşayarak ya da ölecek biz kazanacağız, devrim kazanacak!” şiarını bayraklaştırarak şehit düştü.

Partimiz TKP/ML önderliğinde savaşan Halk Ordumuz TİKKO'nun süreklileşen savaşı Karadeniz Bölgesini yine TC'nin gündeminde ilk sıralara oturtmuştur. Türkiye Kürdistanı'nda PKK'nin reformist çizgiye kayması ile faşist diktatörlük genelde Karadeniz Bölgesi özelde ise Tokat'ta yürütülmekte olan gerilla mücadelesini ilk elden bastırmayı hedeflemektedir. Bölgemiz OHAL kapsamında olmamasına karşın İçişleri Bakanı'nın koordinatörlüğünde yapılan toplantılara OHAL'den daha fazla general, polis müdürü vs. katılarak bölgedeki faaliyetimizi nasıl bastırabileceklerinin planları yapılmıştır. Yaptıkları planlardaki çözümler ise operasyonlar, katliam ve devlet terörüdür.

“Hangi yolla olursa olsun TİKKO'nun gelişiminin önüne geçilmelidir”

belirlemesini yapan TC'nin yetkilileri buna paralel son bir yıldır operasyonlara ve devlet terörüne ağırlık vermişlerdir. Köyler boşaltılmış, köylüler zorla kuculaştırılmaya çalışılmış, koruculuğu kabul etmeyenlere ise işkencelere, tehditlere varan her türlü iğrenç yöntemle kabul ettirmeye çalışılmıştır. Hedef Partimizin kitleleşme yönlü almış olduğu kararın önüne geçebilmektedir. Ama bu beyhude bir çabadır. Baskı ve sömürünün olduğu yerde başkaldırma cüretide vardır.

Halka karşı bunlar yapılırken bizzat gerillaya ulaşma amaçlı bir dizi teknik donanım ve Türkiye Kürdistanı'nın değişik illerinden daha tecrübeli binlerce celadlı ile bölge takviye edilmiştir.

Böylesi bir gerçeklik içinde 10 Temmuz 2001 günü bir gerilla birliğimiz Tokat-Yaylacık Dağı Yassıtışı Mevkii'nde pusuya düşmüştür. Durumu anlayan gerilla birimimiz hemen karşılık verip geri çekilirken Gerilla Birimimizin Komutanı Erol-Ömer kod adlı Murat Deniz yoldaş şehit düşmüştür. Yoldaşlar çatışma içinde yoldaşın kütüklüğünü üzerindeki değerli eşyaları alıp çatışarak geri çekilmişlerdir.

Faşist diktatörlüğün askeri güçleri geniş bir alanda hemen operasyona başlamıştır. Birimimiz alanı terkederek operasyonu boşa çıkarmıştır.

Kapitalist, emperyalist sistem girmiş olduğu bunalımın faturasını halkımıza çıkarmaya çalışıyor. Sömürü ve baskı altında halkımız inim inim inerken hergün yeni bir IMF ve DB dayatmaları uygulamaya sokulmaktadır. “Yeni Dünya Düzeni”, “Globalleşme”, “Küreselleşme”, “Tek Kutuplu Dünya”, “tarihin sonu” söylemlerinin dünya halklarını sömürmenin başka adları olduklarının dünya halkları kısa sürede acı bir şekilde anladı. Kapitalist-emperyalist sistem ve yerli işbirlikçileri halkı sömürürken çıkacak herhangi bir hoşnutsuzluğu çok acımasız bir şekilde militarist güçleriyle bastırma taktiğini uyguluyorlar. İşbirlikçi devletler, “devletin küçülmesi” adı altında emperyalizmin rahat sömürebilmesi için halkı askeri disiplinle yönetmeye çalışıyorlar.

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin halkımıza yönelik giriştikleri topyekün saldırı her alanda devam etmektedir. Zindanlarda şanlı Ölüm Orucu direnişi her geçen gün yeni şehitler vererek devam ediyor.

Emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin bu süreçte en çok önemsedikleri devrimci örgütülüklerdir. Devrimci güçler içinde de silahlı mücadele yürüten güçlerdir.

Tasfiyeciliğin, reformizmin, legalizmin kutsandığı bu süreçte gerilla savaşında ısrarcı olup halka gerçek kurtuluş yolunu göstermek, tarihsel öneme sahiptir. Murat Deniz yoldaş gerilla savaşında ısrarın adıdır!

TMLGB'nin Karadeniz'in Ömer'i; Dağların Erol'u Murat Deniz, 1972 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak Kırklareli ili Vize ilçesi Hasboğa Kö-

yü'nde dünyaya gelmiştir. Boşnak milliyetine mensuptur. Sünni inancına sahip bir aileden gelmektedir.

Murat Deniz yoldaş TKP/ML üyesi TİKKO komutanlarındandı.

Aile çevresinde devrimci-demokrat insanların olması sayesinde devrimci düşüncelerle çocuk yaşta tanışır. Abisinin etkisi ile 1985-86 yıllarında Partimizin düşüncelerini öğrenir. Partimizden DABK önderliğinde koparak ayrılan örgütte örgütlenir. 1992 yılında bu örgüt içinde Parti üyesi olur. Partimizin aynı yılda gerçekleştirdiği ilkesiz birlik sonucunda sürece Parti Üyesi olarak katılır. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okurken aynı zamanda TMLGB içinde görevlendirilir. Bu dönemde TMLGB-MK'sına atanır. İstanbul İl Komitesi Sekreterliği görevinde bulunur. M. Ali Çakıroğlu yoldaşın şehit düşmesi sonrası TMLGB-MK Sekreter Yardımcılığı görevine getirilir.

Yoldaş salt askeri bakış açısından muzdarip, sekte, dogmatik bir örgütlenme içinden gelmesine karşın, Türkiye Devrimci Hareketi'nde de var olan araştırmayan, inceleme yapmadan belirlemeler yapmanın aksine Murat yoldaş bilimsel sorgulayıcılığı sayesinde Marksist-Leninist-Maoist ilkelere yabancılaşmış bu örgütlenmenin şekillenmesini mahkum etmiş ve Komünist Partisi'nin bir üyesi olarak Marksist-Leninist-Maoist güzergahı benimsemiştir.

Murat yoldaştan öğrenmek demek araştırmak-incelemek, bilimsel yöntemi uygulamak demektir!

1994 yılında Partimize karşı yapılan darbe ve tasfiye girişimi karşısında ideolojik, siyasal, örgütsel mücadele de ön saflarda yer alan yoldaşlardandır. 2. OPK'da bu seferde sağdan Partimizi tasfiye etmeye çalışan kaçkınlar ve tasfiye-

YAŞAMIN DİLİ

Nergiz Selvi Güzel

Üretim dışılık ve tahribatları

Emperyalizm asalak, çürüten, kapitalizmdir. Karımı esas olarak sermaye ihracından, faizden, silah satımından vb. den elde etmeye çalışır. Bunlarda üretimi zenginleştiren, yaşamı ileri taşıyan olgular değil tam tersidir.

Böylesi bir çürümüşlüğü bizimki gibi bağımlı, yarı bağımlı ülkelerdeki yansımada öyle farklı olmayacaktır.

IMF ve DB gibi emperyalist kuruluşların ülkemizde uyguladıkları politikalar sonucu yaşananlar

artık geniş kesim tarafından daha net görülmektedir. Yerli uşakları vasıtasıyla yaşamımızın her anı ve her alanı hakkın-

da ahkam kesmekte, kararlar almaktadırlar.

Son uygulamalar sonucu üretim dışı, diğer adıyla işsiz kalmak çok daha geniş kesimin kaderi haline gelmiştir.

Üretimde bulunulmasa dahi insan yaşamının doğal sonucu tüketmek zorundadır. Bu hem maddi ihtiyaç hem de manevi ihtiyaç açısından geçerlidir. Üretmeden tüketmek kendine özgü kültür ve kişiliğinde oluşmasına neden oluyor.

Burada esas olarak üretimden uzak yaşamın emekçiler, yoksullar açısından ne tür tehlikeler oluşturduğu üzerinde durmak istiyorum. Sonuçta sistemin bizlerde yarattığı burjuva feodal kişiliklerin acısını yine biz emekçiler çekmekteyiz. Doğru hedefe yönelmeyip, hazır yiyeceği ya da köşe dönücü anlayışların etkisinde kalabiliyoruz.

Bugün özellikle işsizlikten dolayı emekçi ailelerde oldukça yoğun sorunlar yaşanmaktadır. Yoksulluk bir de cehaletle harmanlandığında çekilen acılar çok daha yoğun olmaktadır.

İşsiz kalmak elbette bizlerin tercihi değildir. Bize dayatılan bir

politikadır. Bu nedenle kişi işsiz kaldı diye suçlanamaz. Ama işsiz kalmanın bir dizi zorunluluklarda beraberinde getireceğini düşünerek emeğimizi ve enerjimizi daha iyi nasıl kullanabiliriz, yardım isteyebilmek için kimlere nasıl yardımcı olabiliriz, tükettiğim şeylere nasıl dikkat edebiliriz ya da mütevazı davranıp iş arama koşullarını nasıl zorlayabiliriz, işsiz kalmaktansa kötü koşullarda da olsa nasıl iş bulabiliriz diye kendi kendimizde çeki düzen vermeliyiz. Para kazanmadığımız halde eğer harcamalarımızda rahatsak ya da işin rahatına kaçıp zor koşullarda ve az maaşla çalışmayı göze almayıp başkalarının verdikleriyle,

cilere karşıda yoldaşın duruşu nettir. Murat Deniz yoldaş, hangi görünümde olursa olsun darbeciliğe, tasfiyeciliğe karşı net duruşun adıdır.

Murat DENİZ yoldaş burjuva, küçük burjuva akımlara, sapmalara karşı ideolojik, siyasal mücadelenin adıdır.

Murat yoldaş 2. OPK sonrası Karadeniz Bölge Komitesi'ne atanır. KBK içinde Tokat İl Komitesi Sekreterliği'ne getirilir. Bu görevi yürütürken kendisini TKP(ML) diye adlandıran örgütün kendi içinde yapmış olduğu ajan operasyonu sonucu, ajan olduğu söylenen unsurların Partimize yönelik vermiş oldukları ifadelerin içinde Murat yoldaşın da ismi geçtiği için sorgulamak amaçlı 1996 yılında kırsala çekilmiştir. Defalarca kendilerinden bu ifadeleri istememize karşın yeterli ifadeler Partimize verilmemiştir. Bu durum bu örgütün devrimci değerlere

karşı ne kadar ciddiyetsiz bir yaklaşım sergilediğini göstermesi bakımından önemlidir. Hem 'bir dizi deneyim-tecrübe çıkardık' demek, hem bunların devrimciler açısından önemli olduğunu söylemek, hem de ifadeleri vermede ciddiyetsiz yaklaşmak ancak o örgütün devrimciliği içselleştirmede ile açıklanabilir. Bu süreçte düşmanın yoldaşa yönelik çeşitli oyunları boşa çıkartılmıştır. 1999-Eylül ayında PMK-SB'nin yapmış olduğu toplantıda yoldaşın durumu ele alınmıştır. Eldeki tüm bilgiler ve üç yıllık gözlem sonucu yoldaşa yönelik iddiaların asılsız olduğu kararı alınmıştır. O süreden sonra yoldaş OPO'da görevlendirilmiştir. Şehit düşene kadar yoldaş bu görevi yürütüyordu.

Sınıf mücadelesi içine girmiş her insan bir dizi sorunla karşı karşıya geleceğini bilir. Bu sorunlarla karşılaşmaların

sorun karşısında göstermiş oldukları tavırlar o insanların sınıf mücadelesini ne kadar kavrayıp, içselleştirdiğinin göstergesidir. Murat yoldaş bir komünist için en kötü durum olan ajan iddiası ile karşılaşmasına karşın hiçbir zaman halka, Partiye, devrime olan inancında eksilme olmamıştır. Alıkonulmuş olduğu halde birçok çatışmada düşmana karşı gösterilmesi gereken tavır gerektiği gibi göstermiştir. Alıkonulma durumunun uzun sürmesine eleştiriler getirmiş ama hiçbir zaman Partiye katması gereken durumda geri durmamıştır. Alıkonulma durumu sonlandığında mücadelede en ön saflarda yeralamak isteyerek her yoldaşın örnek alması gereken bir duruş sergilemiştir.

Murat Deniz yoldaş, Partiye, halka, devrime bağlılığına sahiptir.

Eğer ki sömürü ve zulmü ortadan kaldırmak istiyorsak şehit vermek ve be-

del ödemek kaçınılmazdır. Bedel ödüyürüz, bedel ödetiyoruz. Her şehit yoldaştan devraldığımız kıvılcık bayrağı, mücadelemizi yükselterek daha yükseklere çekeceğiz.

Şehitlerimizin hesabını sorduk-soracağız. Murat yoldaşın hesabını soracağız.

Parti şehitleri ölümsüzdür!

Murat Yoldaş ölümsüzdür!

Komutan Erol yoldaş ölümsüzdür!

Yaşasın Marksizm-Leninizm

Maoizm!

Yaşasın Halk Savaşı!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

*TKP/ML Karadeniz Bölge Komitesi
Temmuz 200*

“Saldırıları karşısında örgütlenip mücadele edilmeli”

İstanbul: Olağanüstü toplantılar; koruculaştırma dayatmaları; köylere karakol kurmak için verilen uğraşlar; insan kaçırmalar, katletmeler, akılalmaz baskılar, zulümler, işkenceler... Devletin her dönem halklara uyguladığı baskılardan sadece birkaçı. Ve özellikle gerilla mücadelesinin yoğunlaştığı, gelişmeye çalıştığı yerlerde pervasızca sürdürülen; köy yakmalarına, toplu katliamlara uzanan saldırılara yabancı değiliz. Bu baskıların sıkça yaşandığı bir bölge de Karadeniz ve özellikle de Tokat. Son dönemlerde, bahar ve yaz aylarının da gelmesiyle beraber özel olarak yetiştirilen askerlerle yapılan geniş operasyonlar arttırılırken, bir yandan da özellikle MHP'li unsurlar kullanılarak yeni bir saldırı dalgası başlatılıyor.

Bizde bu konular üzerine ve özellikle gençlere yönelik baskılar üzerine Tokat yöre derneklerinden bir gençle söyleşi yaptık.

İşçi-köylü: Karadeniz Bölgesi'n-

den bir genç olarak bu bölgede ve özellikle Tokat'ta devletin saldırılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yöre derneklerinden bir genç: Bu baskıların hepsinin birer sistem sorunu olduğunu bilmek gerekiyor önce. Karadeniz'de, Tokat'ta ve Tokat'ın çeşitli köylerinde de bu sistemin sahipleri üzerlerine düşeni, görevlerini yapıyorlar. Onlardan başka bir şeyde beklenemez zaten. Orada çok yoğun baskılar yaşıyor. Mesela yaylaya çıkartmıyorlar. Bu da bölgenin insanların omuzlarında ek bir yük, bir külfet demektir. Sanki bu baskıları bir liste olarak önceden hazırlıyorlar. Ve sonra maşa bulup -Tokat için Alay Komutanı mesela- yapıyor. Onlardan da başka bir şey beklenemez zaten.

Artık köylerinde bile insanlara kimlik soruyorlar. Karakol yapıyorlar. Oysa bir karakola köyde neden ihtiyaç olabilir ki! Köye ne faydası olabilir. Onların istediği insanların haya-

tını abluka, kuşatma altına alarak, istedikleri gibi at oynatabilmek. Ancak biz insanlarla sohbet ettiğimizde önceden karakolu çeşitli nedenlerle isteyenler bile şimdi karakoldan bir fayda görmediklerini, aksine günlük yaşamda yüzlerce sorun yaşadıklarını söylüyorlar.

İ.K: Bu baskılara başka örneklerde verebilir misiniz?

Tokat'lı Genç: Bir çok olağandışı olay yaşıyor. Diyelim ki köylünün koyunu var. Koyun güneş doğmadan karnını doyurmalı, güneş olunca da gölgede yatmalıdır. Ancak köylerde karakollar genelde meraların ortasında ya da çevresinde oluyor. Ve hayvancılık yapan köylülerin bu alanı kullanması gerekiyor. Başka bir alternatif yok. Ancak köylülere “**burayı kullanamazsınız**” ya da “**Erken gelemezsiniz**” deniyor. Nasıl kullanmanın ki. Burası zaten onların köyü. Ve hayvancılık yapanlar içinde bu mera vazgeçilmez bir durumda. Köyün or-

tasında durarak insanlara psikolojik baskı yapıyorlar. Kimseyi insan yerine koymuyorlar. Alay komutanı insanları kahvede toplayıp küfür edebiliyor.

İ.K: Koruculuk dayatmalarından bahsettiniz. Biraz daha açar mısınız?

Tokat'lı Genç: Koruculuk dayatmaları da uzun bir zamandır yaşanıyor bölgede. Köylüler haklı olarak şu soruyu soruyorlar; “**Bu silahı alacağız da kime, neye karşı kullanacağız.**” Köyde yaşanan olaylar zaten belli. Şimdiye kadar kimse silah ihtiyacı duymamıştır. Koruculuk orada hiç gerekli bir şey değil. **Dağdaki insanlarda sonuçta bizden birileri değil mi?** Bunları biliyor halk. Zaten sorun sadece silah almakla bitmiyor ki. Bu ilk adımı. **Onu almak demek ondan sonra devletin tüm istediklerini harfi harfiyen yapmak demek.** Devlete hizmet eden bir hale getiriliyor. Çevreden, arkadaşlarından

ya da vermeye zorlayarak yaşamımızı sürdürüyorsak burada yanlış yapıyoruz demektir. Ekmeğimizi kazanma ya da yaşama emek verme düşüncesi yaşamımızın vazgeçilmez anlayışı olmalıdır. Aksi takdirde çevremizde sevgi ve saygı yaratamayız. Sözümlüğün oncada hükmü olmaz. Çevremizdekiler namus belasına bize yardımcı olur. Bu da kişiler arasındaki ilişkilerin dejenere olmasına yol açar.

ÜRETMEYEN İNSAN VERMEDE DE TUTUCUDUR

Bu yaşamın her alanı için geçerlidir. Çünkü yeniden üretemeyeceği için verdiği zaman açıktaki kalacağı endişesi kişiyi bencil ve fırsat kollayıcı yapar.

Özellikle gençlerimizle aileler arasında yoğun sorunlar yaşanmaktadır. Hem iş hem de eğitim olanağının iyice zorlaştırıldığı bu sistemde gençlerin önemli bir kısmı işsiz kalabilmektedir. Hem işsizlik, hem tüketime dikkat etmemek hem de evdeki sorunlara karşı duyarsızlık evlatta olsa aile ile çocukların arasının açılmasına neden olmaktadır. “Dünyaya getirdiyse-niz bakmak zorundasınız” anlayışı emekçi çocukların anlayışı olmalıdır.

İrademiz dışı üretimden uzak kalsakta bunun yarattığı-yaratacağı tahribatlarla bilinçli olarak mücadele etmek egemenlerin tuzağına düşmemek demek olur. Onlar kendi düzenlerinin varlığı için 2 şeye

ihtiyaç duyarlar; **birincisi**; köle gibi hiçbir hak talep etmeden onların karlarına kar katmak için gece gündüz çalışmamız, **ikincisi** ise eğer işsizsek bunun hesabını sormamız yerine başkalarının sırtından nasıl geçinebilirliğinin, nasıl kısa zamanda köşe dönebilirim felsefesini yaşam biçimi haline getirmemiz düşüncelerine kapılmamız. Bu anlayışında ona bir zararı yoktur. Hatta bu anlayış emekçileri birbirine düşürmesi için ortada meydana boş bulmanın sarhoşluğuyla sömürülerine daha da büyük hız verirler.

Yaşamdaki sorumluluklarımıza karşı hassasiyet tabiki salt gençler için geçerli değildir. 7'den 70'e hepimiz için geçerlidir. Yaşamın ye-

niden üretilmesine mutlaka katkıda bulunmanın yollarını arayacağız. Aksi durumda boşvermişlik duygusu kanserli bir hücre gibi bedenimizi sarar birde bakmışız ki sorumsuz, tembel, tüketici bir kişilik olarak ortada dolaşıyoruz.

Yoksulluktan çektiklerimize birde cehaletten çektiklerimizi eklemeyelim. Üretim dışı kalmanın ne tür tehlikeler oluşturacağını, kişiliğimizde ne tür tahribatlar yaratabileceğinin bilinciyle kollektif bir denetimle gelişmeye açık mütevazı bir kişilikle sorunlarımızı aşmaya çalışmalıyız.

Emekçilerin birbirleriyle değil sınıf düşmanlarıyla uğraşmaları insanlığın kurtuluşu yolunda atılması zorunlu adımlardır.

ayrışyorsun. Bunları bilen insanlar şu ana kadar hep karşı koydular. Ama koruculuk hiç olmadı da diyemeyiz. Farklı düşünerek kabul eden insanlar da var. Örneğin sadece bir paket sigara, bir cep telefonuna bazı insanlar satın alınabiliyor.

İ.K: Genelde gençlerin tercih edilmesini neye bağlıyorsunuz?

Tokat'lı Genç: Gençleri genç olmanın özelliklerinden yani daha dinamik, atak oldukları için kullanmak istiyorlar. Eğer gençleri kazanırlarsa daha çok şeye yaptırabileceğini düşünüyorlar. Ama yeri geldiğinde 60 yaşındaki insana da aynı baskılar, dayatmalar uygulanıyor.

İ.K: Devletin bölgede gençliğe yönelik saldırıları neler?

Tokat'lı Genç: Gençliğe yönelik

baskılar daha fazla tabii. “Ne gelse, gençlerden gelir” mantığıyla bakıyorlar. Gençler zaten her yerde sistemin saldırılarından üzerine düşeni alıyorlar. Çalışmaları gerektiği için köylerine ancak senede bir kez gidebilen insanlar bile bu zaman içinde baskı görüyor.

İ.K: Devletin bölgedeki örgütlenmesinde özellikle MHP'yi kullanmasının amacı nedir sizce?

Tokat'lı Genç: Bunun amacı bençe kaleyi içten fethetmek, birde insanları ajanlaştırmanın bir aracı olarakta kullanıyorlar. Mesela bu tür insanlara cep telefonu, erzak alıyorlar. Bu kişilerde de insanlık adına kırıntı daha olmadığı için devletin istediği herşeyi yapıyorlar. Ve her istedikleri bilgiyi veriyorlar. Kimin yanında ne konuşa-

cağını bilmiyorsun. En küçük bir sohbet bile bazen sorun olabiliyor. MHP'li dediğimiz bu insanlar zaten başına buyruk yaşıyorlar; işleri, güçleri yok. O yüzden de paraya ihtiyaçları var. Biraz da gaza getirdin mi istediğin herşeyi yaptırabiliyorsun. Bazıları bir sigara paketine herşeyini veriyor. Köylerde çeşitli toplantılarda yapılıyor. Bunlar zaten Ülkü Ocakları ile irtibat halinde. MHP'yi kullanmak devletin bir politikası, bir oyunu zaten.

İ.K: Tüm bu saldırılar karşısında bir genç olarak neler yapılabilir sizce?

Tokat'lı Genç: Öncelikle sistemin teşhirini her yerde yapmak lazım. Yaşanan soruların esas kaynağı da bu. Nasıl ki matematikte bir sorunu formüllerle çözüyorsak bu sorunu da ör-

gütlenip formüller üreterek çözebiliriz. Yoksa zafere ulaşamayız. Bir Amerikan yerlisinin şöylebir sözü var: “Beyazlar için en iyi kızılgerili ölü olandır.” Sistem içinde en iyi insan duyarsız, ilgisiz, bencil olandır. Bizde tüm bunlara tek başımıza hayır diyemeyeceğimiz için örgütlülük bizim için çok önemli. Çünkü zulme karşı durmadığın oranda onunla içiçe yaşarsın. Biz yerimizde dursak bile saldırılara hergün bir yenisi ekleniyor. Mesela şimdi de köy-kent projelerini ortaya attılar. Sözde daha iyi hizmet için. Oysa asıl amaç insanları birarada ve gözünün önünde tutmak.

Sonuçta birey olarak ne kadar iyi, ne kadar dürüst, dirayetli olursak olalım, hiç kimse kendi başına birşey yapamaz.

NEHİR Zeki Aydın

Kurtuluş devrim de, kurtuluş sosyalizm de...!

Çürüyen bir sistem, kendini daha ileri bir düzeyde, yenileyemez. Sistemin kitleler üzerindeki sömürüsünün artması ve sermayenin üretimden giderek uzaklaşması, o sistemin kendini yenilemesi ve kendiliğinden bir başka şeye dönüşmesi olası değildir. Tarihi miadını doldurmuş bir toplumsal sistem yeni yaratamaz, varolanı tüketir.

Teknolojinin bugün geldiği yüksek seviye, toplumsal gelişmişliğin aynası olmaya yetmiyor. Tersine, teknolojiyi ve bilimi burjuvazi elinde tuttuğu sürece, insanlığın toplumsal gelişmesi, teknolojik ve bilimsel gelişmenin gerisinde kalacaktır. Toplumsal zenginlik, bir avuç burjuvazinin elinde, o zenginliği yaratanlara karşı kullanıldığı sürece, toplumsal ilerlemelerden söz edilemez.

Burjuva liberalleri ve bazı küçük-burjuva oportünistleri, komünist ve devrimcilerin, emperyalist, kapitalist sistemin “çürüdüğünü” ve “sistemin kriz içinde” olduğunu yinelemelerini eleştiriyorlar. “Çürüyor” diyorsunuz, ama sistem hala yaşıyor” diye karşılık veriyorlar. Emperyalist-kapitalist sistemin çürüdüğünü ve asalaklığının her geçen gün daha da arttığını, insanlığı ve doğayı tüketmeyle karşı karşıya kaldığını kendileri de bilmelerine karşılık bir noktayı görmezden geliyorlar. O da sistemin kendiliğinden yıkılamayacağı gerçeğidir...

Sistemin içinde barındırdığı karşıt çelişmeyi oluşturan öğeler, kendi karşıt çelişmeyi oluşturan öğelere karşı mücadele etmedikçe, sisteme kendiliğinden nitelik bir değişime uğrayamaz.

Kapitalist sistemden önce, feodal sistemde çürümüş ve asalaklaşmıştı. Kendisi gibi insanlığı da okutmaya ve tüketmeye başlamıştı. Ancak, feodal

sistem, burjuvazinin ona karşı 200 yıl süren savaşımı sonucunda yıkılabildi.

Kapitalizm-emperyalizm aşamasına gelmesiyle birlikte çürümeye başlamıştır. Bu çürüme, her geçen gün artarak ilerlemektedir. Dünya da 800 milyon insanın açlık sınırı altında yaşaması ve ölümlerle karşı karşıya olması 2 milyar insanın günlük geliri 2 doları aşmamış ve 200 civarında insanın geliri ise 3 milyar insanın gelirin den düşmesi, çürümenin matematiksel yalın bir göstergesi olarak karşımızda duruyor. Bunun yanında bir milyarı aşkın insanın işsiz olması, insanların üretimden kopararak çürümeye terk edilmesi anlamına gelir.

Doğanın ekolojik dengesinin bozulması soncu iklimlerin değişmesi ve ı-sınmanın giderek artması, doğayla birlikte insanlığın tahrip edilerek tüketilmesi anlamına taşır.

Emperyalist sermayenin sadece %20'si civarında bir sermayenin üretime dönük olup, geri kalanını ise bütünüyle üretimden kopuk olması ve bu oranın artan ölçüde üretim aleyhine gelişmesi, çürümenin hangi aşamada olduğunu gösterir.

Ülkemiz de ise çürüme had safhadadır. 80 yıldır ülkeyi yöneten Türk egemen sınıfları, “muassır medeniyet”, “müreffeh ve böyüyük Türkiye” edebiyatları ile kitleleri uyutmaya çalıştılar. Onların, bu sistem içinde ulaşamayacakları hedefleri kitlelere vaatmeleri, içinde buldukları bunalımın değişik bir şekilde dışa vurumundan başka birşey değildir.

Türk egemen sınıfları, çırpındıkça batıyor ve battıkça daha büyük bir krizin sarmalı içine gidiyor. Bundan sonra, daha önce bazı kısa dönemler içinde gördükleri kısmi ekonomik ve siyasi is-

tikrarı da göremeyecekler. Çünkü emperyalist-kapitalist sistem kriz içinde yaşamaya kiriz içinde yönetilmeye kendini alıştırmaya çalışıyor.

Türk egemen sınıflarının sistemine damgasını vuran olgu, ekonomik-siyasi istikrar değil, esas olarak bunalımdır. Bunalımın esas nedeni, sistemin kendisidir. Emperyalist-kapitalist sistemin bir uzantısı olan Türk egemen sınıflarının ekonomik ve siyasal sisteminin düzlüğe çıkması, kendi kendini yenileyerek ileri bir düzeye ulaşması olasılığı yok. Ekonomik ve siyasal kriz bazen sertleşerek bazen ise yumuşayarak sür-git devam edecektir.

Egemen sınıfların dolar kalemşörlerinin “ara hükümet”, “Tekokrat hükümet” vb. şeyler önermeleri ise, krizin derinliğini, ekonomik ve siyasal olarak ülkeyi yönetemediklerini ortaya koyuyor. Onların önerilerinin içinde halka verilen yer, halk üzerindeki baskı ve sömürü ağının daha da arttırılması ve sermaye kesiminin ve esasta ise emperyalist sermaye kesiminin istemlerinin harfiyen yerine getirilmesi gerçeği yatmaktadır.

Emperyalist sermaye ile ayakta duran bu kesimlerin, yer yer “demokrasi”den, “AB’ye girmekten” vb. söz etmeleri ise, gerçeğin dışa vurumu değil, kitleleri oyalamanın ve manüple etmenin bir başka adresi olmaktadır. Çünkü bunlar, sahibinin sesidirler. Efendilerinin çıkarları doğrultusunda konuşmaktan başka çıkar yolları yoktur.

80 yıldır ülkeyi yönetenler, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekmekten ve halkı açlığa mahkum etmekten başka birşey yapamadılar ve bundan sonrada yapamayacaklar. Sorun, birkaç bakanın ya da hükümetlerin değiştirilmesi değil. Sorunun özü sistemde yatmaktadır. Sistem değişmedikçe, halk ezilmeye; işsiz, aç ve evsiz kalmaya, ekonomik ve siyasal haklarından mahrum kalmaya devam edecektir.

En küçük demokratik hak elde etme dahi büyük mücadeleleri gerektirir. Bu ezen ve ezilen sınıflar arasındaki ilişki-

nin bir gerçekliğidir. Örneğin 1970-80’ler arasındaki bazı kısmi demokratik haklar, işçi sınıfı ve emekçilerin egemen sınıflara fazla zarar vermeyen barışçı mücadele yöntemlerini terk edip, daha militan mücadele biçimlerine yönelmedikleri sürece, karşılarına çıkan tank ve panzerleri ezip geçmedikçe, ne ileri düzeyde ekonomik ve demokratik haklar elde edilebilir ne de faşist düzen yerinden oynar. Tersine, emperyalist sermaye ve onun işbirlikçilerinin panzerleri altında bir böcek gibi ezilmeye mahkum kalınır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, Türk egemen sınıfların fasit dairesini bir yerinden delmek ve o dairenin dışına çıkmak zorundadır. Egemenlerin fasit dairesi delinmedikçe, ne bu düzen değişir ne bu devlet yıkılır ve ne de halkın kaderi değişir.

Emperyalistler ve bir avuç burjuvazi kendi kaderlerini ellerinde tuttukları gibi, ezilen halkların da kaderini ellerinde tutuyorlar. Buna son vererek özgür bir gelecek yaratmak, işçi sınıfı ve emekçilerin elindedir. Daha doğrusu, halkın geleceği, bugünkü sistemin yıkılması ve Demokratik Halk İktidarının kurulması ve sosyalizmin yaratılmasıyla olabilecektir.

Bu bağlamda, kitlelerin eğitilmesi devrim ve sosyalizm propagandasının yapılması ve bunun inatla sürdürülmesi, olmazsa olmaz ilkelere biridir. Burjuvazinin kitlelere sosyalizmi unutturmaya çalışmasına karşılık, işçi ve emekçilerin kurtuluşu devrim ve sosyalizmle olacağı propagandasının ısrarla ve örgütlenerek sürdürülmesi ve “küreselleşme” karşıtlarının mücadele biçimlerinin kitlelere benimsetilmesi ve bunun yaygınlaştırılması devrimin temel görevlerinden biri olarak karşımızda durmaktadır.

Varsın burjuvazi “terör” diye adlandırsın. Kitleler üzerinde terör estirenlerin, terörden şikayet etmeye hiç hakları yoktur. İşçi sınıfı önderliğindeki kitlelerin terörü, ilerletici ve yaratıcıdır. Gelişmenin anasıdır.

Friedrich Engels

Protestan, fabrika sahibi bir ailenin çocuğu olarak 28 Kasım 1820'de dünyaya geldi. Lise öğrenimini bitirdikten sonra babasının fabrikasının başına geçmesini istemesiyle okuldan ayrılmak zorunda kaldı. Çalışmak üzere gittiği Bremen'de bir yandan fabrikada çalıştı, bir yandan da dil öğrendi. Devrimci ve liberal yazarların eserlerini okumaya başlayan Engels Genç Almanya Hareketi'ne bağlı yazarların yapıtlarını okumaya başladı. Bir süre sonra disiplinsiz ve tutarsız olarak değerlendirdiği bu hareketten uzaklaşarak görüşlerini daha kapsamlı ve sistematik bulduğu Genç Hegelciler'le hareket etmeye başladı. Bu hareket içerisinde Hıristiyanlığın temellerine de yönelmesiyle ateist eğilimleri gelişti ve militan bir tanrı tanımaz oldu.

Silahlı ayaklanma ve savaş taktikleri üzerine makale yazan Engels'e dostları "General" demeye başladı. Kısa süreliğine gittiği askerden terhis olduktan sonra komünizmi benimsemesine vesile olan Moses Hess ile tanıştı.

Engels şiddetli bir anlaşmazlığa düştüğü zengin babasına boyun eğmeyecek kadar onurluydu. Marx ve Engels geçimlerini yazarlıkla sağlamaya çalışırlar. Engels ve Marx ortak edebi çalışmalarını sırasında Engels savaşın askeri yanıyla, Marx ise diplomatik ve ekonomik yanıyla ilgili makaleler yazmışlardır.

Engels, Paris'te bulunduğu

yıllarda gizli bir sosyalist dernek olan Doğulular Birliği üyelerinin de bulunduğu göçmen Alman işçilerini ve Fransız sosyalistlerini kendisinin ve Marx'ın görüşleri doğrultusunda örgütledi.

Doğulular Birliği 1847'deki ilk kongresinde Komünistler Birliği adını aldı. Aynı yılın sonlarında II. Kongresini yapan birlik, Marx ve Engels'i komünist ilke ve siyasetleri tanımlayan bir program hazırlamakla görevlendirdi.

1848'de Almanya devrimi sürecine doğrudan katılarak onu komünist bir zafere dönüştürebilenin özlemine taşıyan Engels yazılarını sürdürürken öbür yandan Elberfeld, Pflaz ve Baden'deki yerel ayaklanmalara katıldı. Devrimin başarısızlığa uğramasından sonra Marx ile birlikte Londra'da Komünistler Birliği'ni yeniden örgütledi.

1848 yılında Komünist Manifesto'yu hazırladılar. 1. Enternasyonal'in kuruluş çalışmalarına da katılan Engels, 5 Ağustos 1895'te Londra'da yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle yaşamını yitirdi.

İşçi sınıfının politik eylemi üzerine

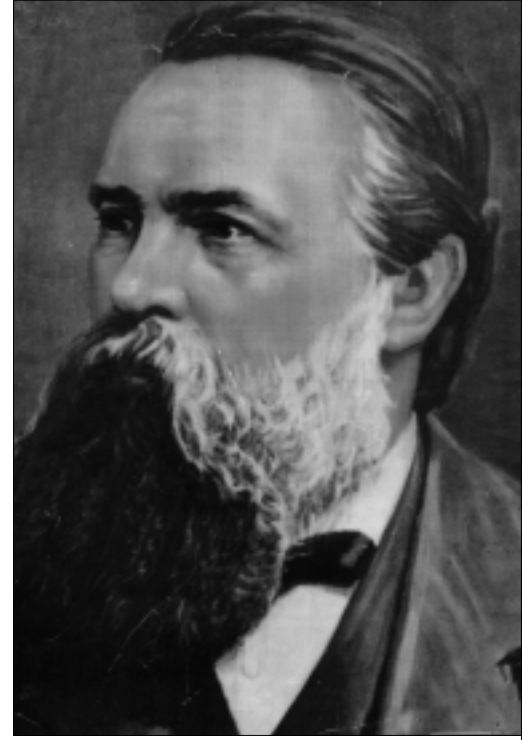
(Friedrich Engels)

"Politik eylemden tümüyle uzak durmak mümkün değildir. Uzak durmaktan yana olan basının kendisi her gün politika yapıyor. Burada mesele sadece politi-

kanın nasıl yapıldığı ve hangi politikayla meşgul olduğudur. Yoksa bizim için politikadan uzak durmak mümkün

değildir. İşçi sınıfı partisi artık birçok ülkede politik bir parti olarak görev yapmaktadır ve politikadan uzak durmayı önererek onu yıkmak bizim işimiz olamaz. Canlı deneyimler, yani şimdiki hükümetlerin uyguladığı politik baskı, işçileri, ister beğensinler ister beğenmesinler, ister politik ister sosyal amaçlarla olsun politikayla uğraşmaya zorlamaktadır. Onlara politikadan uzak durmayı söylemek, onları burjuva politikasının kucacağına atmak demektir. Proletaryanın politik eylemini gündeme alan Paris Komünü'nün ertesinde, politikadan uzak durmak kesinlikle söz konusu olamaz.

Biz sınıfların kalkmasını istiyoruz. Bunu elde etmenin yolu nedir? Tek yol, proletaryanın politik egemenliğidir. Buna rağmen, artık herkes tarafından biliniyor ki, bize politikaya burnumuzu sokmamamız söyleniyor. Politikadan uzak durmayı savunanlar devrimci olduklarını, hatta dört dörtlük devrimci olduklarını söylüyorlar Ne var ki, devrim en yüksek bir politik harekettir ve devrim isteyenler onu elde etmenin yolunu da istemelidirler. Bu yol, devrim için ortamı hazırlayan ve işçilere devrimci eğitim veren politik eylemdir. Bu eğitim olmaksızın işçiler savaşın ertesi sabahı Favresların ve Pyatların aletleri haline gelmeye mahkumdurlar. Öte yandan, bizim politikamız işçi sınıfı politikası olmak

zorundadır. İşçi partisi asla herhangi bir burjuva partisinin kuyruğuna takılmamalıdır. Bu parti bağımsız olmalı, kendi amacına ve kendi politikasına sahip olmalıdır.

Politik özgürlükler, toplanma ve dernek kurma özgürlüğü ve basın özgürlüğü - Bunlar bizim silahlarımızdır. Bir takım kimse-ler bunları bizim elimizden almaya çalışırken biz eli-kolu bağlı oturup politikadan uzak mı duracağız? Deniyor ki, tarafımızdan yapılacak bir politik hareket şimdiki durum kabul ettiğimiz anlamına gelir. Tersine, bu varolan durum bize, ona karşı çıkma olanağını verdiği sürece, bizim bu olanakları kullanmamız egemen düzeni kabul ettiğimiz anlamına gelmez."

21 Eylül 1871'de Londra Konferansı'nda yapılan konuşmasından.

Nurgül Bölükbaş

15 Ekim 1970 Fatsa doğumlu olan Nurgül Bölükbaş bölgenin zenginlerinden olan tutucu bir aileye mensuptu. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde Hemşirelik Yüksek Okulu'nda okurken devrimci düşüncelerle tanışan Nurgül Bölükbaş, okulu bitirince Sivas Devlet Hastanesi'nde göreve başladı. Tüm sağlık sen üyesi olan yoldaş 1993 yılının Nisan ayında ailesinin tüm tepkilerine sırtını çevirip halk ordusuna katıldı. İlk bakışta oldukça sakın görünen yoldaş bu sakinliğinin altında derin bir halk sevgisi ve inanç taşıyordu. Gerilla olacağı günlerin yaklaştı-

ğı bir dönem de hastalığından kaynaklı yürüyemeyen Nurgül Bölükbaş, yoldaşları-

Nurgül Bölükbaş

nın onunla konuşup sağlık durumundan kaynaklı gerillaya gitmesinin bir süreliğine de olsa erteleme çabalarına biran önce iyileşerek ve gerilla yaşamına katılarak yanıt olmuştur. Konuşmayı sonuna kadar dinleyen Nurgül Bölükbaş, en sonunda bu tavırları eleştirip kesinlikle bu hastalığın kendisini engellemeyeceğini anlatarak asıl tehlikeli hastalıkların beyinde ve bilinçte taşındığına dikkat çekti. Bu konuşmanın ardından hızla iyileşen Nurgül Bölükbaş'ı bakın bir yoldaş nasıl anlatıyor;

"Odadaki konuşmanın ardından bir süre sessizlik oldu. Gözlerini bizden hiç ayırmamıştı. İlk sözü "bitti mi?"

oldu. Ve pek sık başvurmadığı sekte bir tarzda önce bizi suçladı, sonrada eleştirdi. Hastalığının kırsal alanda kendisine engel olmayacağını ve hiçbirşeyin kendisini durduramayacağını anlattı. Kısa bir süre sonra hızla iyileşme gösterdi ve bugün ise inancını kararlılığını pratiğiyle sergiledi."

Muzaffer Kahraman

Ordu'nun Gürgentepe ilçesi doğumlu olan Muzaffer Kahraman, idealleri uğruna savaşan gerilla hasreti ile yanıp tutuşan, bu alanın adı geçtiğinde gözleri civıl civıl parıldayan, yerinde duramayan bir insandı. Yaratıcılığı, çalışmayı sevmesi, insanlarla

Erken ayrıldın aramızdan
Erken ayrıldın dediğim için
kızma bana. Biliyorum
yürüttüğümüz halk savaşıdır
Bu uğurda, birinci günlerde
ölmek de var
Zaferi göreceğimiz günde
Hatta zaferden sonra da
ölmek var diyeceksin.
Ama yine de erken ayrıldın
Belki bir gün Haliller, Mehmetler
gibi
Belki bir gün senin gibi dağ
başlarında
Belki bir gün İsmailler, Mehmet
Aliler gibi şehirde
Belki bir gün Akner gibi basın
cephesinde
Belki bir gün Kenan'lar gibi
ülkemizden çok uzakta
devrim için öleceğiz.
Ama şunu bil ki devrime sevdalı
çocuk
Nerede ve nasıl ölürsen ölüm
Daha çok defterler dürtülecek
Daha çok hesaplar sorulacak.
Doğuncaya dek kızıl şafaklar.

Dağların Alıcı Kuşuna Hakan'a...

Bu denli mütevazı, bu kadar al-
çak gönüllü, sevgi dolu olurdu bir
insan. Bir yandan da bu denli sa-
bırsız, istekli, yerinde duramayan.
İlk önce gözlerin etkilemişti beni
gazetelerde ilk resmini görünce. O
sade, mütevazı, kara gözlerinin;
gülüşün ve gülüşünün yüzüne yan-
sıyan, gözlerine yansıyan hali. Ha-
fiften ama yürekte, tüm yüzüne
yayılan fedakar mütevazı gülüşün.
Dağ başlarında uçuşun, kayalıklar-
da bir havalanan bir alçalan, gök-
yüzünde bir dağ kartalı gibi alıcı
kuş gibiydin. Hiç tanımamıştım
kolay ve sıcak ilişkiler kura-
bilmesi, halkla bağlantıları-
nın güçlü olması, araştırma-

Muzaffer Kahraman

seni, şimdi şe-
hit düştiğini
anlatan yazı-
lardan okuyo-
rum. Resmine
bakıyorum
ama bazen hisseder ya insan sanki
ilk kez gördüğün birini yıllardır
tanıyormuşsun gibi olursun. Neydi
sende, bakışında, gülüşünde beni
etkileyen, yakınlara sana?
Yurtdışından, sana sunulan bütün
nimetleri reddederek gerilla olman
mı? Yoksa mütevazı duruşun mu?
Yoksa yoldaşlarının anlatımların-
dan çıkardığın, çıkardığım yalın
ve sade sevdalı duruşun mu? Hep-
si sanırım. Hepsi daha kimsenin
yazmadığı binlerce insan özelliğinin.
Bazı insanların yüzlerinden olumlu
ne düşündüğü, yüreği yüzüne yan-
sır, gülünce gözü güler, yüreği gül-
er, sende öyleydin. Biraz da Emre
Bilgin'i hatırlıyordun bana. Onu
da tanımadım. Hani diyor ya "gül-
üşümü yok etmek için yüzümü
paçalamaları gerekecek diye. İşte
sende gördüğüm de buydu benim.
Bir yoldaşın anlatırken seni diyor
ya hani onların evinde beklerken
sen gerilla olacağın günü, bekler-
ken ki sabırsızlığı o yurtdışına
dönme sabırsızlığı sanıyor. Oysaki
seninki bir an önce buluşabilme-
nin sabırsızlığı mekanın olan dağ-
larla. Sabırsızlığın ölesiye aşık
olan ve düşüncüne gün sayan bir
sevdalının sabırsızlığı imiş. Bir
çok insanın yana döne yurtdışına
çıkmanın yollarını aradığı bin bir,
takla attığı halde sen Alman va-
tandaşı olmana rağmen bunun
tüm nimetlerini iterek, olanakları-
nı tersleyerek, olanaksızlıklar için-
de savaşmayı tercih ediyordun.
Küçümsenecek bir davranış değil-
di bu. Ama sende de kibirliliğin
zerresi yoktu. En ufak olumlulu-
ğunu hissettirmen için bin bir yol

çılığıyla birleştiği için yoldaş-
ları ve halk tarafından çok
sevilen bir insandı. Ayrıca
gerilla savaşında da ortaklığı,
hareketliliği, bölgenin insanı
olması sayesinde bir çok ku-
şatmadan kurtulmayı başarmıştı.
1993 yılı Temmuz
ayında gerillaya katılan Mu-
zaffer Kahraman aynı yıl
Nurgül Bölükbaş'la birlikte
16 Ağustos tarihinde Ordu
Mesudiye Ortaalan köyü ci-
varında bir ihbar sonucu böl-
geyi kuşatan TC askerleri ile
çıkan çatışmada şehit düştüler.

Perpa Katliamı

13 Ağustos 1993 günü Ok-
meydanı'nda Perpa binasında
"Beyaz Saray" isimli kafeter-

Hakan'ca Sevdalanmak

deneyen, numara ya-
panlardan değildin.
Yaptığını abartan, dün-
yaya yaymaya çalışan-
lardan değil. Olması ge-
rekende senin yaptığın
doğaldı senin için. "Ben
TKP/ML'ye aşığım ve
partimin beni gerilla
olarak kabul edeceği
gün düşüncümüz olacak"
sözleriyle mütevazı aşkın
ilan ediyordun. Henüz
dokuz günlük gerilla
iken şehit düşen Hakan
Karabulut (Kenan) 1975
yılında Balıkesir'in Bi-
gadiç ilçesinde Akyar
köyünde sekiz kardeşin
en küçüğü olarak doğ-
du. 1982 yılında Al-
manya'da ki abisinin yanına yer-
leştiler. Burada Alman vatandaşlı-
ğına kabul edildi. Erken yaşlarda
devrimci düşüncelerle tanışan Ka-
rabulut TKP/ML'nin düşünceleri
ile 1989 yılı sonlarında tanıştı ve
1993 yılında da örgütsel ilişkilerde
bulundu. Bu tarihten itibaren yurt-
dışında şehir komitesi içinde faali-
yet yürüten yoldaş 1994 yılında
Proletarya Partisi'ne karşı yapılan
darbe girişiminde aktif bir şekilde
partiden yana tavır aldı, o dönem-
lerde yurt dışında yapılan bir an-
kette sorulara verdiği cevaplar yü-
reğinin gerillada çarptığını somut
bir kanıtı idi. "Nerede çalışmak is-
tersiniz" sorusuna onun yanıtı ki-
şiliği gibi çok sade ve yalın idi;
"Yurt içinde özellikle kırsal alanda
gerilla olarak çalışmak isterim."

Henüz 9 günlük bir gerilla olan
Hakan Karabulut 9 Temmuz 1998

yayı basan Menzil'in cinayet
şebekeleri beş Devrimci-Sol
militanını katlettiler. Katli-
amdan iki gün önce basılan
Topselvi Karakolu olayından
sonra "faillerini biliyoruz.
Gereken dersi vereceğiz" di-
yen Necdet Menzir'in adam-
ları giipegiündüz bir kafeter-
yayı basmış ve dört bir yanı
silahlarla tarayarak Selma
Çıtak, Nebi Akyürek, Sabri
Atılmış, Hakan Kara ve
Mehmet Salgın'ı katletmişti.
Katliamdan sonra bir açıklama
yapan Devrimci-Sol kat-
ledilenlerin kendi taraftar ve
milisleri olduğunu açıklamış-
tı.

Ali Haydar Göçer

9 Ağustos 1996'da Bahçe-

tarihinde Tokat Dive köyü Top-
çam yolu civarında faşist devlet
güçlerinin kurduğu hain pusuda
şehit düştü. Devrime ve partiye
ihanet ederek düşmana sığınan
Selahattin Günel ve Şafak Akbu-
lut adlı unsurların gerilla birlikle-
rini düşman saldırılarına açık hale
getirmesi sonucu şehit düşen Ha-
kan Karabulut yoldaşla ilgili
TKP/ML KBK o dönemde yaptığı
açıklamada "Bugün düşmanın işine
yaradığı için değer biçer, göründü-
ğü ihanetçiler yarın posası çıkmış
bir limon gibi kenara atılacakları-
nı unutmamalıdır. Girdikleri pislik
çukurundan yol yakınen dönme-
leri yararınadır. Dün Özgür Kemal
Karabulut yoldaşının ihbar eden
muhtara TC'nin verdiği değer or-
tadadır. Sonları Özgür yoldaşımızı
ihbar eden muhtarın sonu gibi ola-
caktır.

lievler'de çıkan bir çatışma-
da yakalanan MLKP kurucu
üyeleri Kızıl Müfreze Komuta-
nı olan Ali Haydar Göçer
yaklandıktan sonra işkence-
de katledildi.

5 Ağustos 1994 yılında
Bağcılar Yeni Mahalle'de 3
Devrimci-Sol savaşçısı bom-
balanarak ve otomatik silah-
larla taranarak katledildi.
Güner Şar, Hüseyin Arslan,
Özlem Kılıç'ın kaldığı eve
polis önce el bombaları attı,
daha sonrada taradı. Yapılan
otopsilerde bu 3 kişinin atı-
lan bombalar sonucu yaşamı-
nı yitirdiklerini ve sonradan
da otomatik silahlarla taran-
dıklarını ortaya çıkardı.

Yaşamda iki kez sömürülen kadın, emeğinin ve gücünün farkına varmalıdır

Naciye Özdemir

Yaşama doğurganlıklarıyla renk katan, toprağın bereketi ile anılan kadınlarımızın sınıfsal ve cinsel baskı karşısında bilinçlendikçe direnişlerin en önünde yer almaya başlıyor. Bu kez, evin dört duvarını parçalayan kadın; grev çadırında, alanlarda kavga yoldaşlarıyla birlikte yumruğunu baskı ve şiddete karşı kaldırmayı öğreterek kendinden daha bir emin adımlarla yürüyor.

Kimi zaman eş, kimi zaman anne, kimi zamanda yoldaş olan kadınlarımızı; fabrikada makine başında, tarlada çapa sallarken ya da savaştan kızgınlığında tüfek omuzda yürürken görmek mümkündür.

İşten atılan Aymasan işçileri arasındaki kadınlarda, şimdi daha bir kararlı yürüyorlar kavga alanlarında. Grev çadırına gelenleri sıcak bir tebessümle karşılar, halaylarda omuz başından tutarken ya da balyoz gibi sıkılı yumruğuyla patronlara korku salan öfkeli sloganlarını haykırırken onları görebilirsiniz. Gözlerinde ise, geleceğe sahip çıkmanın umuduyla bir ırlı, inanç gülmseyişi var. Dedik ya, bir kere kendini bağlayan zincirlerini kırdı mı, gerisi kolay iş. Yeter ki, gözlerine çekilen düzenin bu kara bandını çekip atma cesaretini kuşansınlar.

Bizler de, Aymasan kadın işçileriyle, sorunlarına kulak vererek yaşadıklarını paylaştık.

KADIN TÜKETTİĞİ KADAR ÜRETİCİ DE OLMALI

İ.K.- Ne kadar süredir Aymasan'da çalışıyordunuz?

Nebahat Karaman: Ben 4 yıldır Aymasan'da çalışıyordum.

İ.K.- Daha önce sendikali bir iş yerinde çalıştınız mı?

N.Karaman: Bir çok işyerinde çalıştım ama en son çalıştığım işyeri Aymasan oldu. Deri-İş Sendikası'na bağlıydı. Önceki iş yerlerinde ise sendika yoktu. Burada gerçekten kadınlar çok zor şartlarda çalışıyor. Bu işyerine sendika gelmeden önce ustalar tarafından olsun, şefler tarafından olsun kadınlara çok büyük baskılar vardı.

İ.K.- Ne gibi baskılar mesela?

N.Karaman: Kadının keyfi olarak çalıştığına inanıyorlardı. Bir kadının çalışmasına iyi gözle bakılmazdı. Bir kadın geliyorsa çalışmaya "arınıyordu" gözüyle bakıyorlardı. O nedenle bütün kadınları işe aldıkları zaman güzel mi, bakımlı mı... vb. bakıyorlar.

İ.K.- Siz bu tür uygulamalarla kar-

şılaştınız mı?

N.Karaman: Evet karşılaştım. Mesela biz bu işlerine girdiğimiz zaman bir usta vardı "ne mezunusunuz" dedi, "lise mezunuyuz" dedik. Bizde o gün işe gelirken en paspal halimizle gelmiştik. Neden? Çünkü biliyorduk ki bizim gözümüze bakıp işe alacaklar ve biz kötü giyinelim ki bizi işe alsınlar diye düşündük. Ama tam tersine o adamlar "bakımlı" arıyorlar. Bizim buraya girmemizde zorlamayla oldu. Gide gele en sonunda bizi işe aldılar.

İ.K.- Daha öncede çalışmışsınız. Orada da böylesi uygulamalar oldu mu?

N.Karaman: Evet oldu. Oralarda da çalışma koşulları zordu. Sabah 8'den akşam 11-12'ye kadar çalıştırıyorlardı ve çalışanlar hep kadındı.

İ.K.- İş yaşamınızda, erkek arkadaşlarınızla aranızda sınırlamalar var mıydı?

N.Karaman: Çalışma hayatında, sendikadan önce hiç kimse birbiriyle konuşmazdı. Çünkü hakkımızda kötü düşünürler "bunların arasında birşey var" derlerdi.

BU SİSTEMİN BİR SALDIRISIDIR

İ.K.- Bu toplumun kadına bakış açısından ayrı düşünülemez...

N.Karaman: Tabi, mesela bir kadın geliyor, sabah 8'den akşama kadar çalışıyor, ondan sonra da eve gidiyor, Evde de çocuğu var, işi var, bulaşığı var... Kadın eve önce gidiyor ve yemeği yapmaya çalışıyor. Neden? Çünkü çocuklarını doyurmak zorunda.

İ.K.- Yani kadın evde de çalışıyor ama evde ki harcadığı emek görülüyor...

N.Karaman: Tabi, sadece kendi evinde yapması gereken işi olarak görülüyor. Yani kadın iki kez eziliyor. Hem işte patronlar tarafından hem de evde kocası tarafından eziliyor ve sömürülüyor.

İ.K.- Peki, siz çalışmaya karar verdiğinizde çevrenizin tepkisi ne oldu?

N.Karaman: İlk önce, bir kadın çalıştığı zaman "bu kadın niye çalışıyor, kocası buna bakamıyor mu? Kocası buna bakamıyorsa iyi adam değildir" deniliyor. Ama gelinen süreçte gördükler ki, kendilerinin de çalışması gerekiyor. Çünkü bir kişinin çalışmasıyla evin işleri dönmez, gelir- gideri karşılamaz.

İ.K.- Sömürü, ekonomik sıkıntı kadın-erkek tanımayan bu devirde..

N.Karaman: Tabi ki bu sistemin bir saldırısıdır. Sistem bunu böyle yapıyor, insanları bir ekmeğe mecbur bırakıyor. Bunun karşısında yaşamak zorundasın ve kadın-erkek ayrımı olmuyor.

İ.K.- Peki örgütlülüğünüz kadınlar olarak bu işyerinde ne düzeyde?

N.Karaman: Bizim buradaki bayanlar çok etkin bir şekilde çalışıyorlar. Hiç bir zaman aralarında erkek ayrımı yapmıyorlar, buna özen gösteriyorlar. Geçenlerde, kadınlar ve erkekler kol kola girip polis saldırısına karşı kenetlendik. Kadınlar bu süreçte sorunlarına daha çok sahip çıkıyorlar.

İ.K.- O saldırıda veya başka olaylarda erkek arkadaşlar size sahip çıkarken koruma iç güdüsüyle mi yoksa bilinçli mi yaklaşıyorlar?

N.Karaman: Ne kadar ki dedelerimiz, babalarımızla şimdiki gençlik arasında fark var destekte, feodal kalıntılar hala var. Bunu kısa sürede atamazsınız. İlk önce kadınları arkaya atmaya çalıştılar, "Biz erkeğiz, sizi koruruz" diye, sonra anladılar ki bu saldırı sadece kadınlara değil, erkeklerde yapıyor.

TEK BAŞINA HİÇ BİR ŞEY DEĞİLİZ

İ.K.- Sizin daha önce çalışma hayatınız oldu mu? Sendika hakkında bilginiz var mıydı?

Arzu Sevindi: Benim daha önce çalışma hayatım olmadı. Burada 4 yıl önce çalışmaya başladım. 3 ay sonra sendika geldi zaten. Bir çok şeyin değiştiğini gördük. Ben sendikanın "S" sini bile duymamıştım, ama birlikte hareket edince sendikali olduk.

İ.K.- Değişikliklerden bahsettiniz, ne gibi değişimler oldu?

A.Sevindi: Bir kere bilinçli bir toplum, örgütlü bir toplum her yerde ses getirebilir onun bilincine vardık. Tek başına hiç bir şey değiliz. Bundan sonra da bu yaşadıklarımız bizi etkileyecektir.

ERKEK EGEMEN BASKISINI YAŞIYORUZ

İ.K.- Bir kadın sendikacı olarak, kadınları direnişe katmada ne gibi sıkıntılar yaşadınız?

Deri İş Sendikası Mali Sekreteri Naciye Özdemir: Şunu gözden kaçırmamak gerek. Yıllardır erkek egemen toplumunda yaşıyoruz. Bir kere erkek egemen baskısını yaşıyor kadınlar. İlk dönemlerde kocalarını, mahallede akrabalarının tepkileri oldu. Bugün bunlar kısmen ortadan kalktı ama tamamen kalktı diyemeyiz.

İ.K.- Sizin kadın olmanız, özellikle kadın işçiler üzerinde ne gibi etkiler yaratıyor?

N.Özdemir: İletişim daha olumlu oluyor. Erkek sendikacı arkadaşlara anlatamadığı sorunları bana daha rahat anlatıyorlar. Tabi ki benim bir kadın sendikacı olmam yeterli değil önemli olan kadınların sınıf mücadelesi içinde yer almalarıdır.

İ.K.- Yapılması gereken nedir öyleyse..

N.Özdemir: Yapılması gereken üreti-

Arzu Sevindi

me katılmak, toplumsal hayatın içinde olmaktır. Tepkiler a-

labiliriz ama bunu kırmanın yolu geri durmak değil, mücadeleye katılmaktır. Ben kendimden örnek verirsem, ilk çalıştığım ailemin tüm erkekleri fabrika önünde nöbet tutuyordu beni dövmek için. Ama sonuçta ben onlarla uzlaşmadım ve kazandım. Kararlı olmak lazım. Tek başına benim ya da bir kaç kadının toplumsal hayatta yerini alması yeterli değil.

İ.K.- Patronların veya görüştüğünüz yetkili kişilerin kadın sendikacıya bakışı nasıl?

N.Özdemir: Bir kadın olduğum için beni ciddiye almıyorlardı. Özellikle geçmişte, fabrika temsilcisi olduğum dönemlerde patron şöyle diyordu. "Ben bir kadınla görüşmem, karşıma bir erkek çıkmalı" Sonuç olarak beni kabul ediyordu ama sıkıntılar yaşadık.

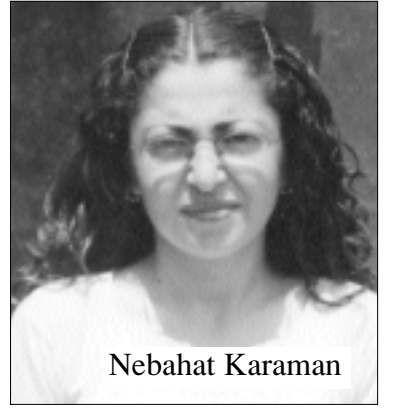
İ.K.- Son olarak kadınlara vermek istediğiniz mesajlarınız var mı?

N.Özdemir: Ben çağırıda bulunmak istiyorum. Bu baskıcı, egemen toplumun, örf ve adetlerimizin bize biçtiği rolü yıkıp üretimdeki yerimizi almamız. Tabi kadın erkeksiz olmaz. Biz bir bütünüüz. Tüm dostlara da Aymasan mücadelesiyle selamlar...

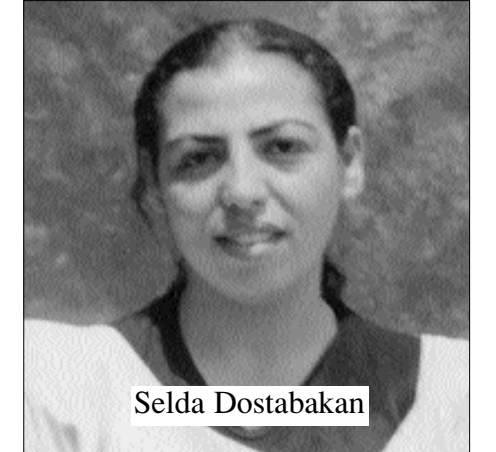
N.Karaman: Kadınlar ekonomik güçlerini kazanmak zorunda. Ne kadar kazanırlarsa o kadar söz sahibi olurlar. Son sözüm "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Yaşasın Aymasan direnişimiz"

A. Sevindi: Evde, çalışma hayatında hep sömürü, hep sömürü. Ama, kararlılıkla, dirençle, üretme gücünü kullanarak harekete geçmek lazım.

S. Dostabakan: Bence kadınlar ön planda olmalı. Bazı konularda erkeklerden daha başarılı olabilirler. Güçlerinin farkına varsınlar yeter ki.

Nebahat Karaman

Selda Dostabakan

TKM, Halk kahramanları serisine devam ediyor

“KÖROĞLU ARAMIZDA”

Kartal: İnsanın insana yabancılaştırıldığı bir ortamda, halkın ilerici kültürünü yayma ve yaşatma, proleter bilinci verme görevini kültür-sanat cephesinden üstlenen **Tohum Kültür Merkezi**, 22 Temmuz 2001 tarihinde Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde “Koroğlu” adlı tiyatro oyununu sergileyerek halk kahramanları serisine devam mesajını verdi. **Barbara Halk Sahnesi** tiyatro grubunun sergilediği ve **Haşmet Zeybek** tarafından yazılan oyun, halk oyunlarıyla başlarken, tiyatroyu izlemeye gelenlerin oyuna yoğun ilgi gösterdiği görüldü. 16. yy'da yaşamış bir halk kahramanı olan Koroğlu'nun, babasının öcünü almak için

işçilerinin de oyunu izlemeye gelmesi oyuna daha bir renk kattı. Hatta oyunun bir bölümünde de sahneye çıkarak oyuna katıldılar. Tarihsel süreci itibarıyla bugünle bağlantısının kurulmaya çalışıldığı oyun sonrası, oyunun içeriği hakkında oyuncuların görüşlerini aldık.

SINIF MÜCADELESİ HER DÖNEM, EZİLENDEN YANA KAHRAMANLAR YARATIR

İK: Neden Koroğlu? Leyla Lüle (Oyunun yönetmeni):

Biz Koroğlu'nu günümüzde uyarladık açıkçası. Koroğlu'nu, bireysel kinini toplumsal kine dönüştürebilen, bu

İK- Oyun daha öncede Ankara'da oynandı...

Berkant Kaya: Evet. Ama daha önce birşey söylemek istiyorum. Toplumsal muhalefetin olduğu, çelişkilerin yoğunlaştığı her zamanda, ezilenden yana olarak sınıf mücadelesi kendi kahramanlarını yaratır. Ve bu kahramanlar tarihe damgasını vurmuştur, bizler bunu işlemeye çalıştık. Ankara'ya gittiğimizde 200 kişilik seyirci grubuyla karşılaştık, sıcak bir ortam oldu. Coşku, tempo yerindeydi. Zamanında başlayıp, zamanda bitirdik.

İK- Oyunun oynarken ki duygularını anlatır mısın?

Can Alp (Koroğlu'nun savaşçısı): Her oynayışında ayrı heyecana kapılıyorum. Oyunumuz aslında toplam 3

saattten oluyor ama biz 1,5 saat oynadık, iyiydi.

Eren Kılıç:

Oyunda ritm atıyorum. Efekt, at koşulları, heyecanlı yerde heyecanı doruğa çıkarma, alkış toplama gibi görevlerim var. O zamanki dövüş destanıyla şimdiki arasında pek fark yok. Dövüş destanı günümüzde de her alanda devam ediyor.

İlyas Ekinci (Koroğlu): Oyunda Koroğlu'nu oynadım. Koroğlu, gerçekten zor bir misyon yükleniyor. Onu, oynarken hissetmek çok ağır bir yük. Çünkü toplumsal bir bakış açısı var. Her ne kadar bireysel bir güdüyle babasının öcünü almak için harekete geçse de, daha sonra bunu

ran güzel ezgileriyle daha da renklenen oyun ilgi ile izlendi. Kısa bir süre önce çalışanları tutuklanarak 2 aylık bir tutukluktan sonra tahliye edilen T.K.M Ankara Şubesi tüm baskı ve engellemelere karşı Ankara'daki muhalif kültür sanat anlayışının pratiğe geçirilmedeki boşluğunu doldurmada tohum geleneğinin çizdiği yolda yürümeye devam edecektir.

toplumsallaştırıyor. “EZİLENLERİN HEPSİ BİRER KÖROĞLU'DUR”

İK- Sizleri izlemeye direnisteki Aymasan işçileri de geldi..

İlyas Ekinci: Evet, kendileriyle bire bir konuşma fırsatımızda oldu. Kendileriyle konuşunca, o zaman ki uygulamalarla şimdi ki arasında hiçbir fark olmadığını, kendilerinin bire bir yaşadığı sorunlar, patronlar tarafından sömürülenin farklı olmadığını bildirdiler.

İK- Bundan sonra yapacağınız etkinlikler var mı?

İlyas Ekinci: Koroğlu'nu yaymayı düşünüyoruz. Hatta önümüze şöyle bir şey koyduk. Eylül gibi yurt dışına bir turne düşünüyoruz.

Orada da oynayacağız. Oyunu biraz daha genişleteceğiz. Ayrıca birşey daha eklemek istiyorum. Bu oyunda Koroğlu'nun sadece savaşçı yönü yok. Duygusal yönü, aşık olduğu birisi (Mavili) var. Birde bir köy baskınları var. Bunları da oyuna alıp genişleterek sunacağız.

İK-Siz bir izleyici olarak oyunu değerlendirebilir misiniz?

İzleyici: Oyunu bundan öncede iki defa izleme fırsatım olmuştu. Ve her defasında daha bir etkilendim. Kendi içerisinde eksiklikler barındırmasına rağmen her seferinde daha iyi, daha konsantre olunmuş ve daha geliştirilmiş bir oyun izledim. Bu da kolektif üretimin ve emeğin somut bir göstergesidir. TKM çalışanlarını verdikleri emeklerinden dolayı kutluyor ve başarılarının devamını diliyorum.

İK- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Leyla Lüle: Ezilenlerin hepsi birer Koroğlu'dur. Sınıflı her toplum Koroğlu'nu yaratır. 16.yy'da Koroğlu, Dadaloğlu'yu; günümüzün Mahirleri, Denizleri, Kaypakkayalarıdır. Yeter ki gücümüzün farkına varalım.

dönemin padişahına karşı başlatmış olduğu savaşımı ve daha sonrasında verdiği mücadeleyi nasıl toplumsallaştırdığını konu alan tiyatrodaki, Koroğlu'nun daha çok savaşçı kişiliğine yer verildiği gözlemlendi. Tiyatro da dikkat çeken bir başka nokta ise Koroğlu'nun “kim” olduğu sorusuna verilen yanıtla, Koroğlu'nu oynayan kişinin seyirciler arasından çıkarak kot pantolonu ve gömleğiyle kostümsüz

nun mücadelesini veren bir kişi olarak değerlendiriyoruz. Bir de günümüzün Koroğulları var, ÖO'da olan insanlar. O günkü koşullarda bugünkü Koroğullar arasında böyle bir bağ kurduk. O dönemde devletin uyguladığı politikalarla bugünkiler arasında çok büyük farklılıklar olmadığı, vergilerin artarak halkı baskı altına alınmaya çalışıldığını görüldük.

Ankara TKM “Koroğlu”nun İsyancı Ruhunu Taşdı Yüreklerine

olarak oyuna devam etmesiydi. Bir kısım izleyici tarafından ne olduğu anlaşılmasın, bir kısım tarafından “Kostüm için zaman mı olmadı” yorumlarına yol açtı. Oysa ki verilen yanıt günümüzün Koroğullarını simgeleyerek, “Koroğlu aramızda” yanıtında saklıydı.

Direnişçi Aymasan

Ankara: Tohum Kültür Merkezi Ankara Şubesi 20 Temmuz 2001 tarihinde Barbara Halk Sahnesinin Çankaya Bld. Yılmaz Güney Sahnesi'nde sergilendiği KÖROĞLU oyunu ile bir kez daha dostları ile buluştu. Açılış konuşmasını yapan İstanbul T.K.M. çalışanı Leyla Lüle bugün hapishanelerde ölüm

orucuna devam eden çağdaş Koroğullarına ve haklı mücadelelerine derindikten sonra Ankara Şubesi'nin 11 aylık sürecini ve çalışmalarını aktardı. Geçmişteki Koroğullarından günümüz çağdaş Koroğullarına devredilen zulme ve haksızlığa başkaldırı mirasını konu alan ve Güneşe Türkü'nün kavgaya çağı-

Faşizmin namus anlayışı

Sağlık meslek liselerinin açılmasıyla MHP'li Sağlık Bakanı Osman Durmuş sağlık liselerine giden ve gidecek olan öğrencilere “bekaret zorunluluğu” getirdi. Buna göre cinsel ilişkiye girdiği tespit edilen öğrenciler okuldan atılacak. Daha önceden de okullarda keyfi bir şekilde uygulanmaya çalışılan bu yöntem bir çok öğrencinin hayatına ve geleceğine mal olmuştu. Bu onursuz uygulama yine tepkilerle karşılaştı. Fakat faşist Osman Durmuş bu tepkilere kulak asmiyor ve ekliyor. “Cinsel ilişkiye girdiği tespit edilen öğrenciler eğitim dışına çıkarılacak ve bu cezaya itiraz hakları da yoktur”

Bay Durmuş bu açıklamaları ve uyguladığı yöntemlerle okullardaki sağlık ve eğitim anlayışını da ortaya seriyor. Bu aşağılık uygulamayla zaten baskı altında olan öğrencileri iyicesindirilmek isteniyor.

Namuslu olup olmamayı, “İki bacak arasında” sıkıştırmak özellikle kadın cinsine yönelik aşağılık bir uygulamadır. Namuslu olup olmak kafada biter. Bugün işçi ve emekçilerin sofralarından çalan, zevk ve sefa içinde yaşananlarla kol kola girmiş Osman Durmuş, egemen sınıfların namus anlayışına çok iyi bir örnektir. Namusu sadece bacak arası olarak kabul eden bir sistemden bekçisinden farklı birşey beklenmesi de tuhaf kaçır doğrusu. Her türlü zulüm, sömürü, hırsızlık, sahtekarlık namus kavramının dışında tutulunca, namusta sadece bacak arası olur.

Kültür Merkezi Emekçilerine Polis Saldırdı.

İstanbul: Genç Ekin Sanat Merkezi (GESAM) çalışanları, 23 Temmuz 2001 tarihinde İstiklal Caddesi Rumeli İşhanı önünde toplanarak sanat merkezinin mühürlenmesini protesto ettiler. Pankart açan GESAM emekçileri, gitar ve davul eşliğinde türküler söylemeye başladı. Kısa sürede polisin azgınca saldırısına maruz kalan eylemcilerden 10 kişi tekme tokat gözaltına alındı. GESAM; kurucularında Aysun Bozdoğan'ın şanlı Ö.O eyleminde şehit düşmesinden sonra 14 Temmuz'da hiçbir yasal gerekçe gösterilmeden mühürlenmiş, çalışanları ve misafirleri gözaltına alınarak Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye maruz kalmışlardı.

EVRENSEL BAKIŞ

Acan Çaylayan

Yazarımızın yazısı elimize ulaşamadığından yayımlayamıyoruz

2. Munzur Festivali yapıldı Munzur'u Munzur yapan direngenliğidir

Malatya: Tunceli Belediye'sinin ve Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneklerinin de çalışmasını yaptığı 2. Munzur Kültür ve Doğa Festivali adlı 3 günlük program 27 Temmuz 2001 Cuma günü başladı. İl sınırında konvoy oluşturan araçların karşılanmasıyla belediye binası önünde toplanan halk yöresel halk oyunlarını izleyerek 1. güne başlamış oldu. Festivali Belediye Başkanlığı düzenlediği için programlarda o çerçevede devam etti. 1. günde Celal Doğan Parkının açılışı parka katkısı olanlara plaket verilmesi, halktan insanların ilgisini görmezken "Ölürüm Türkiye'm", "Atatürk'ün 10. yıl nutku" hoparlörlerden defalarca yüksek sesle çalınarak, halka zorla dinletildi. Yine valinin, bölgeye katkılarından dolayı Devlet Bahçeli'ye teşekkür etmesi ve programa çıkacak grupların çıkarılmayacağı öğrenilmesi üzerine, akşam saat 18:00 sıralarında Palavra Meydanı'nda (Cumhuriyet Meydanı) toplanan kitle tarafından protesto gösterisi yapıldı. Kamer Genç, Ferhat Tunç vb. konuşmaları yuhlanarak izin verilmedi. **"Türkeş'in itleri yıldırılmaz bizleri"**, "Vali istifa" sloganlarıyla başlatılan eylem iki saate yakın sürdü. Sakinleştirilmek istenen kitle, **"Dersim onuruna sahip çık"**, "İçerde dışarda hücreleri parçala", **"Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz"** vb. sloganlarını attı. Yaklaşık 700 kişilik bir grup sloganlara devam ederek Siyenk'te bulunan stadyuma doğru yürüyüşe geçti. Yolu trafiğe kapatarak eylemi sürdüren kitleye polis saldırıp onlarca insanı yaraladı. Eylem anında polis silah kullanarak kitleyi dağıttı. Birinci günün son etkinliği olan Ozan Rençber, Yeninur Ada ve Grup Esinti'nin verdiği konserlerle sona erdi.

Munzur sevdalıları engelleri aşarak ulaştı Munzur'a

Festivalin 2. günün Ovacık bölgesindeki Munzur Gözelerine gidildi. Arabalarla yola koyulan kitle 4 ayrı noktada saatlere varan devletin keyfi uygulamalarıyla karşılaştı. Yol boyunca tepelere ve vadilere yerleştirilen silahlı araçlar ve panzerler korkularının ve

sindirme politikalarının bir göstergesi idi.

Saatlere varan yolculuktan sonra Munzur Gözeleri hayranlarının coşkusuna coşku katıyordu. Bir piknik havasında geçen programda çeşitli konularda yapılan panellerde şöyleydi: Saat 14:30'da yapılan "Kadın Sorunu" konulu panel, panelistlerin büyük çoğunluğunun katılmaması (Programsızlıktan) üzerine verimsiz geçerken, "Tunceli'nin sorunları ve çözüm önerileri" konulu panele izleyici bulamayan valinin salonu terketmesi üzerine panel iptal edildi. Yine saat 16:30'da belediye düğün salonunda yapılan "İnsan Hakları ve Demokrasi" konulu panel de Tunceli Baro Başkanı **Hüseyin Aygün**, gazeteci yazar ve aşırımacı yazarların katılımıyla gerçekleştirildi. Söz alan Av. Aygün ülkede işkence ve kötü muamelelerin sistemli devam ettiği ve insan hakları ile demokrasi ilişkisini örneklerle açıklarken, tarihçi yazar Ali Kaya düşünce özgürlüğü olmadığından, demokrasiden bahsedilemeyeceğine dikkat çekti. Diğer konuşmacılar da yine İnsan Hakları ve Hak İhlallerinden bahsetti.

2. gün etkinlikleri Grup Munzur, Emre Saltık, Ferhat Tunç ve Grup Zelleme'nin ezgilerinden oluşan bir konserle bitirildi. Sahnede yer alan Grup Munzur'un kitleyi coşturması, sloganların atılması üzerine elektrik kesintisi yaşanmasıyla protokolü yuhlayan kitle **"Faşizme karşı omuz omuza"** vb. sloganlar attı.

Kutudere'de "Tutsaklara sahip çık" sloganları yükseldi

Festivalin başından beri varolan organize eksikliği 3. günde de devam etti. Günün ilk programı olan Kutudere bölgesi gezisiydi. Kutudere'ye gelindiğinde kitlede bir peknik havası vardı. Bunu gören bölge halkından bir amcanın söylediklerine hak vermemek elde değildi. "Buraya piknik yapmaya geldiler, biz burada neler yaşadık. Kimilerimizi yaktılar, kimilerimizi sürgün etti-

2001 2. Munzur Festivali

ler. Bunlar bize sahip çıkmaya gelmiş, tatil yapmaya gelmişler." Amcanın da dediği gibi Dersim kültürünü geleceğinin içi boşaltılmak isyankar ruhu öldürülmek isteniyor. Faşizm bunun için elinden geleni yaparken gelen kitlede buna izin veriyor. Ancak devrimciler ve tutsak aileleri söyledikleri türküler ve marşlarda Dersim'in özgünlüğünü sürecin yakıcılığını anlattılar. Özellikle Kutudere'de kurdukları masada söyledikleri parçalarla yüzlerce kişi etrafında toplanan devrimciler ortamı alternatif söyleşiye çevirdiler. Şehit babası Zeynel Bektaş, tutsak babası Hüseyin amca ve şartlı tahliyeden yararlanan, 19 Aralık katliamını yaşayan kadın tutsağın duygu dolu süreci anlatımları kitlelerin dikkatini çekti. **"Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz"**, "İçerde dışarda hücreleri parçala" vb. sloganlarının ara ara atıldığı söyleşi ve müzik gün boyu devam etti. Kutudere ziyareti devam ederken belediye düğün salonunda saat 14:00'de başlayan şiir dinletisine **Ahmet Telli**, **Mehmet Çetin**, **Nesimi Aday**, **Haşim Şahin**, **Özgün E. Bulut**, **Fadıl Öztürk**, **Hicri İzgören**, **Şükrü Erbaş**, **Hüseyin Elçi** ve **Doğan Geyik Munzuroğlu** adlı şairler katılıp ortak bir açıklamayla valiliğin keyfi tutumunu kınadılar. Yaklaşık 800 kişinin izlediği dinletiden sonra saat 16:30'da belediye toplantı salonunda yapılan "Munzur Vadisi ve Çevre Sorunu" adlı paneli İstanbul Sarıgazi Belediye Başkanı **Fikret Şahin** yönetti. Mimar mühendis odalarının çevre dostlarının Bergama köylüsünün de katıldığı panelde Munzur'a baraj yapılıp yapılmayacağı tartışıldı. Elektriğin gazabına uğrayan panelin soru cevap kısmı yapılmadı. Festivalin son konserinde **Enver Çelik**, **Venge Sodiri**, **Semah ekibi**, **Nilüfer Akbal**, **Halk oyunları ekibi**, **Ateş Dansı Grubu** gösterisi, **Gülseren Kılıç** ve **Suavi'nin türkülerıyla** kitle iyice coştı. Bunu hazmedemeyen faşizan güçler yine çareyi elektrikleri kesmekte buldular. Elektrik geldikten sonra Suavi kaldığı yerde devam etti. Konser bittikten sonra kapanış konuşması için hareket eden Belediye Başkanı

Hasan Korkmaz'ı kitle yuhalayarak konuşmasına izin vermedi.

Sonuç olarak; Yaklaşık 30 bin insanın geldiği ve üç gün süren festivalde Dersim kültürünü direniş ruhunu doğasını yaşamak ve yaşatmak amaçlı olmadığı ortaya çıktı. Programın çerçevesini çizen Belediye Başkanı Tunceli Valisi Garnizon komutanı ilk günden hakla bütünleşmenin yollarını arasında faşizan yüzlerinin teşhir olması çok sürmedi. Her eylemlilik hazırlıklarında (Konuşma, konser vb.) yuhalanarak istifaya çağrılarak protesto edildiler. Dersim halkının konuşulmadığı sorunlarının, tartışılmadığı şenlik piknik havasından öteye geçmedi. Faşizmin özelde Kürt coğrafyasında uyguladığı asimilasyon ve yozlaştırmaya karşı halklar kendi öz kimliğine yani insani değerlere sarılmadıkça hakkı olan için savaşmadıkça elindekileride kaybedecektir. İşte onun için **Dersim halkı ve insanlar insanlığını kaybetmek istemiyor ve geleceğini kendi kurmak istiyorsa Dersim'e, insanlığa sahip çıkmak zordur.** Bölge özgülünde özellikle dillendirilen "barış" söylemlerini devletçe nasıl karşılandığı da bilinmektedir. Bundan dolayı **halklar barış içinde yaşamak istiyorsa savaşmaktan başka çareleri yoktur.** Festivale bölgeden ve uzak şehirlere katılan dersim dostlarından duygu ve düşüncelerini sorduk.

Biz Munzur'u Dersim'i seviyoruz.

Terk etmeyeceğiz

İşçi-köylü: Amca nereden geldiniz ve bize festivalle ilgili düşüncelerinizi anlatırmısınız?

Hıdır Amca: 80 yaşındayım ben. Mazgirt'ten geldim buraya. Köyümüzden zorla göç ettirdiler. Şimdi serbest etseler ne olacak ki bizler hep parçalanmışız. Ve şehirlere gitmişiz. Bundan sonrası için gençler yapacak ne yapacaksa. Bizleri buralardan hortumcular, bakanlar sürgün etti.

Munzur Amca: Ben Ovacık'tan geldim. Munzur gözelerine. Bizim kö-

2001 2. Munzur Festivali

yümüz 150 haneydi. Şimdi iki hane kalmış. Çünkü yaktılar ve bizleri zorla çıkardılar köyümüzden. Şimdi Ovacık'ta durumumuz çok kötü. Köyümüzde olsaydık böyle olamayacaktı. Birde terörist diyorlar aslında kendileridir bizi yakan, öldüren, köylüyü göç ettiren terörist olmaz mı? Ben böyle diyorum sende yaz kızım. Biz Munzur'u, Dersimi seviyoruz ve terketmeyeceğiz.

İ.K: Nereden geldiniz gelirken neler düşündünüz ve nelerle karşılaştınız?

Bir genç kız: Ben İzmir'den geldim. Festival benim için çok farklıydı. Çünkü yaşadığım yere dönmek demek-

ti. Vatan kokusuymdu. Ama bir olumsuzluklar da yaşadık. Tabii sistemden kaynaklı, devletin tutumundan kaynaklıydı bunlar. Gereken tavır da yeterince konulamadı.

Başka bir katılımcı: Geldiğimde sevinçten uyuyamadım. Bayrakların asılı oluşu beni çok üzdü. Konserdeki kargaşadan da korktum. Ama birşeyler yapmam gerektiğini de bana düşündürten olaylardı burada yaşadıklarım.

Bu koşullarda barış hayat bulmaz

İ.K: Festivalle ilgili duygu ve düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Hüseyin Yıldırım: (Hacı Bektaş Veli Derneği Genel Sek.) Ben çok ayrı bir coşkuyla buraya gelmişim. Dersim'i doya doya yaşamak buradan geçmişte verilen mücadelenin izlerini görmek istemişim. Şu anki durumu anlamaya gelmişim. Ama ne yazık ki hayal kırıklığına uğradım. Komitenin görevini yapmadığını, etkinliğin valiliğin elinde olduğunu gördüm. Burada faşizan bir tutumla karşılaştık. 38'de yaşanan geçmişte halkın burada yaşadığı sıkıntılar çok net bir şekilde görüldü. Dersim dışındaki vatandaşlarda buranın propagandasını yaparak kendilerine yer ediniyorlar. Buna dikkat etmeliyiz.

Ben beklediklerimi görmedim.

İ.K: Bölgede barış olduğunu yıllardır süren sınıf savaşının ve ulusal mücadelesinin bittiği söyleniyor. Yaşadıklarınızla bu konuyu nasıl değerlendiriyorsunuz?

H. Yıldırım: Sürekli öyle bir söylem var. Bu hem siyasi erki elinde bulunduranlar hem de halk tarafından dilendirilsede. Gördük ki barışın 'B'si bile yok. Buradaki Devlet Bahçeli'nin propagandasından tutun çalınan marşlara kadar milliyetçilik vardı. Burada barış falan yok. Barış kavramını bu koşullarda doğru bulmuyorum. Onun hayat bulacağına da inanmıyorum

“Zirveler Dağlara taşınırsa bizde dağlara çıkarız”

Yaklaşık olarak 300 bin kişinin katıldığı Cenova'daki “küreselleşme” karşıtı eyleme katılan bir eylemciyle yaptığımız röportajı siz okurlarımıza sunuyoruz.

İşçi-köylü: Cenovadaki eylemde katıldınız. Bu eylemlerin organizasyonunu kimler yapıyordu ve izlenimlerinizi aktarır mısınız?

-Cenova eylemlerini organizasyonun da 4 sosyal forum vardı. Daha önce ön çalışma yapılmıştı, kamplar, alanlar ayarlanmıştı. Salzburg'dan sonra Cenova gündemeydi çalışmalar devam ediyordu. İki hafta arayla Cenova da sendikalar, İtalya'n komünist partisi vardı. Maoist örgütler vardı. DKÖ'ler vardı.

-Eyleme katılan DKÖ, siyasi parti ve çeşitli örgütlerin durumları nasıldı?

İlk defa görkemli bir şekilde komünistler ön plana çıkmıştı. Cenova'da bu daha dikkat çeker bir hal aldı. Sosyal forumlar, İtalya KP, İtalyan Sendikalarının, Fransa sendikalarının çağrı yaptığı biliniyor. En fazla kitleye sahip olan İtalyalı'lar ve Yunanlı'lardı. Onun dışında Alman, Fransız ve diğer gruplar vardı. Eylemde Maoist'lerde vardı. Hatta burjuva basın Maoistlerin sarı pankartlarını vermişti.

-Peki bu eylemleri kimler yönlendiriyordu?

* Grupların öncülüğünü bilmiyorum ama eylem süresi 3 gündü. Perşembe günün mülteciler yürüdü. Kitleleri 10 bin kişi vardı. Cuma günü biz geldiğimizde esas eylem günü program olarak farklı 3 noktada herkes kendi düşüncelerini ifade ederek bir yürüyüş yapacaktı. Birisinde sendikalar ve işçi sınıfı yürüyordu. Biz de ilk gün işçi sınıfına katıldık. Bir çizgi de YA BASTA Radikal Anarşist grup ve farklı yapıda radikal gruplar vardı, sosyal forum içerisinde komünistler yoktu. Cenova öncesinde YA BASTA “yıkacağız yakacağız kırmızı alana gireceğiz diye açıklama yaptılar.

İtalyan devleti önlem olarak 12 km. boyunca yerden ilk başta beton kolonlar koymuştular. Binaya kat atarsınız ya onun gibi kapatmışlardı. O alanın içi kırmızı alandı. Buluşma merkezleri de sahilde kırmızı alana 1 km

yakındı; kocaman bir araba park yeri vardı. O kiralanan sosyal forum tarafından. Tüm ihtiyaçlar doğrultusunda hazırlık yapılmıştı.

-Cenova nasıldı, halkın tepkisini aktarır mısınız?

* Cenova halkı kenti terk etmişti.

Devlet önlemler için 25 milyon dolar harcamaya başlamış. Kepenk kapatılmıştı. Hiç bir restoran açık değildi.

-Peki, insanlar neden kepenk kapatılmıştı? Öğrenebildiniz mi?

*Dedim ye YA BASTA haftalar öncesinden açıklamaya başlamıştı, “kıra kıra gireceğiz kırmızı alana” diye.

İnsanlar korkmuştu bu nedenle kapatılmıştı. Bir de aşırı derecede polis önlemini gördükten sonra korkudan bırakıp gitmişti. Tabi parası olanlar gitmişti. Yoksul insanlar oradaydı.

-Cenova halkının bir desteği oldu mu?

*İtalyan halkı çok duyarlı bir halk. Avrupa'da benim gördüğüm en duyarlı kitleydi. Cenova da sadece işçi kesimi kalmıştı. Açık bir yer bulamamıştık. YABASTA'nın açıklaması nedeniyle polis büyük barikat kurmuştu. **Peki yürüyüş nasıl gelişti?**

Herkes yeni toplanıyordu; kendi kortejine gidiyordu.

O anda YA BASTA yoktu, alandan çıkmıştı. Polislerin yanına gitmişti. Kıyafetlerini önceden hazırlamıştı. Daha önceden kendi insanların çatışma için hazırladıkları için kortejlerine kimseyi almıyorlardı. Çatışma direk başladı. Sokağa bayağı zarar verildi. Anarşist

gruplarda onların peşine katıldı. Polis

bunları bastırmak için üzerine yürüdü, göz yaşartıcı gaz bombası kullanınca dağıldılar, küçük gruplar halinde dağıldılar.

Carlo, bu dağılma sırasında (tabi çatışma hala devam ediyordu) grubun

yanına gelen özel tim aracından bir askerın ateş açması ve sonra araçla üzerinden geçmesiyle yaşamını yitirdi. Carlo aslen Cenovalı öğrenci, basının yazdığı gibi uyuşturucu bağımlısı değil, YA BASTA'lıydı. Serseri gibi gösterilmeye çalışıldı.

-YA BASTA'nın anlamı nedir

* İtalyanca artık Yeter anlamında; bir anarşist grup

-Eylemden sonra işçi sınıfı yürümesine devam etti mi?

Mesela bizim kortej de işçilerin arkasındaydı. Arkamızda DKÖ'ler vardı. Biz daha kırmızı alana girememiştik, şehrin öbür tarafındaydık. Demir parmaklıkların önündeydik. Biz Yunan Maoistleriyle yürüdük. Onlar bizi bekliyorlardı. İnsanlar kendini kamufle etti. Zaten saldırı başladı. Herkes çatışmaya hazır. Göze almışlardı, polis korteji kuruldu. Gaz silahları kurmuş,

maskesini takmıştı. Binlerce polis vardı. Önce çatışamadık. Çünkü gazdan etkilenmiştik.

Bu arada yanımızda anarşist gruplardan da vardı. Kitle bankalara yöneldi. Bankalar hedef alındı.

-Neden banka?

*Emperyalizmi temsil eden kurumlar olduğundan. İnsanların tepkisini alıyor. İnsanlar çatışıyor. Benzin istasyonu tahrip edildi. Polisle çatışıldı. Küçük marketler vardı etrafta.

-Eylem anında da olsa küçük esnafın korunmasına dikkat ediliyor muydu?

*Küçük esnafa saldırmak doğru değil tabi. Mesela motor kaskı satılan yerler vardı. Oralardan kask alındı ama daha çok korunmak amaçlı alındı çünkü gazdan insanlar etkileniyordu. Ona rağmen yanlış. Apartmanların önüne park etmiş arabalar tahrip edildi.

Saldırı günü birçok insan kamplarına geri dönemedi, saldırı olabilir diye. Hem havadan hem karadan saldırı vardı.

- Ne kadar kitle katıldı bu eylemlere?

*İtalyan basını 300 bin olarak yazdı. Avrupa basını 150 bin civarı dedi. Milliyet'te 300 bin dedi. **Eylemi Avrupa basını son 20 yılın en radikal eylemi olarak tanımladı.** Carlo'un ölümü de yeni bir 68 kuşağının yaratılabilmesinin ön adımı olarak görülüyor.

-Eylem öncesi polis saldırısında direnecekti bu ifade edilmişti. Bu barikat aşılmış olsaydı ne yapılıacaktı. Organizasyon komitesinin programı neydi?

*Sanırım sosyal forumda yer alan bir çok yapılanma bir saldırıdan, direnişten yana değildi. Carlo'nun ölü-

Devamı 28'da

Baştarafı sayfa 1'de Elbette ki ülkemizin gerçekliğini yalın bir şekilde gözler önüne seren bu tablo karşısında başta emperyalist haydutlar ve onların yerli işbirlikçileri olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının etkeleri tutuşuyor. Öyle ki 1990'ların başlarından itibaren öncülüğünü ABD emperyalizminin yaptığı ve dünya halklarını aldatmanın bir aracı olarak gündeme sokulan "küreselleşme" balonunun; son olarak 20-22 Temmuz tarihlerinde İtalya'nın Cenova kentinde gerçekleştirilen G-8 zirvesinde, yüzbinlerce kitlenin militan direnişiyle patlatıldığı toplantı sonuç bildirgesinde, Arjantin ile en kötü örnek ülkelerden birisi olarak gösterilen Türkiye'nin mevcut ekonomik ve sosyal gerçekliği egemenlerin kabusunu arttırıyor ve onları önlem almaya i-tiyor.

Son MGK toplantısında bir yandan derinleşen ekonomik ve siyasal krizi aşmak için dillendirilen "Ara Rejim", "Teknokratlar Hükümeti", Erken Seçim" tartışılırken diğer yandan halkın tamamen güvenini kaybeden ve yapılan kamuoyu araştırmalarında % 10 seçim barajının altında kalma ihtimali yüksek olan düzen partilerinin yerine yeni oluşumlar ve arayışlar gözden geçiriliyor.

Bütün bu gelişmeleri birlikte değerlendirdiğimizde ekonomik, sosyal ve siyasal krizin derinleştiği, bu durumun kaçınılmaz bir şekilde kendiliğinden bilinçli toplumsal hareketlere yol açacağı, sonuç olarak gelişme dinamiklerini fazlasıyla taşıyan halk muhalefetinin bastırılması yönünde MGK'da önemli tartışmalar yapıldığı bir gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır. MGK toplantısı öncesi Cenova'daki kitlesel direnişin etkisi emperyalistleri ve onların yerli uşaklarını öyle bir sarstı ki; faşist Başbakan Ecevit, gazetecilerin Cenova'yı örnek göstererek, "benzeri bir durum Türkiye'de de olabilir mi?" sorusuna, "gelişmiş ülkelerde bile sokaklarda çok tehlikeli ölçülere varan olaylar, toplantılar olurken Türkiye'de bu konularda en çok şikayetçi olan toplum kesimleri bile tepkilerini belli ölçüler içinde dile getiriyorlar.

Bu da Türk halkının sabırlılığını gösteriyor" şeklinde endişeli bakışlar arasında düşüncelerini dile getiriyor. Sahtekar-ikiyüzlü bir kişiliğin halkı aptal yerine koyma yönlü davranışları karşısında esas yönü ve pratiği görmek gerekiyor. MGK toplantısında kolluk güçlerinin raporları doğrultusunda 19 Aralık katliamı ve süren "Ölüm Oruçları"nın masaya yatırıldığını, Adalet Bakanlığı'nın "L" tipi zindan projesini incelendiği ve güvenlik tedbirlerini daha da arttırılması yönünde görüş birliği sağlandığı izlenimi kamuoyuna yansıyor.

Egemen sınıflar ve onların sözcüsü MGK; ülkede IMF reçeteleri doğrultusunda uygulanan ve emperyalist sermayeye "yapısal uyum"un sağlanmasını amaçlayan yasaların ortaya çıkardığı/ çıkaracağı siyasal ve sosyal sonuçları çok iyi bildikleri için ona göre güvenlik önlemlerini ve yeni düzenlemeleri devreye sokuyorlar. Ulusal hareketin "tasfiye" sürecinden nefes almasına, devrimci-komünist güçlerin yetersizliğini avantaj olarak görmesine karşın 2001 yılı için istihbarata 200 trilyonun üzerinde bütçeden pay ayırması, Adalet Bakanlığı aracılığıyla açıkladığı DGM'lerin sayısını 7 katına çıkarma planı, yeni F tipleri ve son olarak kendiliğinden gelişecek siyasal yönü nispeten zayıf olan, ancak devletin tahammül edemeyeceği eylemlilikleri engellemek amacıyla adli tutuklular için öngördüğü "L" tipi hücre projesi çalışması, egemenlerin geleceklelerini biraz daha uzatma çabasından başka bir şey değildir.

Bu gelişmeler ışığında proleter öncünün önderliğinin ve onun ortaya koyduğu taktik politikaların etrafında kenetlenerek egemenlerin her türlü hile ve aldatma taktiklerine rağmen bir türlü kıramadıkları ve her MGK toplantısında gündeme getirilen "Ölüm Oruçu" direnişini içerde ve özellikle dışarda daha da boyutlandırmak, tüm güçlerimizi bu direniş çerçevesinde harekete geçirmek ve bu direniş sınıf mücadelesinin diğer ayaklarıyla diyaletkit bir şekilde birleştirmek en acil görev olarak önümüzde duruyor. Bu sorumluluğun yerine getirilmesinin kanal ve araçlarını geliştirmek, yeni araçlar devreye sokmak, her türlü araçtan yararlanarak devrimci-komünist tutsaklar şahsında tüm topluma giydirilmek istenen "deli gömleği"ni yırtarak bir kenara atmak ertelenemez bir sorumluluk olarak karşımızda duruyor. Bu sorumluluğu kitlelerin içerisinde yer alarak, onları eğitip, sınıf savaşımının öznesi haline getirerek başarabiliriz. Kitlelerin kahredici gücü ancak bu yolla egemen sınıfların başlarında bir balyoz gibi patlayabilir ve MGK'nun gördüğü kabus gerçeğe dönüşebilir.

Bu kabuslarını gerçeğe dönüştürelim!...

Güney Asya'da Koordinasyon Komitesi

NKP (Maoist)'in Halk Savaşı hızla bütün ülkeyi ve Güney Asya'yı sarıyor.

Nepal devriminin ayak sesleri tüm dünya üzerinde duyulmakta. Bu ayak sesleri dünya gericilerini ve onların uşaklarının uykularını kaçırtıyor

Geçtiğimiz günlerde Nepal Komünist Partisi (Maoist) Genel Başkanı Prachanda bir açıklama yaparak "**Yavaş yavaş Himalaya'ya doğru ilerliyoruz ve şu andan itibaren Himalaya Krallığı komünist bir Cumhuriyete dönüştürülecektir**" diyerek halk devriminin çok yakın bir zamanda gerçekleştirileceğini işaret edip "**Hayalimiz Everest Dağını, dünyanın en büyük dağında bu küçük ama güzel ülke 5 yıl içinde model ülkeye dönüştürmektir**" dedi. Nepal Komünist Partisi (Maoist) geçen günlerde kısa süren bir ateşkes yaptığını söyledi. Bu ateşkesin amacını devlet şiddetinin sona erdirilmesi ve talepleri konusunda ne kadar ciddi ve kararlı olduklarının anlaşılması olarak açıkladı.

Yoldaş Prachanda Katmandu'daki üste Neemkant Pandey adlı bir sol derginin genel yayıncısı ile röportaj yaptı. Röportajda Nepal'den, Hindistan'dan, Sri Lanka'dan ve Bangladeş'ten ismi açıklanmayan 9 gerilla gurubunun birleştirildiği ve **Güney Asya'da bir Koordinasyon Komitesi'nin**

oluşturulduğu belirtiliyor. Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Genel Başkanı yoldaş Prachanda bu birliğin çok önemli bir nitelik taşıdığını vurguladı.

Bu gelişmeler üzerine ABD'nin Devlet Genel Sekreteri Cristian B.Rocca acilen Nepal'e gitti. ABD ve Hindistan devletini Nepal'deki olası bir Maoist devrim çok korkutmakta. Bu korkunun büyümesindeki bir etkende Nepal'in Çin ve Hindistan'ın fiziki konumlanışı olarak ortalarında bulunması. Nepal'de gelişecek bir devrimin tüm dünya üzerinde kızıl bayrağın dolaşmasında büyük bir etken yaratacağından tüm emperyalistlerin gözleri Nepal ve Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in üzerine çevrilmiş durumda.

Maoistler Halk Savaşı süresince 1700 şehit verdiler. Yoldaş Prachanda Halk Savaşı başlatılmadan önce Nepal'in demokrasi mücadelesi içerisinde en önde yer alan önderlerdendi. Halk Savaşı'nın başlamasıyla birlikte illegal faaliyete içerisinde yer alarak Nepal'deki Halk Savaşı'nın önderliğini yapmaya başladı. Nepal Komünist Partisi'nin mücadelesi tüm dünyadaki Maoistlerin ve ezilen emekçi halkların Demokratik Halk İktidarı ve sosyalizm umutlarını kırbaçlamış ve Maoizmin bayrağını doruklarda dalgalandırma cüretini arttırmıştır.

Baştarafı 27'de

münden sonra polis "Bunlar korkutular bir şey yapmazlar" diyorlardı. oysa ki insanlarda daha çok kin, öfke vardı. Yürüyüşün belli bir merkezi vardı, oradan başlayacaktı. Oraya gelmeden insanlar kamplardan çıkmıştı yürümeye başlamıştı. Zaten çatışma başlamıştı. Bir sokak boyunca çatışma var. Çatışma güzergahın tümüne yayıldı. İnsanlar el ele tutuşarak çember yapmıştı. Arkadan gelen kitle o alana giremiyordu, engelleniyordu. Biz geldik, sosyal forumdan bir çok yapı "şiddete hayır" yazılı pankartları açmıştı. Tartıştık. Çünkü öndeki insanlar polisle çatıştıyordu. Doğru olan, demokratik bir tavır gösterilmesi ve çatışılması gerektiğini söyledik. İnsanların çoğu zincirini açtı, Almanya da DETUDAK'daki güçler birlikte hareket edecekti. Hapishaneler ön plana çıkacaktı. Ama hiç birimiz Cenova'nın yapısını önceden bilmiyordu. Hazırlıksızdık buna. Buluşma yeri, alan denmiştik ama alana zaten girilememişti. Bölük pörçük, son yarım saat buluşabildik. Biz Yunanlı'larla yürüyorduk. Atılım, Alinterimiz okurlarıyla buluşup Almanca ve Türkçe hapishanelerle ilgili slogan attık. Alana geldiğimizde kortej olarak çatışma alanına girdik. Türkiye'den MLKP, TİKB vardı.

Daha sonra DHKP/C geldi. İçerde çatışmada YA BASTA

vardı, İtalya Komünist Partisi, Yunan, Almanya KP ve bizde katılmıştık. Polis sürekli gaz kullanıyordu. Gazdan korunamıyorduk. Polisin maskesi orjinaldi. Daha iyi korunuyorduk.

Anarşistler banka tahrip etti. Arabaları kaldırıp barikat yaptık. Bizler taş fırlatıyorduk. Bazıları barikadı aşmış çatışıyor geri geliyordu. Bizim arkadaşlarda grup grup gidiyordu. Böylelikle polis daha fazla saldırdı. Gaz bombalarıyla artık hedef alamıyınca helikopterle saldırıyordu. Arkadaki yürüyüş kortejleri hala yürüyordu.

Cenova halkı artık dışarı çıkmıyordu. İnsanlar yakaladığı, sıkışık alandaki bombaları geri atıyordu, polis copla tartaklayıp alabildiğini alıyordu.

Cumartesi günü zaten her yere saldırmıştı.

İndi medyanın İtalya merkezini basmışlardı. İndi medya bağımsız medya, bu anti-kapitalist koordinasyonu sağlıyor. Dünya çapında haber veriyor. İki gün boyunca topladığı materyalleri yok edildi. Tüm çalışanları göz altına alındı. Polisin tavrı Türkiye'den farklı değildi...

-Bu eylemlerin hedefi neydi kime tepki gösteriliyordu?

*Küreselleşmeye karşı bir eylemdi. Geri bırakılmış ülkelerin aşırı borçlanmasına karşı giderek işçi sınıfının üzerinde yoğunlaşan baskıyı sosyal haklardan yararlanma vs. genel hedef buydu. Bu emperyalistlerin

zirvesine karşı sendikalar, halk hep beraber yürüyordu. İtalyan halkı bize el sallıyordu.

-Hedefinize ulaştığınızı düşünüyor musunuz?

*Cenova tüm dünya kamuoyuna yansıdı. Tüm haber merkezleri verdi. Carlo'nun ölümlüyle birlikte sanırım çığır açıldı. İnsanlar korkmadılar, Avrupa'da demokratik hakkını kullanabilirsin. Olaylara sesiz kalmadı. Bu yüzden G-8'ler şöyle bir karar aldılar. Zirveleri küçük kentlerde yapacaklarını söylediler. Bir daha ki toplantıyı daha küçük delegasyonlar düzeyinde Kanada'nın bir dağ köyünde yapmayı düşünüyorlar. **Zirveler dağlara taşınırsa bizde dağlara çıkarız.**

-Ek olarak söylemek istedikleriniz...

*Bizce bu hareketlilik kendiliğinden geliyor. Ve belirli bir aşamaya geldikten sonra DKÖ'ler sendikalar, KP'ler bu süreci tam takip edemiyorlar. Gerisinde kalmıyor. Bir çok yapı bu sorunu yaşıyor. Ben Salzburg'dan küçük bir yer olduğu için örnek vereyim komünistler istediklerinde anti-kapitalist hareketin öncülüğünü yapabiliyorlar, bunu gördüm. Avrupa işçi sınıfını gözardı etmemek gerekiyor. Müthiş bir gücü var. Kaldı ki geçmişi de var. Bunu iyi değerlendirmek gerekiyor.

-Teşekkür ederiz.

-Ben teşekkür ederim.

Filistin kanamaya devam ediyor

Dünyadaki bütün araçların işleyebilmesi için belli bir enerjiye gereksinim var. Bir arabanın işlenmesi, bir fabrikanın üretim yapabilmesi, bir uçağın uçabilmesi hatta ABD'nin füze kalkını projesi içinde bir enerjiye ihtiyacı var. Tabi ki bu enerjinin elde edilebilmesi içinde belli bir kaynağa gereksinim duyulmakta. Arabanın, uçağın hareket edebilmesi, füzelerin belirlenen hedefi vurması, fabrikanın işleyebilmesi için gerekli enerjiyi üretecek bir kaynağa. Günümüzdeki en büyük enerji kaynaklarından birisi petrol. Yaşadığımız dünyada petrol en büyük enerji kaynağı olduğu gibi birçok yan ürünüyle de yaşamımızdan ayrılmaz bir parça. Bugün dünya üzerindeki en büyük petrol kaynakları ise Kafkaslar'da ve Ortadoğu'da. Bundan dolayıdır ki buradaki kaynakları elinde bulunduran, kontrol eden, denetimini sağlayan emperyalist ülke diğer emperyalistlere karşı büyük bir avantaj yakalamış olacak. Bu bölgelerdeki petrol kaynaklarına hakim olmak için emperyalistler amansız kavgalara tutuşmaktalar. Bu bölgelerde hakimiyetini kurmanın dünya üzerindeki pazar kavgasında belli bir ilerleme kaydedeceği gerçeği emperyalistlerin bu bölgeler üzerindeki oyunlarının gerçekliğini gözler önüne sermektedir.

Geçen günlerde Irak'ın bir ABD casus uçağına füze attığı "bahanesine" dayanan ABD misilleme hakkını saklı tuttuğunu açıkladı. Böylelikle denetlemek noktasında sıkıntı çektiği Irak üzerinde ABD bir baskı unsuru oluşturmaya ve kendisine itaat etmesi gerektiğini bir kez daha yineledi. Bölgede kargaşalık yaratarak bu kargaşa içerisinde ha-

kimiyeti ele geçirmeye çalışan emperyalistler bu amaçları için her türlü kartı kullanmaktan çekinmiyorlar. Ortadoğuda özellikle jandarması pozisyonunda bulunan İsrail'i kullanan ABD sürekli din kartını kullanarak İsrail'i öne sürüp bölgedeki denetimi sağlamaya çalışmakta. Bir süre önce İsrail'le Filistin arasındaki "barış" yani Filistin'i koşulsuz

Information Group adlı kuruluşun duyurduğu bilgilere göre İsrail Filistin'e geniş çaplı bir saldırı planı üzerinde çalışıyor. Bu saldırı senaryoları doğrultusunda F-5 ve F-16 savaş uçakları Ramallah ve Gazze Şeridi'ni bombalayacak. Daha sonra ise Filistin yönetimine ait binalar ağır topçu ateşiyle dövülecek. 30 bin askerle tanklarla birlikte Filistin

edebilmek içinde Enterprise uçak gemisini Doğu Akdeniz'e gönderdi.

Bütün bu senaryolar, hem CIA'nın hem İngiliz şirketinin -ki bunlarda ABD ve İngiliz kaynaklı olduğu için ve bu iki ülkenin belli noktalarda birlikte hareket ettiği düşünülürse- bölgede gerçekleşen oyunun ipuçları daha net ortaya çıkıyor. İsrail'in kendi

İsrail saldırısına karşı Filistin halkı onurlu mücadelesini sürdürüyor

başına karar verme yetisinin çok fazla olmadığı ve ABD emperyalizminin Ortadoğudaki jandarması olduğu gerçeğinde gözönüne alındığında bölgede bilinçli olarak "suların yeniden ısıtıldığı"ni söylemek gerekiyor. Bölge üzerinde emperyalistlerin hakim olma kavgası içerisinde büyük çekişmeler yaşanmakta. Rusya'nın İran'ile yaptığı anlaşmalar, Rusya üzerinden dolaylı olarak Çin'in İran'ile ilişkileri (Rusya ve Çin'in Şahgay grubu içerisinde yer almaları ve birbirleriyle yaptıkları anlaşmalar), İsrail'in Japonya'nın bölgedeki etkinliğini arttırması çağrısı, TC ve İsrail'in birlikte Konya'da hava tatbikatı yapması, İsrail ile Türkiye'nin karşılıklı askeri yardımlaşmada bulunması emperyalistlerin bölge üzerindeki yoğunlaşmalarının ve bölgesel çatışmaların hızla tırmanması önümüzdeki günlerde bu bölgeyi sancılı bir sürecin beklediğini göstermekte.

Emperyalist haydutların kanlı politikalarına karşı Filistin halkı ve İsrail halkı birlikte karşı çıkmalıdır. Halkların kardeşliği temelindeki bu karşı çıkışı desteklemek biz Türkiyeli komünistler, devrimciler ve tüm Türkiye halkları içinde büyük bir görev ve sorumluluktur. Emperyalizme karşı halkların ortak mücadelesi örülmeli ve dünya üzerinde halkların gerçek kurtuluşu olan halklarını iktidarını kurma kavgası verilmelidir.

teslim alma politikaları çıkmaza girdi. İsrail ile Filistin halkı arasındaki savaş hızla ivme kazanıyor. Filistin halkı İsrail'e karşı ikinci intifadasına başladı. Hizbullah ve Hamas İsrail'e karşı intihar eylemleri geliştirmeye başladılar.

ABD'de başkan değişimi, İsrail'de Ariel Şaron'un başbakan olması, ekonomik büyümesi %0'lar dolayında olan ABD'nin bu durgunluğu aşma çabaları İsrail'in Filistin üzerine daha şiddetli askeri yöntemlerle gitmesine sebep olmakta. İsrail sürekli olarak Filistinlilere saldırarak hergün onlarca filistinli yaralanmaktan ve öldürmekten çekinmiyor. Bu saldırılar karşısında Filistinlilerde kendilerin savunmak için taş ve sopalarla İsrail askerlerine karşı koymaktalar.

Son dönemlerde hem CIA'nın, hem de savunma ve istihbarat konusunda çalışan İngiliz Jane's

toprakları işgal edecek. Bu saldırı esnasında 300 İsrail askerinin ölmesi öngörülürken 40 bin Filistinlinin katledileceği belirtiliyor.

İsrailliler bu saldırı esnasında Mısır, Suriye ve Ürdün'ün bu saldırıya karışmayacaklarını ancak Irak'ın müdahale edebileceğini bununda İsrail hava kuvvetleri tarafından bertaraf edileceğini belirtiyorlar. Her ne kadar bu senaryolar İsrail tarafından kabul edilmesede Ariel Şaron yaptığı bir basın açıklamasında: "Hükümetimizin politikası, bundan böyle Filistin güçlerinin saldırılarına derhal yanıt vermek şeklinde olacaktır. Filistin yönetimini gerçekleştirdiği saldırıların bedelini ödeyeceğini bilmesi gerekmektedir" demesi yapılan planın ipuçları ve İsrail'in bundan sonraki yönelimlerini göstermekte. Ayrıca ABD bölgede olabilecek her hangi bir saldırıya müdahale

Coca Cola'nın Kolombiya cinayetleri

Emperyalist ülkeler sömürgeleri ve yarı-sömürgeleri olan ülkelerde egemenliklerini sürdürürebilmek için kendi kontraları ve emperyalist güçlere uşaklık edenlerin desteği ile her türlü vahşeti, katliamı yapmaktan geri durmazlar.

Emperyalistler ucuz iş gücünden yararlanarak kurmuş oldukları fabrikalarda işçilere yoksulluk ve sefalet bahşetmenin yanısıra sendikal haklarından yararlanmak istedikleri içinde her türlü baskı ve zulmü uygulamaktadır.

Geçtiğimiz günlerde Kolombiya diktatörlüğünün halka yönelik saldırılarında ABD tekelleriyle yaptığı işbirliği çarpıcı bir örnekle bir kez daha gözler önüne serildi.

Coca Cola şirketinin Kolombiya'da bulunan şişeleme fabrikalarındaki işçi önderlerini, ölüm

mangalarını kullanarak öldürttüğü ortaya çıktı.

Kolombiya'daki şişeleme fabrikasında bulunan Sineltraind adlı sendika geçtiğimiz hafta ABD'nin Florida eyaletindeki Miami kentinde federal mahkemeye başvurdu. Sendika Snaltrainal Coca Cola firması ile Coca Cola'nın Latin Amerikadaki şişeleme işlerini yapan taşeron Panamerican Bowerfaes şirketi aleyhine, Kolombiyalı sendikacıları zorla alıkoyup işkence yaparak öldürtmek için kontralarla anlaştığı suçlamasıyla şikayette bulundu.

Sendikanın avukatları tarafından Washington'da yapılan basın açıklamasında "Coca Cola'nın Kolombiya'daki şişeleme fabrikalarında sendikal hakların sistematik bir biçimde çiğnendiğini bildiğine ve bu durumdan yararlanıldığına

kuşku yoktur. Halkta bu gerçeği öğrenecektir" denildi.

Sendika avukatlarından Terry Collingsworth "Sinaltraind Coca Cola yararına çalışan kontralar tarafından birçok yöneticisinin kaçırılması, işkenceden geçirilmesi ya da öldürülmesiyle çok kan kaybetti" dedi. Başvuruda; sendikacıların sendikal faaliyetlerini sürdürmeleri halinde öldürülecekleri yönünde tehditler aldıkları da belirtildi. Kolombiya'da yılbaşından bu yana 50'den fazla, geçen yıl 128 ve son 10 yılda 1500'den fazla sendika yöneticisinin öldürüldüğü de dikkat çekiyor.

Emperyalistler ve onların uşakları halkın direnişini, başkaldırısını ve örgütlenmesini bu tür saldırılarla dizginleyemeyeceklerdir. Aksine bu tür saldırılar her zamanki gibi onların maskelerini düşürecek, gerçek yüzlerini ortaya çıkaracak ve halk sonunda egemenlere gereken dersi verecektir.

Zorla Göç Uygulaması Devlet Politikasıdır

Ne güzeldir doğup büyüdüğün topraklarda yaşamak. Orası senin yurdundur. Ekmeğini topraktan çıkartıp, karnını doyurmuşsun. Çocukluğumuzun geçtiği topraklar bizim yurdumuzdur. Ailemiz o topraklara kök salmıştır. Kimse senin kadar o toprakların sahibi değildir. Ama bir gün gelirler ormanları, köyleri yakarlar, onlar kim ki ormanlarınızı yakıyorlar? Onlar kim ki bizi köyden çıkartıyor. Yetmez işkenceli günler başlar. Suçlu ise senin ulusundur, senin dilindir. Sonra seni kendi halkına karşı savaştırmaya çalışırlar. Direnirsin "Ben kendi kardeşimi öldürmem" dersin. O zaman baskı daha da artar. Ve bir gün gelir seni köyünden kovar... "Nereye giderseniz gidin"... Diyarbakır'a bağlı Yeni Özenli köyünde yaşayan 14 hanelik Ay

ve Ekinci aileleri Jandarma tarafından köylerinden çıkarılmaya çalışılıyor. Köy muhtarı Abdurrahman Koyun ve onun arkadaşlarından oluşan köy ihtiyar heyeti sürekli Ay ve Ekinci ailelerine baskı yapmakta ve köyü terk etmelerini istenmektedir. Bunun üzerine aileler avukatları eski DEP millet vekili Sedat Yurttaş aracılığıyla suç duyurusunda bulundular. Yaptıkları suç duyurusunun köyde duyulmasından sonra Pirinçlik Jandarma Karakoluna çağrılan Şükrü Ay, Kutsi Ay ve Salih Ay'a Jandarma komutanı; "Kime şikayet ederseniz edin. Yeter ki köyü terk edin! Pazartesi (30 Temmuz) günü hiçbirinizi köyde görmek istemiyorum" dediği öğrenildi.

Silopi'de Kaybolan İnsanlıktır

İstanbul: HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Sekreteri Ebubekir Deniz'in gö-

zaltında kaybedilmesini protesto eden bir grup HADEP'li, 25 Temmuz 2001 tarihinde İstiklal Caddesi'nde toplanarak mum yakma eylemi gerçekleştirdi. Yüzlerce çevik kuvvet polis ve panzerler üç ayrı noktada toplanan HADEP'lilerin bir araya gelmesine izin vermedi. Bunun üzerine üç bölgede de oturma eylemi ve mum yakma eylemi yapan kayıp yakınları, sık sık "Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun" "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" vb. sloganlar attılar. Eylemde konuşma yapan HADEP İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş, Silopi'de kaybolanın insanlık olduğunu belirtti.

"Demokratik Cumhuriyet!"ten HADEP'lilere Gözaltı

Gaziantep Şahinbey ilçesinde siyasi tutsaklarla görüşmek isteyenlere "sahte akrabalık belgesi" verdikleri iddiasıyla Şahinbey il-

çesinde Ocaklar Mahalle Muhtarı Nasır Aslan ve Güzelvadi Mahalle Muhtarı Cumali İter, siyasi şube ekipleri tarafından gözaltına alındılar. Ayrıca Şahinbey HADEP İlçe Başkanı Rıdvan Özer ve il kadın kolları üyesi Rabia Özer'de gözaltına alındılar. Siyasi Şube'de 1 saatlik gözaltından sonra serbest bırakıldılar. Muş'un Varto ilçesinde saldırıya uğrayan 4 HADEP'li belediye meclis üyeleri yaralandı. Saldırının belediyeye ait gayri menkul ve işyerlerini satma kararına HADEP'li meclis üyelerinin karşı çıkmasından öğrenildi. 22 Temmuz 2001'de gözaltına alınan HADEP üye ve yöneticileri 28 Temmuz 2001 tarihinde DGM'ye çıktılar. Bir kısım HADEP'liler serbest bırakılırken Aysel ve İsmihan Öner, Turabi Yuka, Zarife Bektaş; Hayriye ve Ş.Mehmet Polattaş tutuklu olarak Malatya DGM'ye sevk edildiler.

Özgür Radyo'ya yine kapatma

İstanbul: "... Dört bir yana haber salsam/ öldü desem inanır mı/dağlar bana geri verin Kadirimi, Simanımlı..."

Bu sözler, Kızılırmak Müzik Grubu'na ait "Gidenlerin Ardından" isimli albümde yer alan "Oğul oğul" adlı türkünün. Ve bu sözler Özgür Radyo'nun tam bir yıl susturulmasına gerekçe yapıldı. RTÜK kapatma için, radyonun 3984 sayılı yasanın "Toplumu şiddet, terör ve etnik ayrımcılığa sevk eden ve toplumda nefret duyguları oluşturacak yayınlara imkan verebilmesini düzenleyen 4(g) bendini ihlal ettiği"ni gerekçe göstermiştir. 30 Tem-

muz'da tekrar susturulan radyo 6 yıllık yaşamında tam 3 yıl 9 ay kapalı kalmıştır.

Özgür Radyo'nun tekrar "susturulması"ny radyo çalışanları 30 Temmuz 2001 günü İHD İstanbul Şubesi'nde düzenledikleri basın açıklamasıyla protesto ettiler. Açıklamaya aralarında Tohum Kültür Merkezi, TMMOB temsilcilerinin de bulunduğu demokratik kurumlar ve aydınlarda destek verdi. Basın açıklaması metnini okuyan Özgür Radyo Genel Yayın Koordinatörü **Fusun Erdoğan** radyonun kapatılmasının, halkın haber alma, bilgiye ulaşma özgürlüğünü kontrol altında tutma, özgürlükleri

ortadan kaldırmak için olduğunu ifade etti. RTÜK'ün kapatma kararının Anayasa ihlali olduğunu belirten Erdoğan; "RTÜK, keyfi biçimde uyguladığı cezalar ile radyoları değil onları dinleyen yığınlarca insanları cezalandırmak istiyor, doğruları gizlemek istiyor" dedi.

Basın toplantısında söz alan TKM çalışanlarından **Hüseyin Çakıroğlu**, bu saldırının sadece Özgür Radyo'ya olmadığını belirterek; "Yaşamı hücreleştirmenin bir parçasıdır" dedi. Diğer demokratik kurum temsilcileri de RTÜK uygulamalarını özgür yayınlara susturmaya yönelik olduğunu belirttiler.

... Kızıl sevdalım
ütopyam
kanayan çiçeğim..
Yalnızlığa bağuluyorum şehrin gri tonunda
Bir soluk nefes sun; şöyle soluyayım kan kana
Ağlamasın rüyalarım
Kekik kokusu duyuyorum huysuz gecenin koynun-
da
Sür dölenen isyanımı
al kepir kayaklarından vur Haramiye, Karagöl'e
Üç bahardır Mercan, öykünür zulamda
devinir beynimin patikalarında
usul usul kan yürür içime
kalbim kanar
yitik bir aşk nemlenir sonra
bir kayıp kentin labirentleri de sis olur
Hüzünbaz aykırı sevimlerim
tut elimden götür beni
Savrulan solan arzularımı dereyim...
kızıl sevdalım, ütopyam, kanayan çiçeğim

Aydın Gülinç
Gebze Hapishanesi

Yoldaşlar sizleri seviyoruz

hücreleştirilmesine izin vermemektedir. Seyitçe ve Polat' ça şehitlerimize

Merhaba;
Her dakika verdiğimiz can ve akıttığımız kanla daha da kızılaşan ÖO direnişimizin gürül gürül akan coşkuluğunda saf, temiz ve aynı güneşe yol alan; hep birlikte aynı inanç ve ideallerle birleşen güzel can yoldaşların yüreklerinden öpiyorum.
Zulmün uşakları, patron-ağaların köhnemiş kalelerinde hücrelerini parçalayan Partizan öfkemizle bu kezde beyhude boş çabası ve saldırısı olan zorla tedaviyi de devrimci irademizle alt edeceğiz. Emekle, inançla, halkımızla ve can yoldaşlarımızdan aldığımız güçle daha da güçlenen irademiz bizleri siperde daha da hızla koşturuyor, yarışıyoruz. Osman Kaan "Demirdağlarcaym" diyor, Savaş Kör "Dozer" gibi, Bende "Canavar" gibiyim. Sizler de bizlerin bileşimi gibisiniz. Güçlüsünüz, güçlüyüz. Zira olmak zorundayız. Bizleri daha da büyük saldırılar ve direnişler, sorumluluklar bekliyor. Bugün sorumluluk, bize devredilen değerlerin sahipleniler olarak emeğin ve yaşamın

layık olmaktır. Bunun için direneceğiz ve kazanacağız. Zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşümüzün zindan cephesinden siperdaşlarla kitleselleştirdiğimiz karşı saldırımız, ÖO direnişimizle patron-ağalara diz çöktürecek.
Can yoldaş sana sarılır, zirvelerde ilk sarıldığım Fehiman yoldaşın sıcaklığını ve güzelliğini tekrar yaşadım. Her kadın yoldaşa sarıldığımda bu duygu yoğunluğunu içtenlikle yaşıyorum. Artık direnişten sonra doyastıya sarılalım olmaz mı?
Yoldaşlar sizleri seviyoruz. Bu sevgiyi, paylaşımı hiç bir güç yıkamayacak. İşçilerin, emekçilerin yaşamının hücreleştirilmesine güzellikleri karartmaya çalıştıkları karabulutları dağıtacağız. Spartaküslerden yakılan ateş, gün geldi bilerek devredildi. Bu ateşi daha da harlandırmak görevimiz. Ne mutlu bize. Ne mutlu bana sizin gibi yoldaşlara sahibim/sahibiz.

ÖO direnişçisi Ersin Eroğlu

Direnış ruhunu yükseltelim

Emperyalistlerin, ezilen halklara kan kusturduğu, insanlığı açlığa, sefaletle sürüklediği artık gözle görülebilir bir gerçeklikken, patron-ağaların sistemi de üzerine düşeni yapmaya devam ediyor. Emperyalist efendilerinin her dediğini uşak ruhu ile harfiyen yerine getiriyorlar. Halka zulüm ediyorlar. İşçiler işten atılırken, çalışanda eve ekmek götürmekte zorlanıyor, köylü tarı-

mın tasfiyesi ile kuru soğana muhtaç bir şekilde aç, memur yine öyle. Özelleştirme saldırısı hızlandırılırken, patronlar açısından önemli büyük bu direnişi Gülsuyu İşçi-köylü okurları olarak sahiplenme, onlara güç verme bilinci ile ziyaret ettik. **29 Temmuz 2001** tarihinde 30 kişilik bir kitle ile marşlar ve türküler söyleyerek ulaştığımız fabrika önüne gelemeden araçtan in-

rek "**Birlik mücadele zafer**" pankartımızı açarak direnişteki işçilerin yanına "Zafer direnen emekçinin olacak", "**İşçinin katili patron-ağa devleti**" sloganları atarak ulaşıldı. Burada da hep beraber sloganlar atıldıktan sonra direnişin 61. gününde işçiler adına konuşma yapıldı. İşçilerin oynadığı skeç ve müzik dinletisi ile beraber bizim hazırladığımız sürece ilişkin yazı-

nında okunması üzerine tekrar "İşçinin katili patron-ağa" sloganını atarak sorumluluğumuzu yerine getirme sevinci ile arabamıza binerek semtimize geri döndük. Ayrıca, "**Aymanın işçisi yalnız değildir**", "Zafer direnen emekçinin olacak", "**İşçinin katili patron-ağa devleti**" dövizleri de direniş ziyaretinde taşındı.

Gülsuyu İşçi-köylü okurları

BELGELERLE TKP/ML-3
KARADENİZ DAĞLARINDA TKP/ML
TIKKO GERİLLALARIYLA
RÖPORTAJ

RÜZGAR BİZDEN
YANA ESİYOR

HAZIRLANIYOR

PARTİZAN

39

AĞUSTOS 2001

ÇIKIYOR!

UMUT YAYIMCILIK
BÜROLARINDA

YENİ DEMOKRAT
GENÇLİK

ÇIKTI!
UMUT YAYIMCILIK BÜROLARINDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim Yeri: Garibü Hüseyin Ağa Mah.
İsmail Meriç Sok. No:232
Alibeyli-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 521 48 53 FAKS: (0212) 621 61 53
Genel Yayın Yönetmeni: **Menek HOROZ**
Sahibi ve Yürütken Müdür: **Tarık AÇIKEL**
Banka: Serbis Matbaası Genel Dağıtım: YAYSAT
e-mail: umut.yayincilik@superonline.com

BÜROLAR
KARTEAL: HAMAM SOK. DEMİRELİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAR: 0218 396 98 02
ANKARA: NİCATIYI CAD. NO: 64/4 MALTEPE, TELEFAR: 0312 211 77 85 Cep: 050 30 31 68
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOCAŞ İŞHANI NO: 47, DAİRE:318 KONAK, TELEFAR: (0332) 441 91 90 Cep: 0533 414 85 54
MALATYA: DABARŞANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD. BARACAN İŞHANI NO:9 KAT:116 MALATYA TEL: 0422 325 78 13 Cep: 0525 314 36 78
BURSA: ÖZMÜŞÇEREN CAD. ERKİMEN İŞHANI NO:301, BEYKEL, TEL: (0224) 224 99 98
SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT: 6. NO: 9. TEL: (0362) 425 64 57 Cep: 0525 454 22 50
TÜRKİYE: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANIŞ-VERGİ SOK. 1017 2. NUTUK YANI TURHAL/TOGKAT TEL: 0554 236 77 20 Cep: 0538 310 31 84
AYRUPA MERKEZ BÜRO: WISELER STR. 93 47169 DUISBURG DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 46 60 093
FAKS: 0049 203 46 60 093

Daha sonra yine ABD'nin başkenti Washington'da 16-18

Nisan 2000'de Dünya Bankası ve IMF toplantısı 20 bin kişi tarafından protesto edildi. Bu eylemlerin ardından Prag'da, Nice'de, Davos'ta, Quebec'te, Göteborg'da binlerce "küreselleşme", emperyalizm, faşizm karşıtı insanın katıldığı gösteriler düzenlendi. Göteborg'da yapılan eylemlerde İsveç polisi göstericilere karşı gerçek mermiler kullandı ve bir çok kişi yaralandı.

Son olarak gözler emperyalist haydutlarının temsilcilerinin 20-22 Temmuz'da Cenova'da yapacağı toplantıya ve bu toplantı sırasında yapılacak gösterilere çevrilmişti. Emperyalistler zaten 1990'lı yıllarda "önümüzdeki yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacak" tespitini yapmışlardı. 1998'den bugüne kadar gelişen anti-kapitalist, anti-emperyalist eylemler emperyalistlerin gözlerini iyice korkutmaya başlamıştı. Bu yüzden haftalar öncesinden hazırlıklar başladı. Tam bir savaş hazırlığı içinde toplantının güvenliği için 15 bin polis ve 2700 asker görevlendirildi. Diğer birçok güvenlik tedbirinin yanı sıra Kristof Kolomb Havalimanı'na havadan gelebilecek saldırıları önlemek amacıyla 15 km menzilli karadan havaya füzeler yerleştirilecek. Güvenlik alanı olarak belirlenen "Kırmızı alan" a katılımcılar, görevli basın mensupları güvenlik birimleri ve bölge sakinleri hariç kimse sokulmayacağı açıklandı, bölgedeki mağazalar kapatılarak tam bir terör estirildi.

Toplantıların başladığı gün olan 20 Temmuz'da eylemciler yani anti-kapitalistler, anti-emperyalistler, çevreciler, anti-faşistler, devrimciler, Maoistler kırmızı bölgeye yani toplantının yapıldığı Ducale Sarayı'na doğru "**Dünya sizin değildir**", "Bütün bankalar hapse" vb. sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Polisin kırmızı bölgeyi kapattığı tel örgülere dayanan eylemciler tel örgüleri aşmaya çalışırken polis eylemcilere göz yaşartıcı bomba ve coplarla saldırdı. Eylemcilerle polis arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. Bu arada çeşitli bankaların ATM'leri molotoflandı, emperyalizmin simgelerinden olan çeşitli dükkanların camları tahrip edildi. Marassi Hapishanesi'ne eylemciler molotof kokteyli ve taşlarla saldırdı. Polisin saldırısı sonucu 120 kişi yaralandı ve 23 yaşında olan İtalyan Carlo Guiliiani İtalyan jandarması olan Carabineri tarafında kafasına ateş edilerek katledildi. Bu yetmiyormuş gibi bir de Carlo'nun üzerinden arabayla geçtiler.

İkinci gün Carlo Guiliiani'nin katledilmesinden dolayı "**İntikam Günü**" ilan edildi. 100 binden fazla eylemci so-

Yeni bir dünya için Emperyalizmi mezara gömelim

kaklara çıkıp "katiller" solganları atarak polisle çatıştılar. **Carlo Guiliiani**'nin öldürüldüğü yer eylemciler tarafından ziyaret edilip çiçekler, kullanılmış gözyaşartıcı bombalar bırakıldı. Eylemciler "**Zafere Doğru... Daima**" pankartı açarak Guiliiani'yi andılar. İtalyan polisi ikinci günün akşamı eylemcilerin kaldığı çeşitli yerleri basarak 92 kişiyi gözaltına aldı.

Eylemin üçüncü gününde eylemciler Kennedy Meydanı'nda bir araya gelerek "Avusturya İşçi Marşı"nu hep beraber söylediler.

Emperyalistler için korkulan olmuştu. Yaklaşık 300 bin gösterici sel olup akmıştı Cenova sokaklarına. Emperyalistlerin kabuslarını gerçeğe dönüştürmüşlerdi. Her yerden akıyorlardı Ducale

ne devrimciler ve Maoistler olacaktır. Maoistlerin dünya üzerinde artan etkinliği "küreselleşme" karşıtı hareket, emperyalist-kapitalizm politikalarının sonuçlarına yönelik bir tepki olmaktan çıkartıp asıl yönelmesi gereken yere, emperyalizme yönelmesini beraberinde getirecektir. Maoistler açısından bunu sağlamanın koşulları vardır. Halkların Uluslararası Mücadele Lig'i bu açıdan mutlaka değerlendirilmelidir.

Emperyalistler geleceğimiz hakkında karar veremez

Türkiye'de de Kadıköy Meydanı'nda düzenlenen basın açıklamalarıyla Cenova'daki G-8 zirvesi ve Carlo Guiliiani'nin katledilmesi protesto edildi. KESK'in düzenlediği ve **21 Temmuz**

Maoistler Cenova'da idiler

Sarayı'na. Sesleri yankılanıyordu sokaklarda "**Zafere Doğru... Daima**" diye. Küreselleşme saldırısının gerçekliğini gördüklerini ve buna karşı savaşacaklarını haykırıyorlardı. G-8 zirvesinin yapıldığı ilk gün İtalyan jandarması tarafından öldürülen Carlo Guiliiani'nin cenaze töreni 25 Temmuz'da yaklaşık 1000 kişinin katılımıyla düzenlendi. Törene katılanlar gitar çalıp şarkılar söylediler. Carlo'nun babası ve arkadaşları konuşmalar yaptılar. Carlo'nun katledilmesiyle ilgili Avrupa'nın bir çok kentinde törenler düzenlendi.

Cenova'da "küreselleşme" karşıtı eylemlerin ortaya çıkardığı önemli bir gerçeklik daha var. O da ilk başlarda daha çok gençlerin katılımıyla gerçekleşmeye başlayan "küreselleşme" karşıtı hareket artık yine yoğun olarak gençliğide içinde barındırmaya devam etsede işçi sınıfını da etkiliyor. Cenova'daki eylemlere işçi sınıfının da katılımı sağlanmıyordu. Bu durum emperyalizm ve kapitalizm karşıtı hareketin gerçek rayına oturmasına vesile olacaktır. Ancak pek tabii su anda belirleyici olan vi-

2001 tarihinde gerçekleştirilen açıklama öncesi Kadıköy Altyol Meydanı'nda toplanarak "**IMF, DB, AB, MAI, GATT; Bu abluka dağıtılacak İstanbul Emek Platformu**" yazılı pankart arkasında yürüyen işçilere Aymasan işçileri de destek verdi. Ellerinde "Kapitalizm öldürür", "IMF'ye hayır", "**MAI, MIGA, Tahkim kahrolsun emperyalizm**"... dövizleriyle yürüyüşe geçen işçiler "**Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük**" vb. sloganlarla meydana vardı. Meydanda toplanan işçilere KESK, anarşistler, üniversite öğrencileri de katılırken, Bergama köylüsünü temsilen **Oktay Konyar**'da destek verdi. Cenova'da yaşamının yitiren Carlo Guiliiani anısına 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

G-8 toplantısının sonunda toplantıya katılanlar kararları açıkladı. Dünya halkları için "büyük hizmetler" yapan ve yaptıkları toplantıyla haklarının sorunlarına "çözüm" olacaklarını vaad edenlerin ne onulmaz yalancılar oldukları ve oynadıklarının büyük bir trajedi olduğu açıklamalarından sonra daha da su yüzüne çıktı. AIDS ve çeşitli hastabkurla

savaşmak için 1,3 milyar dolarlık kaynak ayırdıklarını, 23 yoksul ülke-

nin 53 milyon dolarlık borç miktarının silinmesinin onaylandığı toplantıda, dünyanın ekolojik dengesini bozan sorunların çözümüne kısmide olsa faydalı bir noktada olan Kyoto antlaşması ile ilgili her hangi bir karar alınmadı. 3 gün süren dünya halklarını kandırmak için "insani" yardım sözcükleriyle başlayan toplantı sonuç itibarıyla tam bir fiyaskoydu. Zaten dünyadaki bütün kötülüklerin anası olan emperyalistlerden ve onların uşaklarından bundan başka bir şey beklenemezdi. Bu kararlar toplantının görünür yüzüyle ilişkili notlar. Bunun yanında toplantının iki asıl gündem maddesi daha vardı: 1- Sanayileşmiş ülkeleri saran durgunluk, 2-Mevcut ekonomik yükün G-8'ler arasında nasıl paylaşılacağı.

Emperyalistler ne kadar gizlerlerse gizlesinler ekonomik büyümelerindeki daralma günyüzüne çıkmış durumda. ABD Hazine Bakanı Paul O'Neil yılın ikinci çeyreğinde ekonomik büyümenin "0" olacağını söylemişti. Emperyalistler -Lenin yoldaşım dediği gibi emperyalizmde krizler esastır- dünya halklarını ne kadar kandırmaya çalışırlarsa çalışsınlar ekonomilerinin içine girdiği krizi gizlemeyebilirler. Emperyalistlerin içinde buldukları kriz ülkemiz halkların tarafından çok acı bir şekilde yaşanmakta. Emperyalizmin bu krizleri aşmak için uyguladığı reçetelerin sonucunda işsizlik, açlık ve yoksulluk, sömürü ve zulüm olabildiğince artmış durumda.

Emperyalistler ve onların uşaklarının krizleri her zaman var olacaktır. Dünya üzerinde büyük bunalımlara yol açan bu krizler her zaman yoksul emekçi halkın dahada yoksullaşmasına, her gün açlık sınırının altına milyonlarca insanın dahil olmasına neden olmuştur. Yoksulluktan, açlıktan, katliamlardan kurtulmanın tek yolu yani "Başka bir dünya var" sloganı bir gerçeklik. Bu dünya Paris Komünü, Büyük Ekim Devrimi, Çin Halk İktidarı ile tarih sahnesinde birçok kez yer aldı. Yeni dünyalar yaratmak bizlerin görevi. Zaten gerek Göteborg gereksede Cenova eylemlerinde taşınan Mao posterlerin bu gerçekliğin görüldüğünün büyük bir ifadesi. Geleceği, yaşanacak başka bir dünyanın kilidinin anahtarının Maoizm olduğu sokaklarda dalgalanan Mao posterlerinden anlaşılabilir. Marksizm-Leninizm-Maoizm dünya halklarının kurtuluşunun, halkların acı dolu günlerinin son bulacağı günün muştucusu. Zafere doğru.. daima ileriye yürütecek olan halkların elinde Marksizm-Leninizm-Maoizm karanlıkları aydınlatan bir fenerdir.